

66. møde

Onsdag den 21. marts 2007 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

(Spørgetiden).

2) Første behandling af lovforslag nr. L 124:

Forslag til lov om tilskud til Grønlands hjemmestyre for 2008 og 2009.

Af finansministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 31/1 2007).

3) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 68:

Forslag til folketingsbeslutning om retningslinjer for annoncører, der bringer sexannoncer – en mærkningsordning.

Af Pernille Vigsø Bagge (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.

(Fremsat 15/12 2006).

4) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 49:

Forslag til folketingsbeslutning om § 71-tilsynets virksomhed og kompetence.

Af Tina Petersen (DF) m.fl.

(Fremsat 28/11 2006).

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Skatteministeren (Kristian Jensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om en arbejds-markedsfond, kildeskatteloven og ligningsloven. (Fjernelse af arbejdsmarkedsbidraget på forfatteres indtægter fra biblioteksafgifter og udvidelse af skattefriheden for hæderspriser til kunstnere).

(Lovforslag nr. L 190).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om røgfri miljøer.

(Lovforslag nr. L 191).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Diæter m.v. til medlemmer af ældreråd).

(Lovforslag nr. L 192).

Medlemmer af Folketinget Morten Bødskov (S) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre retsbeskyttelse af ejendomsfunktionærer m.fl. (Beslutningsforslag nr. B 120).

Medlemmer af Folketinget Mette Frederiksen (S), Martin Lidegaard (RV), Pernille Frahm (SF) og Line Barfod (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til socialministeren:

»Hvilke initiativer vil regeringen igangsætte for at sikre, at kommunerne efterlever lovpligtige krav om sammenhængende børnepolitikker og standarder for sagsbehandlingen på børneområdet samt tilvejebringelse af den nødvendige indsats over for udsatte børn og unge samt børn og unge med særlige behov?«

(Forespørgsel nr. F 36).

Medlemmer af Folketinget Peter Skaarup (DF) og Morten Messerschmidt (DF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til integrationsministeren:

»Er ministeren enig i konklusionerne og anbefalingerne i Integrationsministeriets tænketanks rapport om udlændinges værdier fra marts 2007, og vil ministeren tage initiativ til, at der udarbejdes et sæt grundlæggende danske værdier, f.eks. om ligestilling mellem kønnene, til brug for pædagoger, lærere, sagsbehandlere og

andre personer, der har daglig kontakt med indvandrergrupper, således at de i deres arbejde kan stille direkte og tydelige krav til udlændinge og efterkommere om, at de må tilslutte sig grundlæggende værdier og normer i Danmark?»

(Forespørgsel nr. F 37).

Kl. 13.05

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 3582

1) Til statsministeren af:

Mogens Jensen (S):

»Vil statsministeren oplyse, hvorvidt han var vidende om, at kulturministeren sendte en mail om bl.a. »DR's dækning af regeringen og specielt Irakkrigen« i forlængelse af ministermødet den 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand, samt hvorvidt statsministeren er enig i indholdet af kulturministerens mail?»

Mogens Jensen (S):

Nu er det ikke så lang tid siden, vi sidst stod her i salen med statsministeren, og hvor udgangspunktet var, at statsministeren selv havde rettet en hård kritik af DR's programvirksomhed i forbindelse med en dokumentarfilm om Afghanistan. På det tidspunkt kunne vi så også konstatere, at en lang række ministre året forinden også havde rettet en lang række angreb på Danmarks Radio.

Nu står vi her så igen med en ny sag, hvor regeringen tilbage i 2003 har kritiseret og forsøgt at presse Danmarks Radio, hvor kritikken af DR's dækning af Irakkrigen har været et punkt på dagsordenen på et regeringsmøde, og hvor kulturministeren efterfølgende har sendt en mail til Danmarks Radios bestyrelsesformand.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han var vidende om, at kulturministeren sendte den her mail, og om statsministeren er enig i indholdet af mailen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan oplyse, at jeg ikke havde kendskab til den mail, som kulturministeren sendte til den daværende bestyrelsesformand for Danmarks Radio. Jeg havde ikke kendskab til den, før den blev omtalt i medierne her for nylig i forbindelse med markedsføringen af en ny bog.

Mogens Jensen (S):

Nu kunne vi så få konstateret, at statsministeren ikke havde kendskab til den pågældende mail.

Mit andet spørgsmål gik på, hvorvidt statsministeren er enig i indholdet af den her mail, altså er enig i, at kulturministeren refererer fra et regeringsmøde den 25. marts, hvor navngivne ministre har udtalt, at man ønskede at privatisere DR, at man var utilfreds med DR's dækning af Irakkrigen, og at man i øvrigt mente, at Danmarks Radio var antiregering, mens TV 2 var for regeringen.

Kan statsministeren bekræfte, at disse holdninger, som ministeren i mailen over for DR's bestyrelsesformand udtrykker som regeringens holdninger, var regeringens holdninger på daværende tidspunkt; at det var synspunkter, der kom frem på det her ministermøde? Og er statsministeren stadig væk enig i de holdninger?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, der har ikke på noget tidspunkt været planer i regeringen om at privatisere Danmarks Radio.

I øvrigt er det en fuldstændig fast regel, at man ikke må referere fra regeringsmøder.

Mogens Jensen (S):

Jeg forstår, at statsministeren ikke vil svare på mit konkrete spørgsmål. Kulturministeren skriver i denne mail, at han udtrykker regeringens holdning til nogle helt konkrete spørgsmål, men jeg kan ikke få statsministerens svar på, forstår jeg, om det var regeringens holdning, og om den her mail udtrykker diskussioner, der har været på et regeringsmøde eller der ikke har.

Det må jo helt åbenlyst være i statsministerens interesse, men ikke mindst i befolkningens interesse at finde ud af, om kulturministeren i denne mail udtrykker regeringens holdning eller han ikke gør, og jeg er dybt forundret over, at statsministeren ikke vil besvare det spørgsmål.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen jeg svarer jo på hvert eneste spørgsmål, som hr. Mogens Jensen stiller, og jeg må jo svare,

at det er en fuldstændig fast regel, at man ikke refererer fra regeringsmøder, hverken skriftligt eller mundtligt.

Med hensyn til hvad jeg selv syntes om DR's dækning af den ene eller den anden sag for 4 år siden, må jeg sige til hr. Mogens Jensen: Det går jeg ikke rundt og husker på. Altså, livet er for kort til at gå og bære rundt på den slags ting, jeg er meget mere optaget af at kigge fremad. Så jeg har ingen erindring om, hvad jeg syntes om DR's dækning af Irak eller noget som helst andet for 4 år siden.

Formanden:

Så er det fru Kirsten Brosbøl som medspørger.

Kirsten Brosbøl (S):

Altså, jeg må sige, at det da er lidt overraskende, at statsministeren ikke husker det, når der har været en så væsentlig diskussion på et ministermøde. Nu er det jo kommet til offentlighedens kendskab, at der er foregået den her diskussion på et ministermøde, og så ville det jo være rart – og jeg synes også i regeringens interesse – at vi fik afklaret nogle af de spørgsmål, som jo naturligt følger i slipstrømmen på, at vi har fået kendskab til, at der har været sådan en diskussion.

Kl. 13.10

Jeg synes, det er dybt bekymrende, at statsministeren ikke husker det her tilfælde, for der står jo direkte i mailen fra kulturministeren, at han henvendt til statsministeren har sagt, at han havde en løbende dialog med DR's ledelse om tingenes tilstand.

Hvad er det for en tingenes tilstand, hvis ikke det er problemerne, som regeringen opfatter dem – med den dækning, som man åbenbart var så sur over, at man kunne få sig selv til at sende en mail, der på så direkte vis udøver pression på den linje, der bliver ført i DR?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må fuldstændig afvise påstanden om, at der skulle være forsøg på pression mod Danmarks Radio. Det kunne hverken regeringen eller nogen minister nogen sinde finde på. Men jeg tror ikke, jeg afslører nogen hemmelighed ved at sige, at ministre såvel som andre politikere jævnligt drøfter dækningen af forskellige politiske begivenheder. Det er da meget naturligt.

Jeg synes i øvrigt også, at det er meget naturligt, at kulturministeren har en løbende dialog med bestyrelsesformanden for Danmarks Radio. Alt andet ville da være underligt.

Kirsten Brosbøl (S):

Nu siger statsministeren meget skråsikkert, synes jeg nok, at der ikke er nogen af ministrene i regeringen, der nogen sinde kunne finde på at gøre noget som helst, der lugtede af pression. Men der er jeg bare nødt til at sige, at der jo er en række medieeksperter og -jurister, der i de seneste dage ikke har tøvet med at kalde det her politisk pression og magtmisbrug.

Er det sådan, at statsministeren fuldstændig vil afvise, at den mail, der er sendt fra kulturministeren, kan opfattes som politisk pression, som de her mediejurister og -eksperter på området altså klart giver udtryk for at det er?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, det er jo helt tydeligt, at hverken den, der har afsendt mailen, eller den, der har modtaget mailen, har opfattet den som pression, det har den daværende bestyrelsesformand jo også givet åbent udtryk for. Og helt åbenbart har den tidlige generaldirektør Nissen jo heller ikke opfattet det sådan, for det er først nu 4 år senere, at den overhovedet er kommet til offentlighedens kendskab. Så påstanden om, at der skulle være tale om pression, vil jeg fuldstændig afvise.

Formanden:

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som medspørger.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil ikke bede statsministeren om at referere fra regeringsmødet, det ville jo være spild af tid.

Men kulturministeren skriver i sin mail til DR's daværende bestyrelsesformand:

»Jeg ved godt, at det er svært for dig – i morges var jeg så i skudlinien, for det var pludseligt mit ansvar ...«

Det henviser til en sætning ovenover, der handler om, at der var meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig.

Er statsministeren enig i, at det er kulturministerens opgave at tilrettevise DR's bestyrelsesformand om, hvorledes DR skal dække bestemte emner?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg opfatter det sådan, som kulturministeren selv har sagt det, at han har en løbende dialog med bestyrelsesformanden for Danmarks Radio, hvilket er meget naturligt. Hvordan den så finder sted, må være op til kulturministeren selv, idet jeg endnu en gang understreger, at

man naturligvis ikke må referere fra minister-møder, hverken skriftligt eller mundtligt.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er selvfølgelig ganske fint, at kulturministeren har en løbende dialog med forskellige institutioners bestyrelsesformænd. Men mener statsministeren virkelig, at kulturministeren skal have en løbende dialog med DR's bestyrelsesformand om DR's redaktionelle linje, om tilfredshed med dækning af bestemte emner, om tilfredshed med bestemte rapportere, om tilfredshed med bestemte kvindelige studieværter?

Jeg synes, det er meget overraskende, hvis statsministeren er enig i, at der skal være et sådant indgreb, for et sådant indgreb vil jo alt andet lige være et pres mod DR's redaktionelle frihed og dermed pressefriheden her i landet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes, at hr. Simon Emil Ammitzbøll, inden han nu skruer sig alt for langt op i den her sag, måske skulle lægge mærke til, hvad de involverede parter selv har sagt. Altså, Jørgen Kleener, den daværende bestyrelsesformand har sagt til Ritzau den 16. marts:

»Jeg opfattede mailen som en ud af mange meningstilkendegivelser i den forbindelse, og det gjorde Christian Nissen også.«

Og Christian Nissen har sagt til Politiken den 17. marts:

»Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen. Og jeg opfattede den da slet ikke som en sensation.«

Skulle vi nu ikke lige få den her sag ned i den højde, den hører til?

Kl. 13.15

Mogens Jensen (S):

Hvis vi skal have den her sag ned, hvor den hører til, synes jeg, statsministeren skulle bidrage åbent til at få belyst de her spørgsmål, som befolkningen selvfølgelig har krav på at få svar på, i stedet for at statsministeren mørkelægger sagen. Vi har en kulturminister, der i et samråd lige har bekræftet, at der har fundet drøftelser sted på et lukket ministermøde med udgangspunkt i det indhold, han har sendt mail om, og at statsministeren så forsøger at mørkelægge det, synes jeg er meget beklageligt.

Når nu statsministeren siger, at der ikke var nogen i den anden ende, som opfattede det her som en trussel – Kleener sendte jo den mail vi-

dere, viste den til Danmarks Radios generaldirektør – vil jeg citere fra Politiken, hvordan Danmarks Radios generaldirektør opfattede mailen:

»... Brian Mikkelsens mail var bare ét af mange styringssignaler. En minister sætter sig ikke til computeren blot for at sende en venlig hilsen, men for at sikre sig, at DR skulle være lige så venlig eller »objektiv« i dækningen af Danmarks engagement i Irak som TV 2.«

Er det ikke et udtryk for, at man i den anden ende opfatter det her som pression?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, og både Jørgen Kleener og Christian Nissen har jo også givet udtryk for, at de aldeles ikke opfattede det som pression. Og læg så mærke til, hvad en anden tidligere generaldirektør, Hans Jørgen Jensen, har udtalt til TV 2 den 16. marts, hvor han siger:

Ja, jeg har nok lidt svært ved at følge med i forargelsen. Jeg har jo også været udsat for, at politikere, ministre i socialdemokratiske regeringer, har brokket sig over Danmarks Radios dækning, for det ligger nu engang for en regering, at den bliver kritiseret, eller at der bliver udøvet kritisk journalistik over for den, og så brokker den sig.

Der er da ikke noget mærkeligt i, at man drøfter dækningen og giver udtryk for sin holdning til den, men det er ikke det samme som at udøve pression. Så igen må jeg sige til hr. Mogens Jensen, inden hr. Mogens Jensen nu skruer sig for højt op: Mon hr. Mogens Jensen så ikke skulle prøve at spørge sig lidt for med hensyn til, hvad tidligere socialdemokratiske ministre har givet udtryk for over for journalister og medier?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3585

2) Til statsministeren af:

Mogens Jensen (S):

»Har statsministeren på et tidspunkt direkte eller indirekte foreslået eller anmodet kulturministeren om at henvende sig til DR's daværende bestyrelsesformand vedrørende DR's dækning af regeringen eller DR's dækning af Irakkrigen?«

Mogens Jensen (S):

Ja, nu kan statsministeren jo hive alle mulige historiske udsagn frem. Det var ellers det, som statsministeren åbnede med at sige at han ikke

ville gøre, han ville se fremad. Men det gælder så åbenbart ikke i det her tilfælde.

Jeg vil gerne holde statsministeren fast på, ikke hvad Hans Jørgen Jensen har sagt engang for 20 år siden, da han var generaldirektør, eller hvad det var, men hvad Christian Nissen har sagt til Politiken om, hvordan han opfattede den mail fra Brian Mikkelsen, nemlig som pression. Det kan statsministeren altså ikke løbe fra. Han kan heller ikke løbe fra, at der er fem medie- og statsretseksperter, der opfatter det her på samme måde.

Må jeg spørge statsministeren: Er det sådan, at det kun er statsministeren og kulturministeren, der ikke opfatter det her som pression? Er det sådan, at statsministeren fuldstændig vil imødegå, at når resten af befolkningen, resten af medierne og i øvrigt fem statsretseksperter opfatter det her som pression, så er der tale om, at det måske kunne opfattes som pression?

Og er det rimeligt, at en minister sender en mail til Danmarks Radio, der kan opfattes som pression?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må lige sige til hr. Mogens Jensen, at det nu ikke var nogle 20 år gamle udtalelser, tidligere generaldirektør Hans Jørgen Jensen er kommet med. Det var skam en udtalelse fra for nylig, nemlig den 16. marts, hvor han siger, at han også har været udsat for, at politikere, ministre i socialdemokratiske regeringer, har brokket sig over Danmarks Radios dækning.

Altså, det, at man giver udtryk for sin mening, er vel ikke udtryk for, at man udøver pression? Det mener Christian Nissen jo heller ikke, for han sagde til Politiken den 17. marts:

»Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen. Og jeg opfattede den da slet ikke som en sensation.«

Hvis han virkelig opfattede den som pression, er det da mærkeligt, den først kommer frem 4 år efter, at den blev sendt.

Altså igen, sørg nu lige for, at den her sag måske kommer ned i den størrelse, hvor den hører til. Jeg kan godt forstå, at hr. Mogens Jensen prøver at skrue sig op og gøre det til en stor sag, men det er altså ikke nogen særlig stor sag. Det er en mail som led i en løbende dialog mellem en minister og en bestyrelsesformand.

Mogens Jensen (S):

Jeg kan da også godt forstå, at statsministeren forsøger at skrue det ned til en meget lille sag, for der er jo tale om en sag, som også internationalt vækker opsigt. For der er tale om en sag, hvor en regering – nu kan vi jo ikke få statsministeren til at fortælle, hvad der er sket – på et regeringsmøde åbenbart har siddet og drøftet Danmarks Radios dækning af Irakkrigen, drøftet navngivne journalister og deres dækning og udtrykt utilfredshed med det. Og derefter har statsministeren konkluderet og bedt kulturministeren om at henvende sig til Danmarks Radios bestyrelsesformand for at få sat lidt skik på tingene og få Danmarks Radio til at rette ind efter regeringen.

Kl. 13.20

Det er jo det, der er sket, og det er jo det, statsministeren forsøger at gøre til en lille sag, og jeg synes, det er helt urimeligt over for befolkningen, at statsministeren mørkelægger den her sag. Vi kan ikke få at vide, hvad der er foregået på det regeringsmøde.

Statsministeren benægtet nærmest, at der er foregået noget på det regeringsmøde, men det står jo sort på hvidt, og kulturministeren har berettet, lige præcis hvad der er sket, lige præcis hvad der er sagt, og jeg må endnu en gang spørge statsministeren: Synes statsministeren, det er rimeligt, at en minister sender en mail af truende karakter til Danmarks Radio?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Allerførst må jeg sige til hr. Mogens Jensen, at hr. Mogens Jensens beskrivelse af, hvad der er foregået på det pågældende ministermøde, fuldstændig må stå for hr. Mogens Jensens egen regning. Det har ikke hold i virkeligheden.

For det andet vil jeg afvise påstanden om, at der skulle være tale om en mail, som er skrevet i en truende tone, og for det tredje må jeg slå fast, at det jo er meget naturligt, at en kulturminister har en løbende dialog med en bestyrelsesformand i Danmarks Radio.

Mogens Jensen (S):

Statsministeren kan jo opfatte, hvad han mener er pression, sådan som han vil. Vi har et udsagn fra Christian Nissen, der opfattede den pågældende mail som pression. Vi har udsagn fra Lisbeth Knudsen om tilsvarende eksempler. Vi har flere statsretseksperter, f.eks. mediejurist Oluf Jørgensen, der siger, at brevet indeholder trusler om privatisering og er dermed utvivlsomt et for-

søg på at udøve pression. Vi har en Claus Hagen Jensen, der siger: Her er jo en rundhåndet trussel om, at DR skal passe på, ellers bliver man privatiseret. Og sådan kan vi jo fortsætte med citater.

Der er altså en klar opfattelse både i den anden ende og af eksperter, der kigger uvildigt på det her, af, at der er tale om en trussel, og derfor må jeg spørge statsministeren: Er det i orden, at en minister sender et brev til Danmarks Radio, der kan virke truende eller virke som pression – ja eller nej?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Der er ikke tale om, at der er nogle, der har forstøt hverken at presse Danmarks Radio eller true Danmarks Radio, og jeg vil gerne endnu en gang gentage: Der har aldrig nogen sinde i regeringen været planer om at privatisere Danmarks Radio.

Rasmus Prehn (S): Vi står jo med en mail, der sort på hvidt fuldstændig klokkeklart siger, hvad der her er tale om. Der er altså nogle modtagere af den e-mail, der opfatter det her som pression. Derudover er der fire på hinanden følgende eksperter, der opfatter det her som pression. Hvordan kan statsministeren blive ved med at påstå, at det ikke kan opfattes som pression? Og mener statsministeren ikke, at man skal tage det alvorligt, når førende eksperter gør opmærksom på, at det her kan opfattes som pression?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det fremgår jo meget tydeligt af de udtalelser, der er kommet fra dem, der har modtaget mailen, at den ikke er blevet opfattet som pression. Jeg citerer, hvad daværende bestyrelsesformand, Jørgen Kleener, har sagt så sent som den 16. marts i år til Ritzau:

Jeg opfattede mailen som en ud af mange meningstilkendegivelser i den forbindelse, og det gjorde Christian Nissen også. Og Christian Nissen har sagt den 17. marts: Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen, og jeg opfattede den da slet ikke som en sensation.

Altså, det må man da sige er at afvise påstanden om, at den skulle være blevet opfattet som pression.

Rasmus Prehn (S):

Igen ser vi en statsminister, som fuldstændig entydigt vælger de citater ud, der taler til statsministerens fordel frem for at forholde sig til den helhed, der er. Jeg vil gerne bede statsministeren om at forholde sig til det klare udsagn, der er fra professor Oluf Jørgensen om, at det er en klar trussel mod Danmarks Radio. Jeg vil gerne bede statsministeren om at kommentere på det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det er jo helt åbenbart, at der er mange meninger om den her sag i offentligheden. Jeg er bare nødt til at understrege, at fra regeringens side, fra kulturministerens side har man på ingen måde haft til hensigt hverken at presse Danmarks Radio eller at true Danmarks Radio. Det, kulturministeren giver udtryk for, er, at han i en dialog med formanden for Danmarks Radio vil give udtryk for, hvilke holdninger der var. Det er da meget naturligt.

Og som det også fremgår af det, jeg har beskrevet i forbindelse med, hvad en tidligere generaldirektør, Hans Jørgen Jensen, har sagt, så har det altid været sådan. Det er da ikke det samme som, at man truer eller presser, men det skulle da være mærkeligt, om ministre – eller folketingsmedlemmer for den sags skyld – skulle være de eneste her i landet, der ikke havde ytringsfrihed.

Jens Peter Verner (S):

Jeg vil godt høre, om statsministeren ikke kan bekræfte, at der var et formål med at fremsende en sådan mail, som der er fremsendt, nemlig det formål, at man ville sige til Danmarks Radio: I opfører jer uklogt, hvis I er kritiske over for regeringens politik på Irakspørgsmålet.

Kl. 13.25

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Ja, den udlægning afviser jeg fuldstændig.

Jens Peter Verner (S):

Det er muligt, statsministeren afviser den udlægning. Men der må have været et formål med, at man diskuterede det, og der må have været et formål med, at kulturministeren efterfølgende sendte den mail. Det var jo ikke bare for sjov, man gjorde det; det var, fordi man skulle opnå et eller andet. Og hvad var det, man skulle opnå? Var det for at lægge en dæmper på Danmarks Radio?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Hør lige her: Det er altså sådan, at den redaktionelle linje i Danmarks Radio jo ikke bliver besluttet i Danmarks Radios bestyrelse. Det er noget, der besluttet i de ansvarlige redaktioner, der er rundtomkring i Danmarks Radio. Og kulturministeren har jo ikke henvendt sig til nogen redaktion på Danmarks Radio, men netop til bestyrelsesformanden. Så der er ikke tale om, at kulturministeren eller regeringen har eller har haft noget som helst ønske om at blande sig i den redaktionelle linje på Danmarks Radio.

Formanden:

Så er det hr. Mogens Jensen for et afsluttende spørgsmål.

Mogens Jensen (S):

Jeg vælger at tro, at statsministeren ikke er så naiv, at statsministeren ikke ved, at når en minister sender en mail til en bestyrelsesformand med et så graverende indhold, som der her er tale om, så har den et formål, så er der en mening med det. Ellers er der vel ingen grund til at sende mailen. Spørgsmålet er, hvad meningen er. Og det har vi jo ikke fået belyst og kan ikke få belyst, fordi statsministeren ikke vil referere, hvad der rent faktisk har været regeringens holdning, eller hvilke diskussioner regeringen har haft i den her sag.

Men nu sagde statsministeren selv, at han opfattede det, som om kulturministeren med mailen kun ville give udtryk for, hvilke holdninger der var. Og så må jeg spørge statsministeren: Hvilke holdninger var der? Var det regeringens holdning, som er afspejlet i den her mail? Uanset om det er på et lukket ministermøde, som der ikke må refereres fra, eller under morgenmaden – det må der måske godt refereres fra – så må jeg spørge statsministeren: Var der under morgenmaden diskussioner om Irakdækningen og Danmarks Radios forhold, eller har det her spørgsmål slet ikke optrådt? For det står jo helt klart, at statsministeren totalt forsøger at mørkelægge sagen, og det fremmer hverken, tror jeg, forståelsen her i Folketingssalen eller ude i befolkningen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg prøver aldeles ikke at mørkelægge noget. Jeg har tværtimod sagt, at det da er meget naturligt, at ministre ligesom alle andre politikere sådan løbende drøfter den dækning, der nu er af politiske begivenheder i forskellige medier.

Men én ting kan jeg da også godt sige uden at overtræde nogen fortrolighedsklausuler, nemlig at en sådan drøftelse af, hvordan man opfatter mediernes dækning af forskellige begivenheder, aldeles ikke er optaget som noget formelt punkt på nogen dagsorden.

Men igen, det er meget tankevækkende, når hr. Mogens Jensen sådan forsøger at skrue sig op, at huske på, hvordan socialdemokratiske ministre i tidens løb egentlig har gebærdet sig. Jeg står her med en udtalelse fra David Trads, der jo er redaktør på Nyhedsavisen, og han siger den 17. marts:

Da jeg i efteråret 2000 under euroafstemningen var indlandsredaktør i DR Nyheder, blev jeg gentagne gange opsøgt eller ringet op af socialdemokratiske og radikale ministre, som var rasende over, at Radioavisen næsten hver morgen kunne berette om en ny rutsjetur for euroen over for dollaren.

Tænk, her er der tale om, at socialdemokratiske ministre har ringet op til redaktøren. Det er der ikke tale om her. Der er tale om, at kulturministeren har sendt en mail til formanden for bestyrelsen, som jo ikke skal redigere nyhederne i Danmarks Radio.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3583

3) Til statsministeren af:

Kirsten Brosbøl (S):

»Vil statsministeren oplyse, hvilke konkrete kvindelige værter på DR regeringen har set sig sure på?«

Skriftlig begrundelse

Det fremgår af kulturministerens mail til DR's daværende bestyrelsesformand af 25. marts 2003, at regeringens holdning er, at »der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig – de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel (som mange nævnte som ekstrem i sine udtryk mod koalitionen)«.

Kirsten Brosbøl (S):

Det er en mail, der så er blevet sendt videre til DR's generaldirektør, som jo har opfattet det her

på en anden måde, end statsministeren fremlægger det.

Mit spørgsmål går på, at kulturministeren i sin mail skriver, at regeringen har set sig sur på et par af de kvindelige værter på TV-avisen. Og man kan jo sige, at det er ret ubehageligt, når der kommer sådan en generel anklage, hvor der ikke er noget navn på, og derfor står det jo også hen i det uvisse i dag, hvad det præcis er for studieværter, som regeringen har set sig sur på. Og det kan jo være meget rart at vide, hvis man skal have nogen som helst mulighed for at få indblik i, hvad det er, som regeringen er sur over.

Derfor er mit spørgsmål til statsministeren: Hvilke navne er det konkret, man har set sur på? Hvad er det for personer, regeringen har set sig sur på på DR?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Helt ærligt, jeg ved ikke, hvilke studieværter, der er henvist til i kulturministerens mail. Og for min egen part kan jeg i hvert fald sige, at jeg ikke har set mig sur på nogen som helst studievært. Jeg har i det hele taget andet at gå op i.

Kirsten Brosbøl (S):
Det kan jo igen undre, at statsministerens hukommelse lige præcis på det her punkt er så dårlig, som den tilsyneladende er. Det må jo være noget, som man har haft en længere drøftelse om. På mailen ser det i hvert fald ud, som om der er nogle konkrete personer i DR, som regeringen har set sig sur på. Det er den formulering, som kulturministeren bruger. Vil statsministeren så afvise det, kulturministeren skriver i sin mail, at der har været en sådan drøftelse om konkrete personer? For det er jo lidt interessant, hvis der har været det.

Kl. 13.30

Statsministeren har nemlig i et svar til Folketinget tidligere skrevet sådan her på et spørgsmål om, hvorvidt der har været drøftelser om enkelte medarbejdere i DR:

Pressefriheden er afgørende i et demokratisk samfund som det danske, og regeringen kunne derfor ikke drømme om at søge at påvirke den redaktionelle linje på et medie som antydet i spørgsmålet.

Hvis man har snakket om konkrete medarbejdere i DR, så har man altså forbrudt sig mod de regler, der er om pressefriheden. Hvilke konkrete medarbejdere er det, vil jeg spørge statsministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Som jeg allerede har svaret, ved jeg simpelt hen ikke, hvilke studieværter der bliver sigtet på i kulturministerens mail. Jeg kan jo ikke svare for andre end mig selv og må sige, at jeg ikke på noget tidspunkt har set mig sur på nogen studievært. Jeg synes helt ærligt også, at livet er for kort til i 4 år at gå og tænke på, om man skulle have set sig sur på nogen for 4 år siden. Men jeg kan i hvert fald sige, at jeg ikke har nogen dårlig hukommelse, hvad det angår, altså med hensyn til om jeg skulle have været sur på nogen, for jeg har slet ingen erindring om, at jeg på noget tidspunkt skulle have været sur på nogen studievært.

Kirsten Brosbøl (S):

Det vil jo sige, at statsministeren her afviser det, der står i kulturministerens mail. Statsministeren afviser her noget, som kulturministeren har skrevet, nemlig at regeringen – der står ikke, at kulturministeren er sur på nogen – er sur på nogle bestemte medarbejdere hos DR. Det synes jeg statsministeren bør forholde sig til.

Jeg synes sådan set også, at statsministeren måske kunne blive hjulpet lidt på vej af den her artikel fra Ekstra Bladet, hvor der jo står to navne på kvindelige studieværter i DR, nemlig Trine Sick og Lene Johansen, altså at det skulle være disse to personer, som regeringen har set sig sur på. Er det noget, der kan hjælpe statsministerens hukommelse lidt på vej?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Nej, den historie kan jeg ikke på nogen som helst måde bekræfte. Det, jeg derimod kan fastslå uden at overtræde nogen regler om ministermøder, er, at der ikke er truffet nogen som helst regeringsbeslutning om, at regeringen er sur på nogen som helst.

Formanden:

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som medspørger.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

For at hjælpe statsministeren lidt er der i hvert fald et par navne, der er nævnt i mailen, og et af navnene er Lisbeth Knudsen.

Kulturministeren skriver til Jørgen Kleener: Jeg nævnte henvendt til statsministeren, at jeg løbende havde haft en fortrolig dialog med dig om tingenes tilstand, og jeg havde indtryk af, at

bestyrelsen og Nissen tog det meget seriøst, men at problemet lå hos Lisbeth Knudsen.

Hvad menes der med det, altså at problemet ligger hos Lisbeth Knudsen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg bliver fru Elsebeth Gerner Nielsen svar skyldig. Jeg ved ikke, hvad der sigtes til med det, og jeg kan sige, at jeg ikke personligt har noget udestående med Lisbeth Knudsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det virker lidt besynderligt, at der efterhånden ikke er nogen, der har noget som helst udestående med nogen, selv om der jo har været en drøftelse både under det uformelle ministermøde og det formelle ministermøde om dækningen af Irakkrigen, og kulturministeren har med sikkerhed følt sig presset, og han har i alt fald følt sig kaldet til efterfølgende at orientere DR's bestyrelse om, hvordan regeringen ser på dækningen af Irakkrigen.

I den sammenhæng kommer det så frem, at Lisbeth Knudsen skulle udgøre et problem. Det kan man vel kun tolke på den måde, at problemet Lisbeth Knudsen er, at hun ikke lader sig udsætte for politisk pression, og at det er smadderirriterende, for det betyder, at dækningen af Irakkrigen fortsætter på en måde, som regeringen er utilfreds med. Med andre ord ligger der jo heri en antydning om, at der er personer i Danmarks Radio, der for regeringen udgør et problem.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan altså kun sige, at jeg ikke har noget udestående med Lisbeth Knudsen. Jeg ved ikke, hvad der sigtes til i kulturministerens mail. Det må fru Elsebeth Gerner Nielsen søge opklaret på anden vis.

Det, jeg derimod hæfter mig ved, er, at radikale ministre tilsyneladende i sin tid har overskredet mange grænser ved at henvende sig direkte til indlandsredaktøren i DR Nyheder i forbindelse med utilfredshed med eurodækningen i Danmarks Radio. Jeg henviser her til de udtalelser, som redaktør David Trads er kommet med den 17. marts.

Kl. 13.35

Kulturministeren har sendt en mail til bestyrelsesformanden og ikke til redaktionen på Danmarks Radio, og kulturministeren har selv oplyst, at det er sket som led i den løbende dialog, han meget naturligt har med formanden for

Danmarks Radios bestyrelse. Og da det ikke er Danmarks Radios bestyrelse, der redigerer nyhederne i Danmarks Radio, har jeg svært ved på nogen som helst måde at opfatte det som hverken trusler eller pression.

Formanden:

Så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Nu skal vi huske på, at bestyrelsen for Danmarks Radio jo har det overordnede ansvar for Danmarks Radios virksomhed, også for programvirksomheden. Og jeg synes ikke, at statsministeren svarede på spørgsmålet: Hvad var formålet? Hvad skulle formålet være med at sende en mail til DR's bestyrelsesformand, hvis ikke formålet var, at der skulle være en reaktion i den anden ende af mailen? Synes statsministeren ikke, det er mærkeligt, at kulturministeren skulle sende en mail, uden at der var et formål med det?

Jeg forstår, selv om statsministeren vil mørkelægge sagen, at kulturministerens mail simpelt hen sendes på baggrund af et møde, der har været i regeringen, og hvor regeringen har udtrykt kritik af Danmarks Radio.

Selv om statsministeren har mørkelagt sagen og ikke vil bidrage til at opklare, hvad der skete på det her regeringsmøde, vil jeg godt høre statsministerens principielle holdning: Er det o.k., at en minister sender en mail til Danmarks Radio, hvor man kritiserer navngivne personer, forsøger at påvirke den redaktionelle linje og i øvrigt bringer trusler om privatisering?

Er det principielt i orden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som jeg nu flere gange har oplyst, har regeringen ikke på noget tidspunkt haft planer om at ville privatisere Danmarks Radio. Jeg tror egentlig, at den bedste måde at svare på det på er ved at citere modtageren af mailen, nemlig Jørgen Kleener, daværende bestyrelsesformand, der siger:

Jeg opfattede mailen som en ud af mange meningstilkendegivelser i den forbindelse, og det gjorde Christian Nissen også. Dengang gav mailen i hvert fald ikke anledning til reaktioner. Det gør den først nu, hvor den skal fremme et bogsalg.

Det er det, Jørgen Kleener siger, og det er den måde, den i sin tid er blevet opfattet på, altså temmelig afslappet, må man sige. Det synes jeg

egentlig også hr. Mogens Jensen i dag skulle gøre.

Mogens Jensen (S):

Jeg synes ikke, at jeg kan tage lige så afslappet på en sag, der handler om at udøve politisk pression fra regeringens side mod Danmarks Radio, som statsministeren åbenbart kan. Men nu har han jo også selv for nylig været ude med en meget direkte kritik, der blev sagt direkte i alle medier og altså ikke i en mail, så statsministeren må åbenbart synes, det er o.k., at man fra regeringens side forsøger at lægge pres på Danmarks Radio.

Må jeg godt sige, at den mail, der var tale om, blev givet direkte videre og vist til Danmarks Radios generaldirektør, der har ansvaret for programvirksomheden, og han siger om den pågældende mail:

Brian Mikkelsens mail var bare et af mange styringssignaler. En minister sætter sig ikke til computeren blot for at sende en venlig hilsen, men for at sikre sig, at DR skulle være lige så venlig eller – i gåseøjne – objektiv i dækningen af Danmarks engagement i Irak som TV 2.

Vil statsministeren ikke medgive, at den daværende generaldirektør her siger, at han opfattede den mail som pression?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej. Hvis den virkelig har været opfattet som pression, er det jo mærkeligt, at der ingenting sker i 4 år. Den kommer først frem nu i forbindelse med salget af en bog.

Hr. Mogens Jensen hidser sig så lidt op over, at jeg forleden offentligt tilkendegav min holdning til en ganske bestemt sag, nemlig Danmarks Radios dækning af sagen vedrørende filmen »Den hemmelige krig«. Men det er netop forskellen. Jeg har givet meget åbent udtryk for min holdning på en sådan måde, at der ikke er nogen tvivl, i modsætning til hvad der tilsyneladende er foregået under den tidligere regering, hvor socialdemokratiske ministre på en helt anderledes direkte måde er gået ind og har prøvet at påvirke nyhedsdækningen. Jeg citerer igen, hvad daværende indlandsredaktør i DR Nyheder David Trads sagde den 17. marts:

Da jeg i efteråret 2000 under euroafstemningen var indlandsredaktør i DR Nyheder, blev jeg gentagne gange opsøgt eller ringet op af socialdemokratiske og radikale ministre, som var rasende over, at Radioavisen næsten hver morgen

kunne berette om en ny rutsjetur for euroen over for dollaren.

Det synes jeg da er en meget direkte måde at prøve at gå ind og påvirke den redaktionelle linje på, og det foregår uden for offentlighedens kendskab. Det, jeg har sagt om Danmarks Radio, er sagt fuldstændig åbent, så enhver kan forholde sig til det.

Formanden:

Så er det fru Kirsten Brosbøl for et afsluttende spørgsmål.

Kirsten Brosbøl (S):

Det er i modsætning til den måde, kulturministeren på regeringens vegne tilsyneladende har valgt at udtrykke sin utilfredshed på i en direkte mail. Statsministeren siger, at statsministeren åbent giver til kende, når han er utilfreds med noget, DR gør. Er statsministeren så enig i, at kulturministerens måde at gøre det her på er den forkerte måde, der er i strid med de principper, der er for, hvordan regeringen ellers omgås pressen?

Kl. 13.40

Jeg vil godt igen bede statsministeren forholde sig principielt til det, som kulturministeren har gjort, på baggrund af at statsministeren tidligere til Folketinget i et svar har tilkendegivet, at det ikke er en god måde, altså at man nævner konkrete medarbejdere i en mail til DR's bestyrelse. Er det en acceptabel måde at udøve sit ministerherv som kulturminister på, at man på den måde direkte går ind og udøver det pres på DR's bestyrelse?

Jeg vil godt bede statsministeren forholde sig principielt til det, når statsministeren nu siger, at han jo vælger at gøre det på en anden måde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes ikke, der principielt er noget til hinder for, at landets kulturminister kan henvende sig til bestyrelsesformanden for Danmarks Radio skriftligt eller mundtligt.

Men jeg har også sagt to andre ting. Jeg har sagt, at man selvfølgelig ikke må referere fra ministermøder hverken skriftligt eller mundtligt. Og det andet, jeg også har sagt, er, at regeringen aldrig nogen sinde har haft planer om at ville privatisere Danmarks Radio.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3584

4) Til statsministeren af:

Kirsten Brosbøl (S):

»Vil statsministeren oplyse, hvad statsministeren svarede tilbage til kulturministeren, efter som følgende udsagn fremgår af kulturministerens mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand: »Jeg nævnte henvendt til statsministeren, at jeg løbende havde en fortrolig dialog med dig om tingenes tilstand?«

Skriftlig begrundelse

Det fremgår af kulturministerens mail til DR's daværende bestyrelsesformand af 25. marts 2003, at regeringens holdning er, at »der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig – de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel (som mange nævnte som ekstrem i sine udtryk mod koalitionen)«.

Kirsten Brosbøl (S):

Vi har næsten kunnet få det indtryk ud fra de foregående svar, statsministeren har givet, at statsministeren måske ikke engang har været til stede ved det pågældende møde, for statsministeren kan tilsyneladende ikke rigtig huske noget af det, der er foregået på det møde, som altså var begrundelsen for, at kulturministeren følte sig kaldet til at sætte sig til computeren og skrive til DR's bestyrelse.

Men jeg vil nu alligevel appellere til, at statsministeren graver lidt dybere i hukommelsen for at huske, hvad statsministeren svarede, da kulturministeren sagde til statsministeren, at han havde den her løbende dialog om tingenes tilstand. Og hvad opfatter statsministeren som tingenes tilstand, når den her mail er skrevet på baggrund af et møde, der har omhandlet regeringens utilfredshed med DR's dækning af Irak-krigen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje noget nyt til, for jeg kan ikke her 4 år efter erindre i detaljer, hvad der er blevet drøftet om sådan en sag her, som for længst er lagt bag os, og selv om jeg kunne, kunne jeg da ikke drømme om at referere fra et ministermøde.

Formanden:

Da der er flere, der har bedt om at være med-spørgere, skal jeg lige her nævne, at jeg har noteret hr. Simon Emil Ammitzbøll og hr. Mogens Jensen. Men først er det fru Kirsten Brosbøl for et spørgsmål mere.

Kirsten Brosbøl (S):

Men når nu kulturministeren skriver, at han har orienteret statsministeren om, at han havde den her direkte dialog om tingenes tilstand, hvad opfatter statsministeren så som værende tingenes tilstand? For det er jo ikke sådan, at man, når man læser den her mail, får indtryk af, at de har diskuteret det gode vejr eller det sidste afsnit af Krøniken. Nej, de har direkte haft en dialog om regeringens utilfredshed med den generelle dækning på DR af Irakkrigen og om enkelte konkrete medarbejdere i DR, som de altså har syntes ikke leverede en fair – som der står i mailen – dækning af Irakkrigen og regeringens ageren i den sammenhæng.

Vi må jo kunne få et eller andet frem om, hvad statsministeren så, hvis han skulle tolke det, der står i den her mail, vil lægge i tingenes tilstand.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror ikke, at vi kan komme det meget nærmere. Jeg tror ikke, det er nogen enestående sensation, at der i politiske kredse jævnt hen er en drøftelse af, hvordan medierne dækker forskellige spørgsmål. Nogle gange er man glad for dækningen af nogle spørgsmål, andre gange er man mindre glad for dækningen af forskellige spørgsmål.

Jeg tror, at sådanne drøftelser jævnt her finder sted i den socialdemokratiske folketingsgruppe eller dele af den socialdemokratiske folketingsgruppe ligesom i andre af folketingsgrupperne her i Folketinget. Og selvfølgelig drøfter ministre da også, hvordan forskellige sager bliver dækket. Det er der jo ikke noget enestående i, og der er altså heller ikke noget enestående eller principielt forkert i, at landets kulturminister har en løbende dialog med en bestyrelsesformand for Danmarks Radio.

Kirsten Brosbøl (S):

Men der er jo noget principielt forkert i den måde, som kulturministeren henvender sig til DR på. Det er sådan, jeg tolker statsministerens tidligere svar i dag om, at statsministeren altså vælger en anden måde at gøre det her på. Burde

statsministeren så i det lys, hvis han ser tilbage og kunne gøre tingene anderledes, i den situation, hvor kulturministeren altså direkte henvendt til statsministeren orienterer om, at man har den her dialog om tingenes tilstand, altså DR's dækning af Irakkrigen og af regeringen, ikke som pressens minister have belært kulturministeren en lille smule om, hvordan man omgås pressen, og om, hvilke principielle regler regeringen har for den omgang med pressen? For statsministeren har jo i et direkte svar til Folketinget klart tilkendegivet, at man altså har nogle klare regler for, hvordan man omgås pressen.

Kl. 13.45

Burde statsministeren så ikke i bagklogskabens klare lys have sagt til kulturministeren, at man måske lige skulle tænke lidt over, hvordan den dialog forløb?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første må jeg gentage, hvad jeg allerede har svaret: Jeg har først fået kendskab til, at der er sendt en sådan mail nu her, da den forleden kom frem i forbindelse med forberedelsen af et bogsalg. For det andet tror jeg ikke, at der er nogen anledning til at belære de enkelte ministre om spillereglerne mellem det politiske system og medierne. Det tror jeg faktisk alle fuldt ud er klar over. Og for det tredje har jeg ikke på noget tidspunkt opfattet det som sensationelt, at landets kulturminister har en løbende dialog med formanden for bestyrelsen i Danmarks Radio.

Formanden:

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som medspørger.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu har statsministeren i de sidste par besvarelser prøvet at tale sagen lidt ned. Det forstår jeg såmænd også godt, for det er jo ikke så interessant en sag for statsministeren at have en kulturminister, der ikke rigtig kender forskellen på, hvornår man blander sig i DR's redaktionelle frihed, og hvornår man sådan mere generelt har en løbende dialog.

Jeg kan også oplyse statsministeren om, at vi tidligere i dag har haft samråd med kulturministeren, hvor han garanterede, der ikke fandtes andre e-mail af den her slags fra hans hånd. Dermed vil jeg gerne høre, om statsministeren ikke vil erkende, at der dermed ikke er tale om en løbende dialog, men om et enkeltstående tilfælde,

hvor kulturministeren går ind og blander sig direkte i den redaktionelle linje.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første må jeg sige, at jeg ikke ved, hvordan kulturministeren har tilrettelagt sin dialog med skiftende bestyrelsesformænd i Danmarks Radio, og det overlader jeg trygt til kulturministeren selv at finde ud af.

Men dernæst må jeg altså afvise hr. Simon Emil Ammitzbølls påstand om, at kulturministeren har forsøgt at gå ind og påvirke den redaktionelle linje i Danmarks Radio. Det har han netop ikke gjort. Han har ikke henvendt sig til indlandsredaktøren eller nogen anden redaktør. Han har henvendt sig til bestyrelsesformanden i den her mail.

Det er netop i modsætning til, hvad daværende indlandsredaktør, David Trads, har oplyst den 17. marts i Nyhedsavisen, hvor han siger, at der er eksempler på, at radikale ministre i sin tid under eurokampagnen ringede indlandsredaktøren op for at brokke sig over dækningen. Det kan man da kalde at gå ind og blande sig direkte.

Der må jeg sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at det måske også ville tjene hr. Simon Emil Ammitzbøll og hans parti lige at få den her sag bragt lidt ned på jorden, hvor den hører til.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

I modsætning til statsministeren har jeg ikke dobbelte standarder for partifæller og andre, så det kan sådan set slet ikke hidse mig op, at regeringens nye defensor i forhold til alt, hvad der handler om Danmarks Radio, nemlig David Trads, åbenbart er kommet med nogle løse rygter, som han i øvrigt ikke har dokumenteret.

Det, der er det interessante i statsministerens svar, er derimod, at statsministeren siger, at han trygt overlader ansvaret til kulturministeren. Det synes jeg egentlig er meget flot. Statsretseksperter, medieprofessorer, borgerlige kommentatorer som Ralf Pittelkow og borgerlige aviser som B.T. på lederplads alle har taget afstand fra det, som kulturministeren har gjort. I udlandet ryster de på hovedet af, hvad der sker i Danmark, og statsministeren overlader det trygt til kulturministeren at foretage sine egne valg og sine egne overvejelser. Har statsministeren ikke lidt grund til alligevel at være utryg ved kulturministerens overvejelser?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg har fuld tillid til kulturministeren. Og det, jeg har givet udtryk for her, er, at jeg ikke finder det særlig sensationelt, at en kulturminister har en dialog med en bestyrelsesformand i Danmarks Radio. Det, jeg trygt overlader til landets kulturminister, er selv at beslutte, hvorledes den dialog foregår; om den foregår mundtligt eller foregår med mail eller hvad.

Så har jeg blot fastslået, at man naturligvis ikke må referere fra fortrolige ministermøder. Sådan har det altid været i det her land, det er der jo ikke noget nyt i, sådan er det, og sådan er reglen. Det må man selvfølgelig heller ikke gøre i sådan en dialog.

Jeg har også slået fast, at der ikke på noget tidspunkt i regeringen har været planer om at privatisere Danmarks Radio.

Kl. 13.50

Formanden:

Så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Jeg synes, det er beklageligt i denne sag, at statsministeren vælger overhovedet ikke at ville udtale sig om den konkrete sag, for han har jo mørkelagt den diskussion, som Brian Mikkelsen refererer til i sin mail; så er det jo svært at se på det konkrete. Jeg må sige, at statsministerens andre eksempler fra en hr. David Trads eller andre ikke er interessante – tror jeg – for Folketinget, før de dokumenteres som helt konkrete eksempler, altså hvad der er sket og hvornår. Jeg synes, man skulle tage det op med lige så stor nidkærlighed, som vi tager den her sag op.

Jeg går ud fra, at statsministeren er enig i, at der ikke må foregå pression fra regeringens side af offentligt betalte medier. Eller er statsministeren enig i indholdet i den mail, som kulturministeren har sendt: at det er helt i orden, at kulturministeren har kritiseret navngivne tv-journalister, kritiseret en konkret dækning, antydet, at man i regeringen har ønsket at privatisere Danmarks Radio? Er statsministeren enig i det indhold, altså i, at det er o.k., at kulturministeren har sendt en mail med det indhold til Danmarks Radio, og som Danmarks Radio i den anden ende ved udsagn både fra Lisbeth Knudsen og Christian Nissen opfatter som pression?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Om mailen og dens indhold kan jeg ikke føje noget nyt til, hvad jeg allerede har svaret. Men jeg

er fuldstændig enig med hr. Mogens Jensen i, at man selvfølgelig ikke fra regeringens eller det politiske systems side må forsøge at lægge pression på Danmarks Radio eller noget andet medie for den sags skyld for at, skal vi sige, true sig til en anden dækning af bestemte begivenheder end den, man ser. Det er selvklart, det behøver man ikke bruge meget tid på, og det – det vil jeg også godt understrege – har ikke på nogen som helst måde været forsøgt fra kulturministerens side.

Men igen, inden hr. Mogens Jensen nu skruer sig så højt op, synes jeg alligevel, at hr. Mogens Jensen skulle erindre sig de udtalelser, der er kommet fra bl.a. den tidligere generaldirektør, Hans Jørgen Jensen, som siger, at han har lidt svært ved at følge med i forargelsen, fordi han har været udsat for, at ministre i socialdemokratiske regeringer har brokket sig over Danmarks Radios dækning. Ja, det ville også være mærkeligt andet. Det ville da være mærkeligt andet, for Danmarks Radio er og skal være kritisk, og derfor må Danmarks Radio også regne med, at der en gang imellem kommer noget brokkeri over dækningen, men det er da ikke det samme, som at man forsøger at true sig til en anden dækning.

Mogens Jensen (S):

Jeg må sige, at jeg for mit vedkommende ikke synes, det er rimeligt, at man på noget tidspunkt lægger pression på Danmarks Radio. Det er lidt, som om statsministeren har rodet sig ind i en retorik, hvor det, bare fordi det eventuelt kunne være sket tidligere, så også er i orden, at man gør det under hans regering. Jeg synes, det er fornuftigt, at vi får at høre, at det åbenbart er holdningen hos statsministeren, at det er i orden at gøre de her ting, for det har man også gjort tidligere – hvis man har gjort det tidligere. For når man kommer med den slags udtalelser i Folketinget, synes jeg, at man skulle dokumentere, hvad det er for konkrete tilfælde, frem for at stå med et eller andet, som vi ikke ved om er rigtigt.

Jeg vil godt spørge statsministeren en gang til, om han ikke, når fem medie- og statsretseksperter føler, at det her kan opfattes som pression, når man i Danmarks Radio selv har opfattet det som pression, føler, at der dér er grundlag for at beklage, at sådan en mail er blevet sendt, og også klart fra regeringens side signalere, at den slags mails ikke vil blive sendt fremover.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Hele hr. Mogens Jensens spørgsmål hviler på en forkert antagelse, for der er ikke tale om, at kulturministeren eller regeringen for den sags skyld har forsøgt at udøve pression mod Danmarks Radio. Som kulturministeren selv har givet udtryk for, har han sendt en mail som led i en løbende dialog med bestyrelsesformanden, hvilket jo er meget naturligt.

Jeg vil sige til hr. Mogens Jensen, at jeg faktisk har så stor tillid til journalisters integritet og selvstændighed og til, at de selvfølgelig ikke lader sig hverken true eller presse til en anden dækning af sagerne end den, de synes er den rigtige. Og lad mig igen understrege, at regeringen ikke kunne drømme om at forsøge at true sig til eller presse en anden dækning af begivenhederne frem. Men selvfølgelig har ministre såvel som folketingsmedlemmer og alle andre i det her samfund lov til at give udtryk for deres holdning til den dækning af begivenhederne, som løbende finder sted.

Formanden:

Så er det fru Kirsten Brosbøl for et sidste spørgsmål.

Kl. 13.55

Kirsten Brosbøl (S):

Et er, hvad regeringen opfatter som pression, noget andet er jo, hvad landets fremmeste eksperter på området siger er pression. Vi har altså en række jurister og en række medieeksperter, som siger, at det her er et utilsløret forsøg på at øve pression mod Danmarks Radio – vel at mærke fra kulturministeren, der har dette som sit ansvarsområde – og at det er totalt mangel på respekt for pressefriheden. Der synes jeg altså statsministeren har et forklaringsproblem.

Statsministeren har også tidligere tilkendegivet over for Folketinget, at det at nævne konkrete medarbejdere, det på ministermøder at drøfte konkrete medarbejdere er at udøve pression og forsøge at påvirke linjen. Det er det, som kommer til udtryk i kulturministerens mail at man har gjort – det er muligt, at statsministeren ikke husker det, men det står sort på hvidt, at det har man gjort. Statsministeren har i et svar til Folketinget skrevet:

»... regeringen kunne ikke drømme om at søge at påvirke den redaktionelle linje på et medie som antydet i spørgsmålet.«

Det er et spørgsmål, som går på, om regeringen har drøftet enkelte medarbejdere i DR.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg tror egentlig, at den bedste måde at svare på er ved igen at citere, hvordan modtageren af mailen i sin tid opfattede den, nemlig daværende bestyrelsesformand Jørgen Kleener. Han siger:

Jeg opfattede mailen som en ud af mange meningstilkendegivelser i den forbindelse, og det gjorde Christian Nissen også. Dengang gav mailen i hvert fald ikke anledning til reaktioner, det gør den først nu, hvor den skal fremme et bogsalg.

Og så fortsætter han:

Danmarks Radios måde at dække Irakkrigen på gik fuldstændig uantastet videre, og ingen lod sig intimidere. Der var ballade omkring dækningen, men der blev lavet en uvildig undersøgelse, der sagde, at dækningen var o.k. og afbalanceret.

Man har altså sådan undervejs taget det ret afslappet og ikke opfattet det som nogen nævneværdig form for trusler, pression eller noget. Måske skulle oppositionen altså lige falde lidt ned og tage det lige så afdæmpet nu, som det i sin tid blev opfattet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3589

5) Til statsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Repræsenterer statsministerens svar på spørgsmål nr. S 2683 eller kulturministerens mail til DR's tidligere bestyrelsesformand, Jørgen Kleener, regeringens synspunkt vedrørende pressefrihed?«

Skriftlig begrundelse

Statsministeren svarer på spørgsmål nr. S 2683 den 21. februar 2007 til Holger K. Nielsen (SF): »Pressefriheden er afgørende i et demokratisk samfund som det danske, og regeringen kunne ikke drømme om at søge at påvirke den redaktionelle linje på et medie som antydet i spørgsmålet.«

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil følge statsministerens opfordring til at tage det meget stille og roligt, og derfor vil jeg

opfordre statsministeren til at svare på spørgsmålet: Hvem har ret i regeringen?

På den ene side har vi altså en statsminister, der siger, at man ikke kunne drømme om at blande sig i den redaktionelle frihed på medierne eller tage stilling til navngivne journalister; det har man aldrig gjort på et regeringsmøde. På den anden side har vi en kulturminister, der skriver i den snart meget berømte mail, at der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, at den er meget ensidig. Man har specielt, skriver han, set sig sure på et par kvindelige værter og så stakkels Ole Sippel.

Så spørger jeg bare: Hvem taler sandt i det her? Statsministeren siger: Vi kunne ikke drømme om at navngive konkrete journalister eller blande os i den redaktionelle linje. Og så har vi en kulturminister, der både blander sig i den redaktionelle linje – nemlig siger, at man skal lade være med at være så kritisk – og direkte nævner navngivne journalister.

Hvem har ret? Er det statsministeren eller kulturministeren, der tegner regeringen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Om mailens indhold tror jeg ikke jeg kan føje nyt til, hvad jeg nu i flere omgange har svaret. Med hensyn til det svar, jeg har givet på et folketingssspørgsmål, synes jeg, det er et rigtig godt svar. Det står som et sikkert grundlag under regeringens politik.

For nu at være helt sikker på, at det igen føres til referat, hvad jeg har svaret, så står der:

»Pressefriheden er afgørende i et demokratisk samfund som det danske, og regeringen kunne derfor ikke drømme om at søge at påvirke den redaktionelle linje på et medie som antydet i spørgsmålet.«

Det synes jeg er et godt og solidt fundament.

Villy Søvnald (SF):

Jeg er helt enig. Vi er to, der står sammen i dansk politik om netop det grundlæggende synspunkt, at medier har den fulde frihed. Statsministerens forfægtning af det er jeg fuldstændig enig i.

Må jeg så tillade mig at slutte modsat, at statsministeren dermed eftertrykkeligt sætter kulturministeren på plads, når han navngiver journalister, og når han går ud og lægger pres på medier? For statsministeren ved jo godt, at den type pres og censur bedst udøves i det skjulte, og derfor spørger jeg:

Er statsministeren i virkeligheden ikke meget glad for, at den her mail er kommet frem i da-

gens lys? Er statsministeren ikke meget begejstret for, at den her type påvirkning ikke længe finder sted i det skjulte, men nu er fremme et sted, hvor vi alle sammen kan følge med?

Kl. 14.00

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det synes jeg bestemt ikke der sker noget ved, tværtimod. Men jeg vil da afvise hr. Villy Søvnalds påstand om, at der skulle være tale om forsøg på pression.

Der er tale om, at kulturministeren har en dialog med bestyrelsesformanden i Danmarks Radio, hvad der jo er meget naturligt. Der er jo ikke tale om, at kulturministeren går ind og blander sig i Danmarks Radios redaktionelle linje eller henvender sig til en af redaktørerne på Danmarks Radio. Og det er i modsætning til, hvad der tilsyneladende er sket tidligere, hvor der ifølge tidligere redaktører – både generaldirektører og nyhedsredaktører – altså har fundet sådanne henvendelser sted fra socialdemokratiske ministre.

Nu kan jeg heller ikke forarges over det, det er slet ikke det, men jeg nævner bare, at når nu oppositionen er i gang med sådan at skrue sig helt op i de store højder, så skulle man måske lige tænke på, at det nok altid har været sådan, at politikere nogle gange kan blive voldsomt opidsede over, hvordan medierne dækker nogle sager, og andre gange er politikerne meget glade for den måde, medierne dækker sagerne på.

Jeg tror, hr. Villy Søvnald har det på samme måde. Jeg tror også, at hr. Villy Søvnald har både sine gode dage og sine mindre gode dage. Det skal hr. Villy Søvnald også have lov at give udtryk for, også over for medierne, uden at jeg betragter det som forsøg på fra hr. Villy Søvnalds side at lægge pression på medierne.

Villy Søvnald (SF):

Jeg takker for svaret. Jeg forstår, at statsministeren var glad for, at mailen kom frem netop på grund af den der fælles opfattelse, vi har af, at den slags ikke skal foregå skjult.

Jeg vil godt i forlængelse af det, synes jeg, udmærkede svar, spørge, om statsministeren vil give os ret til at se hele den korrespondance, der har været. Jeg tror, kulturministeren har været meget aktiv, men han har jo ikke været alene, der har også været andre ministre. Når man læser Politiken og Information fra sidste uge, er der en række andre journalister, der er blevet udsat for pres.

Vil statsministeren godt fremlægge for Folketinget den korrespondance, der er kommet fra både kulturministeren og andre ministre, så vi netop kan sikre, at det her ikke foregår i det skjulte; så vi kan få ram på enhver fremtidig minister fra Venstre, De Konservative, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre eller en hvilken som helst minister, der måtte have lyst til at bestride det her i det skjulte? Kunne vi lave det som en fælles sag?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Jeg har ikke kendskab til, hvorledes dialogen mellem de enkelte ministre og journalister osv. foregår, så jeg kan ikke overskue rækkevidden af hr. Villy Søvndals spørgsmål. Det tror jeg hr. Villy Søvndal må afklare med de enkelte ministre.

Formanden:

Så er det hr. Søren Espersen som medspørger.

Søren Espersen (DF):

Nu var jeg selv medlem af Danmarks Radios bestyrelse, da Christian Nissen modtog den her mail, som han blev så forskrækket over, at han lagde den i en skuffe, hvor den så lå i 4 år. Derfor har jeg interesseret mig for sagen.

Det har egentlig slået mig, om ikke statsministeren er enig med mig i, at hvis en generaldirektør i Danmarks Radio modtager så alvorlig – efter eget udsagn – en mail, at han faktisk mener, at hele Danmarks Radios ytringsfrihed står på spil, så har han kun én forpligtelse, og det er at gå til bestyrelsen og forelægge, hvad han har fået, og ikke lægge den i en skuffe, hvor den ligger og gemmer mug i 4 år, indtil han skal udgive en bog.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, jeg kan bestemt godt dele hr. Søren Espersens forundring over, at der altså går 4 år, før den dukker op. Jeg synes også, at det understreger, at oppositionen ikke har noget at have det i, når man påstår, at den af Christian Nissen eller andre er blevet opfattet som en voldsom trussel og en voldsom pression, for så har hr. Søren Espersen jo fuldstændig ret i, at hvis der virkelig var tale om et sådant missilangreb på Danmarks Radios uafhængighed og selvstændighed, så havde generaldirektøren da kun én ting at gøre: Det var da at få den sag frem. Men nu ligger den altså i 4 år, og ingen hæfter sig ved det, og Christi-

an Nissen siger oven i købet til Politiken her den 17. marts:

Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen, og jeg opfattede den da slet ikke som en sensation.

Altså, det understreger jo, at der måske er behov for lige at få sagen ned i den gulvhøjde, hvor den hører til.

Søren Espersen (DF):

Nu er han så åbenbart kommet på andre tanker, men jeg mener faktisk, at selve substansen, som man nu lægger frem, altså at det er så alvorligt et angreb på Danmarks Radios integritet og ytringsfrihed, jo burde have givet anledning til, at han gik til det eneste sted, hvor han kunne gå hen og fortælle om den slags ting i fortrolighed, nemlig til bestyrelsen. Jeg er lige ved at sige – jeg tager jo sjældent store ord i min mund – at det er en form for embedsforsømmelse. Altså, han har simpelt hen forsømt sit embede som generaldirektør ved ikke med det samme at henvende sig efter så voldsom og truende en mail fra regeringen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg savner baggrund for at gå ind og vurdere, hvorledes det forholder sig til udførelsen af embedet, men jeg tør i hvert fald godt konkludere, at Christian Nissen næppe kan have opfattet det som nogen særlig alvorlig mail, når den kan ligge i 4 år, før den kommer frem.

Kl. 14.05

Formanden:

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som medspørger.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Når Christian Nissen ikke betragter mailen som en sensation, kan det så ikke hænge sammen med, at der simpelt hen er kommet og kommer så mange mails fra regeringen, at man ikke betragter lige præcis den her mail som en sensation?

Noget andet er, at statsministeren jo har givet et svar på spørgsmål nr. S 3589, som vi i Det Radikale Venstre er utrolig enige i, altså at det er meget vigtigt, at regeringen hæger om pressefriheden. Alt tyder da også på, at statsministeren er optaget af det, men er kendsgerningen ikke, at det drejer sig om at opstille nogle klare regler for, hvordan man så håndhæver pressefriheden?

Der er jo forskellige muligheder for at lægge pres på uafhængige medier, f.eks. er der mulighed for at true dem på deres økonomiske eksistensvilkår, der er mulighed for at lade være med at give interviews til journalister, man betragter som kritiske, eller man kan f.eks. undlade at invitere dem til middag på Marienborg.

Så er det ikke det, som regeringen først og fremmest skal kigge på: Er vi nu omhyggelige nok med at værne om pressefriheden? Er der en ægte armslængde?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, vi må sige, at pressefriheden i Danmark har ganske gode kår. Jeg vil også sige, at selv om jeg jo jævnt hen også kommer i den situation, at jeg synes, at én dækning er bedre end en anden dækning osv., så betragter jeg faktisk generelt journalisterne her i landet som dygtige og kompetente og frem for alt uafhængige og selvstændige. De lader sig ikke påvirke af, at politikerne himler op om, at de er utilfredse med det ene eller det andet. Forhåbentlig lytter de så, hvis de bringer decideret forkerte oplysninger. Det synes jeg i øvrigt også er både en ret og en pligt for politikere såvel som alle andre at påpege; hvis der i nyhedsformidlingen optræder deciderede fejl, må det påpeges.

Men det kan man da også gøre, uden at der i det ligger trusler eller pression, så jeg må sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen: Jeg synes egentlig, pressefriheden i Danmark har ret gode vilkår.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jørgen Flindt Petersen har defineret lakmusprøven på armslængdeprincippet på den måde, at et ressortministerium skal sørge for at holde sin truende pegefinger væk fra DR's bestyrelsesformand i en situation, hvor regeringen føler sig under pres.

Er det ikke netop rigtigt, at i en situation, hvor regeringen føler, at den her virkelig får en dårlig medieomtale, er det vigtigt, at netop kulturministeren holder sin løftede pegefinger væk og beskytter institutionen Danmarks Radio? Kan man ikke sige, at det er kulturministerens fornemste opgave at beskytte sin kulturinstitution mod pres fra den øvrige regering? Og mener statsministeren, at kulturministeren har levet op til det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første er den mail, kulturministeren har sendt, ikke udtryk for trusler eller pression. Kul-

turministeren giver selv udtryk for, at det er et led i en dialog med bestyrelsesformanden, og jeg vil i hvert fald ikke blande mig i, hvordan enkelte ministre foretager sådan en dialog.

For det andet må jeg nok sige, at sammenlignet med, at der her er sendt en mail til bestyrelsesformanden, synes jeg, det er meget nærgående, at der tilsyneladende er socialdemokratiske og radikale ministre, som under euroafstemningen ringer direkte op til indlandsredaktøren på DR Nyheder og brokker sig og er rasende over Radioavisens dækning. Det kan de så have haft deres grunde til osv., men her er der altså virkelig tale om, at man går ind og direkte over for redaktionen prøver at påvirke dækningen af nyhederne om euroen.

Det er dog noget andet end her, hvor kulturministeren altså skriver en mail til bestyrelsesformanden – vel at mærke en bestyrelsesformand, som overhovedet ikke har noget ansvar for nyhedsdækningen, for det hviler på redaktionen. Bestyrelsen er kun overordnet ansvarlig.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald for et afsluttende spørgsmål.

Villy Søvnald (SF):

Statsministeren startede jo med at stille op til et stærkt forsvar for ytringsfriheden og gennemskeligheden i vort samfund. Så synes jeg, at jeg oplevede en svaghed, da vi kom lidt længere frem. Det var på det tidspunkt, hvor jeg spurgte, om vi så ikke godt måtte få lov til at se al den korrespondance, der var ind i og ud af ministerierne. Da mærkede man sådan det flakkende blik og usikkerheden hos statsministeren.

Kl. 14.10

Jeg skal komme med den forbrugeroplysning, at vi har stillet 20 enslydende spørgsmål, hvor hvert eneste ministerium bliver bedt om at redegøre for det.

Jeg har så et eneste afsluttende spørgsmål: Når statsministeren ikke synes, at kulturministeren har gjort noget galt, ligger der da deri en opfordring til, at kulturministeren fortsætter den der aktive diplomatiske form over for medierne, eller ligger der deri, at han skal holde lidt igen, eller ligger der i virkeligheden bare deri, at det må han godt gøre, men det skal ikke være på skrift?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det anede mig jo nok, at hr. Villy Søvndal som den drevne parlamentariker, han er, havde stillet sine spørgsmål, så derfor er jeg jo kun glad for den måde, jeg svarede på. Det har jo været to sjæle, en tanke.

Med hensyn til mailen og måden at kommunikere på vil jeg bare sige, at om mailens indhold kan jeg ikke føje noget nyt til, hvad jeg nu i mange omgange har svaret, og jeg overlader det altså til de enkelte ministre at træffe beslutning om, hvordan de kommunikerer med de bestyrelsesformænd, der er på deres område.

Jeg synes, hr. Villy Søvndal må anerkende, at det med den struktur, vi har i vores samfund, er meget naturligt, at der er kommunikation mellem ministre på et bestemt område og dem, der er bestyrelsesformænd for forskellige institutioner inden for det pågældende område. Det er der altså hverken noget sensationelt eller mærkeligt i. Det ville faktisk være mere mærkeligt, hvis der ikke var en sådan kommunikation. Men det er selvfølgelig en kommunikation, der skal overholde alle de skrevne og uskrevne regler, der nu gælder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3590

6) Til statsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvilke konsekvenser vil regeringen drage af kulturministerens direkte forsøg på at påvirke den redaktionelle linje i DR?«

Villy Søvndal (SF):

Nu er vi så langt, at statsministeren synes, at det må ministre godt. Så vil jeg spørge direkte til mailen, og det er et meget kort referat, om følgende dækker regeringens synspunkt:

»Der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig – de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel (som mange har nævnt som ekstrem i sine udtryk mod koalitionen).«

Når nu kulturministeren skriver på hele regeringens vegne, og det er jo det, han gør, for han beretter om, at det her har været diskuteret under morgenmaden og senere også under det mere formelle møde, da man har fået tygget af munden, og enhver, der modtager det her brev, må antage, at det her står statsministeren også

bag, for det er hele regeringen, vil jeg spørge: Er det her kulturministerens private synspunkt, eller er det regeringens synspunkt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som jeg har svaret tidligere under spørgerunderne her, har der ikke været noget formelt punkt på dagsordenen på ministermødet og derfor heller ikke nogen beslutning om noget i den her henseende. Hvordan en minister så kommunikerer med bestyrelsesformanden for Danmarks Radio, må man altså overlade til den enkelte minister.

For så vidt angår min egen holdning, må jeg sige, som jeg også har sagt tidligere i dag, at jeg i dag simpelt hen ingen erindring har om, hvad jeg på det tidspunkt måtte have ment om Danmarks Radios dækning af Irakkrigen; altså, det er 4 år siden. Hr. Villy Søvndal må have mig undskyldt, at jeg er sådan indrettet, at jeg ikke går og bærer rundt på sådan noget, for det synes jeg livet er for kort til. Det bliver lidt for surt, hvis man skal gå og bære på sådan nogle ting.

Det, jeg også har sagt, er, at jeg aldrig nogen sinde har set mig sur på nogen som helst studievært, hverken kvindelige eller mandlige studieværter.

Villy Søvndal (SF):

Det er da rart at vide for studieværterne, at det ikke er regeringen. Statsministeren siger, at der aldrig har været noget punkt på regeringsmøderne, og der ligger formentlig både dagsorden og referater. Jeg har derfor ingen grund til at tro, at statsministeren ikke taler sandt, når han siger, at der aldrig har været noget punkt på.

Men så taler kulturministeren jo usandt. Det er jo hele pointen, for så taler kulturministeren usandt i det brev, han har sendt. For det er der, hvor han beskriver, at det er diskuteret både af mange ministre under morgenmaden og dernæst under det formelle møde.

Så spørger jeg: Kan statsministeren leve med, at han har en kulturminister, der påviseligt taler usandt, hvis statsministeren taler sandt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal prøver virkelig at fordreje tingene i forhold til, hvordan jeg har beskrevet dem. Det, jeg har sagt, er to ting.

Jeg har sagt, at det jo er meget naturligt, at ministre ligesom alle andre politikere jævnligt drøfter dækningen af forskellige begivenheder i offentligheden, hvad enten de sidder og spiser

morgenmad eller sidder i et formelt møde. Det kan da meget vel være, at man også under et formelt møde, hvor det ikke er et punkt på dagsordenen, alligevel finder anledning til i en eller sammenhæng at rejse en diskussion. Det kan da meget vel finde sted.

Kl. 14.15

Men det, jeg har sagt under spørgetiden i dag, er – jeg tror, jeg her brugte en lidt humoristisk formulering – at der ikke på noget tidspunkt er truffet nogen regeringsbeslutning om, at regeringen er sur på nogen som helst. Det tør jeg i hvert fald roligt fastslå uden at overskride nogen fortrolighedsgrænse, i forhold til hvad der foregår på ministermøderne.

Så jeg synes måske også, at hr. Villy Søvndal skulle besinde sig på at få den her sag ned i en størrelse og en højde, hvor den hører til.

Villy Søvndal (SF):

Det er jeg helt enig i. Sagen skal ikke overdrives, og hvis statsministeren taler sandt, har statsministeren derfor ikke et problem. Så er det kun kulturministeren, der har et problem, og derfor er sagen vel, at statsministeren så er nødt til at tage højde for det problem, at han har en kulturminister, der taler usandt. Det er ikke noget, nogen beskylder ham for, det fremgår af hans eget brev, hvor han nemlig påstår, at det har været oppe på et regeringsmøde.

Jeg vælger i den her sag at tro på statsministeren, når han lægger al vægt bag sine ord og siger, at det ikke har været oppe på et ministermøde. Så tror jeg på, at statsministeren taler sandt. Men så taler kulturministeren jo usandt, og derfor er det vel rigtigt – det er ikke nogen stor sag, det er ikke statsministerens liv, der er i fare – at kulturministerens liv er i fare, for jeg kan ikke forestille mig, at statsministeren, der tidligere har sagt, at vi ikke vil have slaphed og konsekvensløshed, kan leve med en minister, der ud fra sit eget brev taler usandt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil sige til hr. Villy Søvndal, at jeg ikke tror, at nogens politiske liv er i fare i den her sag. Jeg vil bare lige gentage over for hr. Villy Søvndal, at der da meget vel på ministermøder, også formelle møder, kan være og have været sådanne drøftelser. Det er jo ikke det, jeg har stået og sagt noget om. Jeg har bare sagt, at det ikke er sådan, at der så er optaget et punkt på dagsordenen, der hedder »drøftelse af Danmarks Radio«,

»drøftelse af Jyllands-Posten« eller »drøftelse af TV 2«, eller hvad i alverden det nu kunne være.

Nej, det er der altså ikke, men der kan da meget vel på møder i regeringen såvel som i folketingsgrupper og overalt i Folketinget jævnt hen som følge af en eller anden sag, der kommer op, være en drøftelse af, hvordan medierne dækker det. Det tør jeg da ikke udelukke. Jeg er bare nødt til at sige til hr. Villy Søvndal, at det altså absolut ikke er en sag, der står i min erindring, for jeg har det altså sådan, at den slags ting lægger jeg simpelt hen bag mig. Jeg vil hellere kigge fremad.

Mogens Jensen (S):

Jeg synes, det er rart, at efterhånden som vi kommer lidt frem i spørgsmålene her, får vi nu også fra statsministeren klart at vide, at der *har* fundet en drøftelse sted på regeringsmødet om den her sag. Og den drøftelse har så ført til, at kulturministeren formentlig som en konklusion på mødet tager en kontakt til Danmarks Radios bestyrelsesformand og giver udtryk for de ting, som så er givet udtryk for i mailen, og som mange opfatter som pression over for DR.

Synes ministeren – jeg synes ikke, vi har fået et klart svar på det – at det er i orden, at en minister sender en sådan mail med det her indhold med navngivne journalister, med navngiven dækning, med slet skjulte trusler om privatisering? Er det i orden, at man sender sådan en mail til Danmarks Radio? Er det ikke et led i et mønster, hvor regeringen nu siden 2002 rent faktisk har ført løbende drøftelser om Danmarks Radio og kritiseret Danmarks Radio, at også den her mail sendes?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må for, jeg ved efterhånden ikke hvilken gang nu, gentage, at der aldeles hverken er tale om trusler eller pression. Jeg betragter mailen som udtryk for en dialog mellem kulturministeren og bestyrelsesformanden, og det synes jeg hverken der er noget som helst sensationelt, overraskende eller forkert i. Og med hensyn til mailens indhold kan jeg altså ikke føje noget nyt til, hvad jeg allerede har sagt.

Mogens Jensen (S):

Der er tale om regeringens ageren i forhold til Danmarks Radio.

Nu har vi det her regeringsmøde, hvor man har diskuteret en kritik af Danmarks Radio. Vi kender eksemplerne fra sidste efterår med for-

ældredemonstrationer ude i daginstitutionerne, hvor man har ministre ude at kritisere Danmarks Radio. Man kender det fra Afghanistan-filmen, hvor man har haft ministre ude at kritisere Danmarks Radio, og hvor statsministeren selv har været ude.

Og så beretter Christian Nissen i sin bog også om et møde, han havde med beskæftigelsesministeren allerede i 2002, hvor beskæftigelsesministeren siger til Christian Nissen, at der måtte ske noget med P1, nærmere bestemt med den politiske slagside i en række faste programmer, som trængte til en udskiftning af medarbejderne. Og her er vi altså tilbage i 2002.

Kl. 14.20

Ser vi ikke et klart mønster, hvor den her regering forsøger at stække Danmarks Radio gang på gang på gang? 2002, 2003, 2005 og 2006 er det, vi foreløbig har kendskab til.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, regeringen har ikke til hensigt at udøve pression eller komme med trusler. Men selvfølgelig har ministre da lov til at give udtryk for deres synspunkter ligesom alle andre i det her land. Som jeg nu flere gange har haft lejlighed til at gøre opmærksom på, er det jo jævnt hen noget, der er sket i tidens løb. Tidligere generaldirektør Hans Jørgen Jensen siger: Ja, jeg har jo også været udsat for, at politikere, ministre i socialdemokratiske regeringer, har brokket sig over Danmarks Radios dækning. For det ligger nu engang for en regering, at den bliver kritiseret, eller at der bliver udøvet kritisk journalistik over for den, og så brokker den sig.

Derfor siger han så, at han ikke kan være særlig forarget over det.

Det skulle da være mærkeligt, at de, der bliver angrebet, ikke har lov til at give udtryk for deres mening, det har de da lov til. Men i det ligger da ikke, at man forsøger at true eller udøve pression.

Formanden:

Så er det hr. Rasmus Prehn som medspørger.

Rasmus Prehn (S):

Der ligger jo en direkte pression i, at man direkte skriver i mailen fra kulturministeren, at man har overvejelser om at privatisere. Det synes jeg ikke statsministeren kan komme uden om.

Men i det hele taget vil jeg gerne sige, at det er en bemærkelsesværdig lethed, som statsministeren tager den her sag med. Vi har set en lang

række situationer, hvor statsministeren, når vi har refereret til den mail, kulturministeren har skrevet, siger: Jamen det er helt hen i vejret. Så statsministeren har altså en kulturminister, som skriver ting, der er helt hen i vejret.

Derudover er det sådan, at vi kan forstå, at statsministeren, hver eneste gang vi spørger ind til, om statsministeren kan huske, at han har talt med kulturministeren om de her ting, siger, at det har han virkelig ikke nogen erindring om. Så vi får altså indtryk af, at kulturministeren har været i gang med at repræsentere regeringen uden at orientere sin statsminister.

I det hele taget er der en lang række eksempler på, at der ikke rigtig er nogen korrespondance mellem statsministeren og kulturministeren, og at kulturministeren bare har skrevet helt hen i vejret.

Kan statsministeren virkelig leve med at have sådan en kulturminister?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, jeg har fuld tillid til kulturministeren.

Jeg kan sige til hr. Rasmus Prehn, at jeg først har fået kendskab til den mail her for nylig, da den kom frem i forbindelse med forberedelsen af et bogsalg.

Med hensyn til mailens indhold kan jeg ikke sige mere, end hvad jeg allerede har sagt, men endnu en gang understrege, at regeringen aldrig nogen sinde har haft planer om at ville privatisere Danmarks Radio.

Rasmus Prehn (S):

Så må man deraf forstå, at det, som statsministerens kulturminister skriver i sin mail, ikke er regeringens holdning. Det, som kulturministeren giver udtryk for i en mail til bestyrelsesformanden, er ikke regeringens holdning. Statsministeren har altså en kulturminister, som farer rundt og ytrer holdninger, som ikke er regeringens holdninger. Det forekommer besynderligt, det må jeg sige.

Kan statsministeren forklare, hvordan det kan lade sig gøre at have en kulturminister, som ikke repræsenterer regeringens holdninger?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror ikke, at jeg kan føje mere nyt til. Hvis hr. Rasmus Prehn vil drøfte yderligere detaljer i den mail, så tror jeg, at hr. Rasmus Prehn med fordel kan gøre det med kulturministeren selv.

Jeg opfatter mailen som et led i en kommunikation og en dialog mellem kulturministeren og

bestyrelsesformanden, og det er så det. I det ligger der hverken trusler eller pression mod Danmarks Radios redaktionelle linje.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvndal for et sidste spørgsmål.

Villy Søvndal (SF):

Ja tak, jeg skal samle op.

Jeg forstår, at statsministeren er glad for, at mailen er kommet frem, så det her ikke skulle foregå gedulgt. Jeg forstår, at statsministeren ser frem til at få lov til at svare på de der § 20-spørgsmål til 20 ministerier, hvor der spørges: Hvilke andre sager ligger der? Og så forstår jeg, at statsministeren synes, at kulturministeren har dummet sig.

Så er der vel kun et spørgsmål tilbage, nemlig om man kan leve med en kulturminister, der har dummet sig – det forstår jeg statsministeren kan.

Og så er der måske en lille overvejelse om årsagen til, at han gør det. Er det ikke, fordi den der fortælling om, at Danmarks Radio består af røde lejesvende og socialistiske ballademagere, har fået lov til at brede sig i sådan en idiotisk form, at sarte sjæle er blevet fristet over evne? Og der vil jeg godt spørge: Er det statsministerens opfattelse, at Danmarks Radio er overbefolket af røde lejesvende og socialistiske ballademagere, f.eks. Stuckert og andre?

Kl. 14.25

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndals konklusioner vedrørende kulturministeren må stå fuldstændig for hr. Villy Søvndals egen regning. Jeg føler mig ikke dækket ind af dem.

Kl. 14.25

Med hensyn til det med de røde lejesvende kan jeg sige: Nej, det er ikke min opfattelse, at det skulle være noget stort problem i Danmarks Radio. Lad mig i den forbindelse minde om, at min egen tidligere formand for Venstre i sin tid er blevet kategoriseret som en af de røde lejesvende. Så det siger vel alt om den diskussion.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3592

7) Til statsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Har statsministeren skiftet opfattelse, siden han under Muhammedkrisen i Jyllands-Posten den 22. december 2005 gav udtryk for følgende synspunkt: »Jeg har aldrig tilkendegivet min holdning. For hvis jeg gik ind og sagde noget om det, ville jeg give udtryk for en statsautoriseret holdning til, hvad et dansk medie har valgt at bringe«?»

Ole Sohn (SF):

Når sagen om denne interne chatmail mellem to venner har fået så stor offentlig bevågenhed, skyldes det måske nok, at der sådan set måske ikke er nogen konsekvenser, men i hvert fald en vis sammenhæng mellem, at der i mailen nævnes navngivne personer, og at de navngivne personer, der nævnes kritisk, faktisk ikke længere er til stede i Danmarks Radio. Så et eller andet sted, selv om der forhåbentlig ingen sammenhæng er, giver det jo anledning til overvejelser om, at det, når man på regeringsmøder har drøftet sagerne om Danmarks Radio, giver sig udtryk i, at man påvirker Danmarks Radios redaktionelle linje og har et ønske om at gøre det.

Derfor vil jeg godt høre, hvad det er, der er sket, siden statsministeren i forbindelse med Muhammedsagen udtrykte:

Jeg har aldrig tilkendegivet min holdning, for hvis jeg gik ud og sagde noget om det, ville jeg give udtryk for en statsautoriseret holdning til, hvad et dansk medie har valgt at bringe.

Hvad er det nye?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen der er en fuldstændig sammenhæng. Det er min opfattelse, at en fri og uafhængig presse er helt afgørende i et demokratisk samfund som det danske, og jeg har ikke på nogen måde ændret min holdning til de grundlæggende spørgsmål om pressefrihed og ytringsfrihed.

Men tegningesagen kan overhovedet ikke sammenlignes med det, vi diskuterer i dag. Tegningesagen handlede jo om, at ytringsfriheden var under pres af kræfter, som ville blande sig i, hvad en dansk avis overhovedet havde lov til at bringe. Derfor var det også vigtigt at stå fast på, at regeringen ikke ville gøre sig til dommer over det. Det var og er en sag for domstolene. Det er jo ikke det, der er på spil i dag. Derfor er der ingen uoverensstemmelse mellem min grundlæg-

gende holdning til pressefrihed og ytringsfrihed og de synspunkter, jeg har givet udtryk for i dag.

Ole Sohn (SF):

Der er den sammenhæng, at hvis man giver udtryk for en holdning, så påvirker man. Når man i forbindelse med Muhammedsagen ikke ville gøre det, var det, fordi man ikke ville påvirke. Om Danmarks Radio giver man udtryk for holdninger både officielt og via hemmelige mail, og hvilke kanaler man nu bruger, og så er det vel udtryk for at påvirke.

Omvendt kunne man jo stille statsministeren spørgsmålet: Når nu statsministeren formodentlig har haft en kammeratlig dialog, ikke noget pres, men en dialog med kulturministeren om ikke at referere fra lukkede ministermøder, så kan man jo spørge, om det mon har påvirket kulturministeren. Vil han mon fremover referere fra lukkede ministermøder, eller har den dialog haft sin indflydelse på kulturministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror altså, at kulturministeren er helt klar over, at det gør man ikke. Så jo, det har nok haft en indflydelse. Men mit forhold til kulturministeren er også et andet end kulturministerens forhold til bestyrelsesformanden i Danmarks Radio.

Lad mig så sige, at der jo er en klar forskel på mailsagen og Muhammedsagen. I Muhammedsagen var der tale om, at udenlandske kræfter ville have, at vi skulle blande os i, hvad en avis måtte trykke. I mailsagen er der tale om, at kulturministeren udtrykker eller videregiver nogle holdninger til tildelingen i Danmarks Radios dækning af nogle bestemte spørgsmål. Det er sandelig to vidt forskellige ting.

Ole Sohn (SF):

Det er en lidt mærkværdig skelnen fra statsministerens side. Der er tale om, at regeringen på et officielt regeringsmøde, hvor pressens minister havde været til stede, hvor kulturministeren med ansvar for Danmarks Radio havde været til stede, drøfter: Hvordan kan man påvirke Danmarks Radio? Det bliver efterfølgende videregivet af den ansvarlige minister til Danmarks Radios bestyrelsesformand. Det er da en ganske alvorlig sag, at pressens minister og Danmarks Radios institutions minister ikke står vagt om pressefriheden, ikke står vagt om institutionens integritet, men åbenlyst diskuterer, hvordan

man kan påvirke. Man nævner navngivne personer, så det er da en dobbeltstandard, som statsministeren bruger.

Kl. 14.30

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, der er ikke tale om dobbelt standard, og jeg vil gerne sige, at på ministermøder såvel som på partigruppemøder her i Folketinget såvel som på mange andre politiske møder i Folketinget er det da meget naturligt, at politikere, der er engagerede mennesker, som går op i, hvad medierne bringer, også drøfter, hvordan medierne viderebringer det. Jeg vil tro, at hr. Ole Sohn har deltaget i utallige af den slags vurderinger og drøftelser. Det er meget naturligt, og det finder da også sted blandt ministre. Både på formelle møder og uformelle møder drøfter man det løbende. Det er der ikke noget mærkeligt i.

Men jeg må tage afstand fra påstanden om, at regeringen skulle sidde og træffe beslutninger om, hvordan man kan påvirke Danmarks Radios dækning af det politiske stof. Det må jeg klart afvise. Det er der overhovedet ikke tale om.

Formanden:

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som medspørger.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg var lidt forundret over, at statsministeren ikke svarede ja på hr. Ole Sohns spørgsmål, nemlig om der var skiftet opfattelse, for det bekræfter netop mistanken om, at der gælder de her dobbelte standarder i Muhammedsagen på den ene side og i mailsagen på den anden side.

Men hvad er det så, der gør, at der er de her dobbelte standarder? Statsministeren belærte jo selv den arabiske befolkning om pressefrihed via Al Arabiya. Statsministeren sagde, at medierne i vores samfund er fuldstændig uafhængige. Vi har en fri presse, og regeringen har ingen autoritet til at kontrollere pressen eller blande sig i, hvad den skriver – jeg går ud fra, at det også gælder de elektroniske medier. Den har altså ingen autoritet til at blande sig i, hvad DR laver.

Hvad pokker er det så, kulturministeren har prøvet at gøre?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, jeg sagde til arabiske medier, er jo en fuldstændig korrekt beskrivelse af forholdene her i Danmark, nemlig at regeringen og det politiske

system i det hele taget ikke kan gå ind og heller ikke skal gå ind og blande sig i, hvad medierne bringer. Det er meget, meget afgørende, at vi står vagt om den uafhængighed for medierne. Hvad enten det er private medier eller som Danmarks Radio et medie, der er mere reguleret og finansieret af licens, skal det være frie og uafhængige medier, og vi må som politikere også tåle, at vi kommer under kritisk beskyldning. Men til gengæld må medierne jo også tåle, at de, der bliver angrebet, de, der bliver kritiseret, får lov at give udtryk for deres holdning til den måde, det bliver dækket på.

Men det er sandelig noget ganske andet at give udtryk for holdningen til, hvordan dækningen er, end det, Jyllands-Posten var udsat for, hvor der jo var tale om, at der var kræfter, som ville lægge begrænsninger på, hvad en avis overhovedet måtte bringe. Der er stor forskel på det, og da var det vigtigt at stå fast om pressefriheden og retten til at bringe det, man har lyst til.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg forstår statsministeren således, at det i Muhammedsagen handlede om, at der var nogen, der ville forhindre noget i at blive bragt, og at det i mailsagen handler om, at nogen ville bestemme, hvad der skulle bringes. Så på den måde kan jeg godt se, at der er en stor forskel i de to sager, for de handler om henholdsvis at forhindre noget bestemt eller sikre noget bestemt.

Selvfølgelig har man ikke fra regeringens side nogen autoritet til at bestemme, hvad der skal ske i DR, og hurra for det. Problemet er jo dybest set, at vi har et folkestyre, som bygger på, at politikerne opfører sig ordentligt. Men vi har en regering, som startede med at føre krig mod smagsdommere for ligesom at presse eksperterne lidt tilbage. Derefter brugte den over et år på sagen om den liberale opposition, der ville opstilles til Folketinget, og nu viser det sig, at den i forhold til Danmarks Radio også prøver at presse på for en bestemt redaktionel linje.

Hvorfor opfører I jer ikke ordentligt? er jeg lige ved at sige.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har sagt det flere gange, og jeg gentager det gerne: Regeringen har ikke nogen som helst hensigt om at forsøge at presse Danmarks Radio eller noget andet medie til en bestemt redaktionel linje. Men ministre såvel som folketingsmed-

lemmer såvel som alle andre i det danske samfund har lov til at give udtryk for deres mening om, hvordan medierne nu vælger at dække bl.a. politiske begivenheder.

Jeg kan jo se, at det også er sket tidligere. Jeg gentager igen David Trads' udtalelser den 17. marts, altså den tidligere indlandsredaktør på DR Nyheder, som siger, at han under euroafstemningen i 2000 gentagne gange blev opsøgt eller ringet op af socialdemokratiske og radikale ministre, som var rasende over den måde, som Danmarks Radio viderebragte nyheder på.

Kl. 14.35

Så jeg synes måske også, at hr. Simon Emil Ammitzbøll lige skulle skrue sagen lidt ned til det niveau, hvor den hører hjemme.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der yderligere en medspørger. Det er hr. Mogens Jensen, værsgo.

Mogens Jensen (S):

Jeg tror ikke, at der er nogen i Folketingssalen, der vil forhindre regeringens ministre i med sig selv at have en debat om DR's eller andre mediers dækning af noget som helst – eller for den skyld at gå ud og rette faktuelle fejl eller forhold sig til en dækning, hvis man mener, at den er forkert eller faktisk forkert.

Det, der er spørgsmålet i den her sag, er jo, at der fra kulturministeren på baggrund af et regeringsmøde bliver sendt en mail med regeringens holdning, hvor der bl.a. bliver truet med en privatisering. Der er altså tale om en trussel, der er tale om en pression.

Professor Jørgen Poulsen siger, at det kan opfattes som en pression, og professor Claus Hagen Jensen siger: Her er jo en rundhåndet trussel om, at DR skal passe på, ellers blive man privatiseret. Professor i forvaltningsret Steen Rønsholdt siger: Det er klart på kanten, når man forsøger at få indflydelse på programvirksomheden. Mediejurist Oluf Jørgensen siger: Brevet indeholder trusler om privatisering. Dermed er det et utilslørede forsøg på at udøve pression mod Danmarks Radio.

Der er endnu flere udtalelser.

Kan statsministeren da ikke se, at der her er tale om pression, og vil statsministeren ikke klart her i dag tage afstand fra, at ministre sender den type breve til Danmarks Radio eller andre offentligt ejede medier?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Allerførst vil jeg tillade mig at glæde mig over hr. Mogens Jensens første udtalelser om, at det da er helt i orden, at ministre og andre løbende drøfter den redaktionelle dækning af forskellige ting.

Hr. Mogens Jensen sagde også, at det jo er helt i orden, at ministre såvel som alle andre forsøger at rette, hvis der er tale om faktiske fejl, der videregives. Jo, men jeg noterer det med glæde, for jeg er før blevet kritiseret her i Folketingsalen – jeg tror også, at jeg blev det af nogle af hr. Mogens Jensens partifæller i hvert fald – fordi der faktisk er ministre, som har gjort sig den ulejlighed at forsøge at rette faktuelle fejl. Så jeg glæder mig rigtig meget over den erkendelse fra hr. Mogens Jensens side.

Så vil jeg dernæst understrege, at regeringen ikke har noget som helst ønske om at udøve pression mod Danmarks Radio eller andre medier. Jeg vil gentage, at der aldrig nogen sinde i regeringen har været planer om at ville privatisere Danmarks Radio.

Mogens Jensen (S):

Det kan statsministeren jo gentage så mange gange, som han nu vil, så lang tid vi ikke kan få opklaret her hos statsministeren, hvad der rent faktisk er foregået på det regeringsmøde. For der står i kulturministerens mail, at der blev talt om privatisering af DR. Der står, at man havde drøftet navngivne tv-journalister. Men om det er tilfældet, kan vi jo ikke få oplyst, fordi statsministeren har mørkelagt sagen.

Men må jeg så ikke tage et eksempel frem, som også Christian Nissen nævner i sin bog, hvor det handler om en samtale, Christian Nissen fører med beskæftigelsesministeren, hvor hr. Claus Hjort Frederiksen klart siger til Christian Nissen, at der må ske noget med P1, nærmere bestemt med den politiske slagside i en række faste programmer, hvor der trængte til en udskiftning af medarbejderne.

Hvis det ikke er et forsøg på fra en regeringsminister, ikke at klage over faktuelle fejl, men på direkte at påvirke den redaktionelle linje og de medarbejdere, der skal være ansat, så ved jeg ikke, hvad det er. Er det tilfredsstillende? Kan du, statsminister, acceptere, at en af dine ministre har den tilgang til Danmarks Radio?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg gør spørgeren opmærksom på, at man ikke tiltaler hverken ministeren eller andre medlem-

mer direkte i Folketinget. Og hvis man omtaler en minister, omtaler man ministeren med ministerens stillingsbetegnelse og ikke ministerens personlige navn, jævnfør forretningsordenen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Må jeg først sige til hr. Mogens Jensen, at der aldeles ikke er nogen, der forsøger at mørkelægge nogen ting.

Med hensyn til det med privatisering kan jeg henvise til de udtalelser, vores udenrigsminister er kommet med her for nylig om, hvad der var passeret på mødet, for så vidt angår hans udtalelser i den henseende.

Med hensyn til det møde, der angiveligt skulle have været holdt mellem Christian Nissen og beskæftigelsesministeren, vil jeg bare sige til hr. Mogens Jensen, at sådan som det ligger oplyst over for mig, var det Christian Nissen, der havde bedt om mødet. Jeg må sige, at det da må være tilladt for beskæftigelsesministeren såvel som for alle andre i det her land at give udtryk for deres mening om P1 og P3 og P4 og TV 2, og hvad de ellers har lyst til at give udtryk for af meninger. Det var da meget mærkeligt, hvis ministre og folketingsmedlemmer og politikere i det hele taget ikke måtte have ytringsfrihed.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det endelig hr. Ole Sohn for et tredje og sidste spørgsmål.

Kl. 14.40

Ole Sohn (SF):

Jeg kan ikke undlade at nævne, at statsministeren er klædt dårligt på, ikke sådan hvad angår beklædningen, den er helt ulastelig, men de håndpapirer, statsministeren er blevet udstyret med, er ikke lavet særlig kløgtigt. Den 16. marts, tror jeg, hvor David Trads skulle have sagt et eller andet, udtalte DR's udenrigsredaktør, hvordan ministre og ministre via deres ledende embedsmænd løbende har sendt et pres direkte mod redaktører og journalister ved Danmarks Radio for at få ændret programmer og udtalelser og lignende. Så statsministeren er måske lidt for ringe klædt på til at kunne drage konklusioner om fortiden. Man skal ikke kaste med sten, når man selv bor i et glashus.

Men det er ikke så meget det, det er mere bemærkningen om det der med påvirkning. Statsministeren har meget klart givet udtryk for, at den dialog, statsministeren har haft med kulturministeren, har betydet, at kulturministeren al-

drig kunne drømme om efterfølgende at referere fra et lukket ministermøde, når vi nu ved, at minister efter minister den ene dag efter den anden ringer, mailer, skriver til Danmarks Radio. Det påvirker naturligvis. Det er jo det, der er hele formålet. Hvorfor skulle man ellers gøre det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jo, men hvis nu f.eks. Danmarks Radio eller et andet medie viderebringer faktisk forkerte oplysninger, så må jeg spørge: Har en minister så ikke ret og måske oven i købet pligt til at forsøge at rette de faktuelle oplysninger? Det tror jeg de fleste ville sige var meget naturligt. Så retter man henvendelse for at få korrigeret oplysningen. Men det er jo op til redaktionen at beslutte, om den vil gøre det. Altså, den redaktionelle ledelse må jo selv finde ud af, om den så vil rette sig efter det.

Jeg kan forstå, at der altså også i fortiden er rettet henvendelse, oven i købet direkte, til de redaktionelle ledelser om ministres syn på dækningen af dette eller hint. For så vidt angår kulturministerens mail, er den altså ikke rettet til redaktionen i Danmarks Radio, men til bestyrelsesformanden, og det er da meget naturligt, at en kulturminister har en dialog med en bestyrelsesformand.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.45

Spm. nr. S 3594

8) Til statsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Hvilke konsekvenser vil statsministeren drage af, at Folketinget er blevet vildledt, jf. svar på spørgsmålene nr. S 2444, S2 683, S 2690 og S 3045?«

Ole Sohn (SF):

Man kunne næsten forledes til på baggrund af debatten at sige, at det måske er en smule nytteløst at forestille sig, at statsministeren skulle drage nogle konsekvenser af, at Folketinget er blevet vildledt, i og med at statsministeren i den grad forsøger at tale uden om det, som er blevet offentligt kendt, at man på ministermøder har drøftet, hvordan man kunne påvirke Danmarks Radio, og hvordan man har gjort det over for bestyrelsesformanden, og – som statsministeren i henhold til mit tidligere spørgsmål ikke har forstået – at ministre og ledende embedsmænd i

statsministerens regering løbende kontakter redaktionelle medarbejdere, redaktionelle ledere med henblik på at påvirke dem i bestemte retninger med hensyn til, hvad der bliver sendt, og hvad der ikke skal sendes.

Derfor er det måske lidt naivt at tro, at statsministeren drager konsekvenser af det holdningsskifte, der er sket, jævnfør mit tidligere spørgsmål om, hvad der var statsministerens holdning under Muhammedkrisen, og hvordan det nu er en helt anden tone, der bruges, når det gælder Danmarks Radio.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg mener ikke, der er nogen baggrund for at drage såkaldte konsekvenser af en sag, som ikke er nogen sag. Og lad mig gentage, at det aldrig nogen sinde har været regeringens hensigt hverken at true eller presse Danmarks Radio eller noget andet medie.

Men selvfølgelig har ministre så vel som andre politikere og som alle andre i det danske samfund lov til at give udtryk for deres mening om nyhedsdækningen. Kulturministeren har så valgt at gøre det i en mail til bestyrelsesformanden, som er en naturlig samtale- og kommunikationspartner for kulturministeren. Det kan jeg ikke se at der er nogen anledning til at drage konsekvenser af.

Ole Sohn (SF):

Det, der gør sagen alvorlig, er jo ikke, at der er sendt en mail, eller at der er en kontakt mellem kulturministeren og bestyrelsesformanden for Danmarks Radio. De har givetvis haft meget at snakke om med hensyn til økonomi og lignende. Men når man refererer fra et ministermøde, så stiller sagen sig jo lidt anderledes, hvor pressens minister, som skulle stå vagt om ytringsfriheden, sidder for bordenden. Og det er det, der er lidt forunderligt.

Selvfølgelig kan statsministeren forstå det, og statsministeren er givetvis også irriteret over mailen og kulturministerens udtalelser, men man kunne måske godt forvente, at den samme konsekvens, som statsministeren tror kulturministeren har draget af den dialog, der har været om ikke at måtte referere fra ministermøder, drages mod de ministre, der henvender sig til Danmarks Radio. For de påvirker naturligvis institutionen Danmarks Radio og de journalister, de redaktionelle ledere og den bestyrelse, der bliver kontaktet. Vi kan jo konstatere, at nogle af

de navngivne personer, som er blevet kritiseret, ikke længere er i Danmarks Radio.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Ja, vi kan jo i hvert fald konstatere, at den bestyrelsesformand, Jørgen Kleener, som modtog mailen, ikke betragtede den som særlig opsigtsvækkende. Den daværende generaldirektør, Christian Nissen, som også fik den, kan jo heller ikke have betragtet den som særlig opsigtsvækkende, siden han ikke reagerede på den, og siden der altså er gået 4 år, før den er kommet frem, og – tankevækkende nok – altså i forbindelse med at skabe opmærksomhed omkring et bogsalg.

Så jeg må sige til hr. Ole Sohn, at der jo ikke er noget, der tyder på, at nogen dengang har betragtet mailen som hverken trusler eller pressio. Så ville der jo sikkert være blevet reageret på den.

Ole Sohn (SF):

Man kunne måske også forestille sig, at generaldirektøren har sagt, da han modtog mailen: Det her finder jeg mig ikke i – og netop holdt fast i sit ansvar som leder. Det, der er tankevækkende er, at han ikke er der længere. I mailen nævnes Lisbeth Knudsens navn. Tankevækkende er, at hun ikke er der mere. Men selvfølgelig har der ikke været tale om påvirkning fra regeringens side. Kan statsministeren ikke se, at der er nogle dobbeltstandarder i spil her?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Disse personalemæssige dispositioner i Danmarks Radio er jo altså ikke regeringens anliggende og ikke noget, der er truffet som beslutninger i regeringen. Det ligger andetsteds.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Og så er der to medspørgere. Først er det hr. Mogens Jensen.

Mogens Jensen (S):

Som jeg hører statsministerens svar og også kommentar til den samtale, der har været mellem Christian Nissen og Claus Hjort Frederiksen, og hvor Claus Hjort Frederiksen har krævet ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Jeg må gøre opmærksom på, at ...

Mogens Jensen (S):

Undskyld, beskæftigelsesministeren – undskyld, formand – har sagt, at han mente, at Christian Nissen skulle udskifte medarbejdere i Danmarks Radio, så forstår jeg på statsministeren, at han synes, det er o.k., at det skal være tilladt for en minister at sige til Danmarks Radios generaldirektør, at der skal udskiftes medarbejdere i DR.

Tilsvarende forstår jeg også på statsministeren, at han synes, det er o.k., at der bliver sendt en mail fra kulturministeren til Danmarks Radio, hvor navngivne journalister bliver opgivet som problematiske eller som værende et problem. På den baggrund vil jeg godt spørge: Er der så overhovedet nogen grænser for, hvad ministre må gøre, og hvordan de må henvende sig til Danmarks Radio, hvis det her kan tillades? For jeg opfatter det, som om statsministeren mener, at der ikke er det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Lad mig gentage endnu en gang, at Danmarks Radio er og skal være fri og uafhængig, og regeringen har ikke nogen hensigt om hverken at true sig til eller at presse Danmarks Radio til en bestemt nyhedsdækning. Vi har stor tillid til, at journalisterne i Danmarks Radio som alle steder nok skal værne om deres integritet. Men det må da være tilladt for ministre såvel som for folketingsmedlemmer og alle andre at give udtryk for deres holdninger til både dette og hint.

Hvis ikke jeg husker meget galt, så var det vel egentlig hr. Mogens Jensen, som også gav udtryk for nogle personalepolitiske holdninger – det var vistnok i forbindelse med ansættelsen af direktøren i den nye TV2 Radio. Hvis ikke jeg husker meget galt, var hr. Mogens Jensen ude med et synspunkt i retning af, at det ikke var passende, at direktørstillingen blev besat med den person, der nu kom på den. Og det kan man da kalde en meget direkte meningstilkendegivelse om personalepolitik i et frit og uafhængigt medie. Men det er hr. Mogens Jensens synspunkt.

Inden hr. Mogens Jensen nu skruer sig helt op i det himmelblå, synes jeg, at hr. Mogens Jensen måske skulle tænke på, at hr. Mogens Jensen har ytringsfrihed – det har ministre altså også.

Mogens Jensen (S):

Jeg må sige til statsministeren, at der jo kommer mange udokumenterede udsagn fra statsministeren her i dag, både om ministerhenvendelser

fra den tidligere regering, der skulle have været til Danmarks Radio, som vi overhovedet ikke har fået dokumenteret, og nu, hvor statsministeren står og siger, at der har været henvendelser, blot fordi en anden person har sagt det. Jeg synes, statsministeren skulle dokumentere sine udsagn.

Kl. 14.50

Hvad angår mit udsagn om hr. Jens Rohde, så bakker jeg faktisk op om hr. Jens Rohdes ansættelse på TV 2. Men jeg bakker det ikke op, når hr. Jens Rohde mener, at han fortsat skal være politiker og være ansat på TV 2 Radio, og det tror jeg heller ikke statsministeren gør. Eller mener statsministeren, at man både kan være politiker og udtale sig om politiske spørgsmål og være ansat i en direktørstilling i enten Danmarks Radio eller for den sags skyld TV 2?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Vi har vel alle ytringsfrihed. Det, jeg bare vil frem til, er, at hr. Mogens Jensen altså gav udtryk for nogle holdninger til en bestemt medarbejder på et medie i Danmark. Det synes jeg hr. Mogens Jensen skal have lov til. Men så skal hr. Mogens Jensen jo ikke hykle og skælde ud over, at andre også kan have holdninger. Det er bare det, jeg vil frem til. Så skulle vi nu ikke lige holde sagen der, hvor den hører til?

Så siger hr. Mogens Jensen, at han ikke kan have tillid til, hvad tidligere generaldirektør Hans Jørgen Jensen siger, eller hvad tidligere indlandsredaktør på DR Nyheder, David Trads, siger, men det må altså stå fuldstændig for hr. Mogens Jensens egen regning, at han ikke har tillid til de pågældende personer.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Den næste og sidste medspørger er fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Kunne vi ikke blive enige om, at det selvfølgelig er i orden, at ministre og politikere i det hele taget retter henvendelse til journalister, hvis de mener, at de er blevet fejlciteret, eller at der er forkerte faktuelle oplysninger i et indslag osv.? Selvfølgelig kan man gøre det.

Der, hvor problemet er, er, når man knytter det sammen med en eller anden form for pression. Der må man jo bare sige, at hvis man sidder i en regering, der har ansvaret for en statslig medievirksomhed, så har man en god mulighed for

at udøve pression ved at true med at tage bevilningen fra den statslige medieinstitution eller på anden vis gøre livet surt for den pågældende institution. Det betyder også, at man selvfølgelig må være meget ydmyg med hensyn til det ansvar, man har.

Måtte jeg foreslå statsministeren, at han simpelt hen sagde til ministrene, at det i det øjeblik, de henvender sig med kritiske bemærkninger til medarbejdere på statslige medieinstitutioner, så skal de lægges ud på hjemmesiden. Så skal man simpelt hen redegøre for, hvad det er, man har talt med de pågældende om.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er taletiden forbi for 10 sekunder siden.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Lad mig bare gentage, at regeringen ikke har haft og ikke har til hensigt at udøve pression mod medierne for at opnå nogen bestemt nyhedsdækning, men selvfølgelig har ministre ligesom alle andre i det her samfund lov til at give udtryk for deres mening om nyhedsdækningen. Jeg har faktisk stor tillid til redaktionerne på medierne og til de enkelte journalister, til at de bevarer deres uafhængighed og til at de formidler nyheder på den måde, de nu synes de skal formidles på.

Nogle gange synes politikere godt om den måde, de bliver formidlet på, andre gange synes de knap så godt om det, og det skal de have lov til at give udtryk for. Men i det ligger der ikke nogen form for pression. Og lad mig så bare gentage, at regeringen ikke på noget tidspunkt har haft planer om at ville privatisere Danmarks Radio.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for endnu et spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Hvis det er rigtigt, at regeringen ikke har nogen som helst intention om at lægge pres på f.eks. Danmarks Radio, hvorfor så ikke pålægge sig selv den restriktion, at man i det øjeblik, man som minister henvender sig til eksempelvis Danmarks Radio, så sørger for at oplyse offentligheden om det. Det vil sige, at vi alle sammen ville være klar over, hvad det var for en åben dialog, som regeringen havde med journalister på eksempelvis Danmarks Radio.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det tror jeg nu ville give en meget besværlig dagligdag, hvis det skulle være et absolut krav, men det vil jeg nu lade være op til de enkelte.

Lad mig så bare sige, at jeg jo selv gjorde det her for nylig, at jeg åbent, meget åbent, gav udtryk for min holdning til nyhedsdækningen på et ganske bestemt område – det var ikke noget med, at jeg sendte mails eller ringede op til nogen bestemt – jeg gik ud og sagde det åbent i det offentlige rum. Og sikke da en ballade, der så blev, og det var ikke mindst De Radikale, der bed mig i haserne, for det var da fuldstændig utilstedeligt, at statsministeren som pressens minister gik ud og gav udtryk for sin mening.

Kl. 14.55

Derfor synes jeg, det lidt er udtryk for en dobbelt standard. Fru Elsebeth Gerner Nielsen siger, at det vil være helt i orden, bare ministrene giver åbent udtryk for deres holdning. Det var lige præcis, hvad jeg gjorde. Og hvad førte det til? Skældud fra hele oppositionen. Så jeg giver ikke rigtig meget for det der.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er det endelig hr. Ole Sohn for det afsluttende spørgsmål.

Ole Sohn (SF):

Det vil mere være et konstaterende spørgsmål. Når man lytter til statsministeren i dag, kan man forstå, at alle de henvendelser, der om ikke dagligt så løbende kommer til Danmarks Radio – mails, breve og telefonopkald – ikke er udtryk for at ville påvirke, de er bare et udtryk for almindelige ytringer. Men refereret til mit tidligere spørgsmål om statsministerens udtalelse fra 22. december 2005, hvor man ikke kunne ytre sig om Jyllands-Posten, fordi det ville i givet fald være et udtryk for at påvirke, må man bare konstatere, at der i åbenlys grad er tale om dobbeltstandarder.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nej, det er der bestemt ikke, men der er tale om to vidt forskellige sager. Der er stor forskel på Muhammedsagen og mailsagen. Muhammedsagen drejede sig jo om, at der var kræfter, som ville gå ind og bestemme, hvad en avis måtte offentliggøre, hvad en avis måtte trykke og videregive. Mailsagen handler om, at en minister i dialog med en bestyrelsesformand giver udtryk for sine holdninger til dækningen af nogle ganske

bestemte spørgsmål, og det er sandelig to vidt forskellige sager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3580

9) Til statsministeren af:

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

»Vil statsministeren tage afstand fra kulturministerens brev til DR's tidligere bestyrelsesformand, Jørgen Kleener?«

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Spørgsmålet lyder, om statsministeren vil tage afstand fra kulturministerens brev til DR's tidligere bestyrelsesformand Jørgen Kleener, og det er nærmest et morsomt spørgsmål på den her tid af dagen, hvor man jo har fået det afkræftet nogle gange.

Men jeg vil alligevel komme med en tillægsbegrundelse, der går ud på, at statsministeren jo nogle gange har sagt, at det hverken har været regeringens hensigt og heller ikke vil være det at true eller presse Danmarks Radio. Og hvis det virkelig er rigtigt, så forstår jeg simpelt hen ikke, hvorfor statsministeren ikke vil tage afstand fra kulturministerens brev, for alle, der taler eller læser et nogenlunde dansk, vil jo kunne se, at der er tale om både pression og trusler. Så måske statsministeren alligevel kan bruge den her chance til at skifte holdning.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Inden statsministeren får ordet, skal jeg lige gøre opmærksom på, at hvis en spørger også i den kommende spørgetid finder, at spørgsmålet allerede er besvaret, og han eller hun ønsker at trække det tilbage, så tillader Folketingets forretningsorden, at man kan sige, at man godt vil trække spørgsmål tilbage – bare så der ikke er nogen, der er i tvivl om det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll har jo ganske ret i, at vi jo har været igennem det her, oven i købet nu i flere omgange, så derfor må mit svar jo også blive en gentagelse af, hvad jeg nu har sagt nogle gange, nemlig for det første at jeg finder, at det er naturligt, at der er en løbende dialog mellem landets kulturminister og formanden for bestyrelsen i Danmarks Radio, men for det andet har jeg også fastslået, at det er en fast regel her i

landet, og det har det altid været, at man altså ikke refererer fra ministermøder, og for det tredje har regeringen ikke på noget tidspunkt haft planer om at ville privatisere Danmarks Radio.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er rart endnu en gang at få slået fast, at Brian Mikkelsen heller ikke må referere fra ministermøder. Men ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg gør også lige opmærksom på, at kulturministeren også skal omtales med ministertitel.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Undskyld, det er klart: kulturministeren. I den mail, som kulturministeren har sendt til DR's tidligere bestyrelsesformand, skriver kulturministeren, at der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig, der er det med studieværter, der er det med Ole Sippel, og så beskriver kulturministeren, hvordan det var ham, der skulle stå til ansvar under det her regeringsmøde. Han kommer også med let skjulte trusler om, at man jo kunne privatisere. Det, jeg ikke forstår, er, hvorfor statsministeren, når statsministeren nu siger, at det ikke er regeringens politik, så ikke vil tage mere afstand fra det, som kulturministeren har gjort.

Kl. 15.00

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men jeg har altså først fået kendskab til den mail nu her forleden, da den kom frem i forbindelse med markedsføring af en ny bog, så jeg har ikke haft kendskab til det før. Om selve mailens indhold kan jeg ikke føje noget til, ud over hvad jeg allerede har sagt, nemlig at kulturministeren har oplyst, at den er et led i en dialog med bestyrelsesformanden for Danmarks Radio.

Jeg synes ikke, der er noget mærkeligt i, at ministeren har en sådan dialog, men samtidig har jeg slået fast, at selvfølgelig refererer man ikke fra ministermøder, og jeg vil gerne igen understrege, at regeringen aldrig har haft planer om at ville privatisere Danmarks Radio.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Kulturministeren har haft en dialog med DR's bestyrelsesformand. Heldigvis har kulturministeren tidligere i dag oplyst, at denne mail er det eneste eksempel på en mail af den karakter, hvor man åbenbart diskuterer DR's indhold, så så lø-

bende har den dialog heldigvis ikke været. Det har vi kulturministerens ord for.

Det spørgsmål, som jeg gerne vil have svar på, er: Hvis statsministeren virkelig mener, at man ikke skal lægge pression på DR, at man ikke skal true DR, heller ikke med privatiseringer, hvordan kan det så være, at statsministeren overhovedet ikke ønsker at forholde sig til det, kulturministeren har sagt? For alt det, jeg lige har sagt, og det, som statsministeren har taget afstand fra, fremgår af kulturministerens mail.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men altså vi kommer det ikke meget nærmere. Hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll vil nærmere ind i, hvad der ligger bag de enkelte ting i den mail, må hr. Simon Emil Ammitzbøll afklare det med kulturministeren.

Som jeg nu har sagt i flere omgange, har jeg ærlig talt ingen som helst erindring om, hvordan jeg så på Danmarks Radios Irakdækning for 4 år siden. Jeg synes, at livet bliver lidt tungt, hvis man skal gå og slæbe rundt på den slags i hele 4 år, og jeg foretrækker altså meget mere at kigge fremad.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Mogens Jensen, som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Nu har statsministeren efterhånden sagt »det erindrer jeg ikke« lige så mange gange, som hr. Viggo Fischer sagde det under tamilsagen, men derfor synes jeg alligevel, at vi skal have lidt mere klarhed over sagen her, selv om statsministeren jo ikke er særlig villig til at svare på – og faktisk har mørkelagt – hvad det konkret var, der skete på det regeringsmøde, hvor man åbenbart har drøftet Danmarks Radio. Det kan vi ikke få noget at vide om.

Må jeg ikke spørge statsministeren, for det fremgår af dagspressen, at såvel forhenværende generaldirektør Christian Nissen som nyhedschef Lisbeth Knudsen havde det indtryk, at bestyrelsesformand Jørgen Kleener havde en lang liste med en række punkter, som skulle laves om i DR, mens han sad som DR-formand, heriblandt at Radioavisen og TV-avisen skulle adskilles, og at der skulle laves om på P1 og nogle af de kritiske medarbejdere fjernes – sjovt nok det samme, som hr. Claus Hjort Frederiksen har sagt: Har statsministeren kendskab til diskussioner i regeringen, der har medført udarbejdelse af sådan en liste?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Nej, det har jeg ikke noget kendskab til.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Mogens Jensen for sit andet spørgsmål.

Mogens Jensen (S):

Da jeg forstår, at statsministeren bakker op om, at hr. Claus Hjort Frederiksen, undskyld, beskæftigelsesministeren, på et tidspunkt har udtalt til Christian Nissen, at man skulle fjerne nogle medarbejdere fra P1, og at statsministeren ikke finder det angribeligt på nogen som helst måde, så vil statsministeren også synes, at det var helt naturligt, hvis der var udarbejdet sådan en liste over ting, som skulle laves om i DR, herunder altså bl.a. fjernelse af kritiske medarbejdere. Eller hvordan skal jeg forstå statsministerens svar?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Jamen jeg har ikke noget kendskab til, hvad det er, hr. Mogens Jensen nu nævner. Jeg har overhovedet ikke noget kendskab til det, og altså, indholdet af samtaler mellem beskæftigelsesministeren og Christian Nissen eller alle mulige andre har jeg ikke noget som helst kendskab til, og det mener jeg altså at hr. Mogens Jensen må spørge de pågældende ministre om, hvis det ligger hr. Mogens Jensen meget på sinde.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det endelig hr. Simon Emil Ammitzbøll, der får mulighed for at afslutte dette spørgsmål.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det virker, som om der ikke er mere at komme efter, i hvert fald hvis man vil have et reelt svar fra statsministeren i forhold til denne her diskussion om den konkrete mail.

Kl. 15.05

Men lad os så gå lidt videre til fremtiden. Hvis Brian Mikkelsen nu sender en ny, undskyld, hvis kulturministeren nu sender en ny mail af samme karakter, ikke om referat fra et ministermøde, men hvor der igen, skal vi sige, er kritik af DR's linje og dækning af bestemte emner og igen trues med privatisering eller lignende, vil statsministeren så finde, at det er i orden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Hvis og hvis. Altså, jeg forholder mig slet ikke til hypotetiske og urealistiske spørgsmål, og jeg vil gerne gentage, at regeringen ikke har haft og ikke har nogen planer om privatisering af Danmarks Radio.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3596

10) Til statsministeren af:

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil statsministeren redegøre for regeringens beslutningsproces, som førte til den af kulturministeren den 25. marts 2003 afsendte mail til den tidligere bestyrelsesformand for DR?«

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er bare nogle ganske få spørgsmål omkring optakten til den famøse mail. Det er sådan, som hr. Mogens Jensen også tidligere har været inde på, at nyhedsdirektøren for Danmarks Radio, Lisbeth Knudsen, har udtalt, at det virkede, som om formanden for Danmarks Radio, Jørgen Kleener, var udstyret med et politisk mandat, da han blev udpeget som formand for bestyrelsen.

Har statsministeren eller andre ministre sendt breve eller mails til Jørgen Kleener, hvor man redegør for et sådant mandat, eller har man på anden vis tilkendegivet, hvad regeringen forventer af den nye formand, herunder at fjerne navngivne journalister fra programmet Orientering?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej. Jeg kan rolig fastslå, at jeg hverken har sendt mails eller breve til Jørgen Kleener.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber, at statsministeren lagde mærke til, at jeg ikke bare spurgte vedrørende statsministeren, men at jeg også spurgte, om andre ministre i regeringen har gjort det, så det vil jeg gerne have svar på.

Mit andet spørgsmål går på, at statsministerens partifælle fru Ellen Trane Nørby tidligere til Weekendavisen har udtalt, at statsinstitutioner, som ikke er loyale over for regeringen, ikke skal forvente den store velvilje fra regeringens side. Dansk Folkeparti har formuleret det mere klart: Den, der betaler for musikken, bestemmer også, hvad der skal spilles.

Er statsministeren enig i, at sådan nogle udtalelser hører hjemme i det gamle Sovjet, men altså ikke i et moderne, oplyst demokrati?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg har ikke kendskab til, at andre ministre skulle have kommunikeret noget i den henseende, som fru Elsebeth Gerner Nielsen antyder her, men jeg må sige, at jeg jo ikke har noget overblik over den kommunikation, der finder sted mellem enkeltministre og personer ude i samfundet, så det må fru Elsebeth Gerner Nielsen forfølge hos de pågældende ministre i givet fald.

Jeg vil også sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at jeg ikke vil og heller ikke kan stilles til ansvar for alle mulige andres holdninger til samspillet mellem det politiske system og Danmarks Radio. Det, jeg kan give udtryk for, er min egen holdning, og den er meget klar: at uanset at Danmarks Radio er licensfinansieret og i høj grad politisk reguleret, skal der være frihed og uafhængighed for Danmarks Radio, og vi skal som politikere, hvad enten vi er i regering eller i opposition eller hvad, kunne tåle, at også Danmarks Radio agerer frit og uafhængigt og kritisk i forhold til det politiske system. Sådan er det, og sådan skal det være.

Men omvendt må Danmarks Radio og alle andre jo også tåle, at de politikere, der bliver angrebet, også får lov at give udtryk for *deres* holdning til nyhedsdækningen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for sit andet spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Statsministeren gør meget ud af at sige, at han ønsker, at vi har frie, uafhængige og kritiske medier, men – og jeg har virkelig tænkt over det i de sidste par timer, hvor dialogen har været i gang – jeg kan simpelt hen ikke komme i tanker om et eneste initiativ, som statsministeren har taget med henblik på at sikre eksempelvis Danmarks Radios frihed. Jeg kan simpelt hen ikke komme i tanker om, at statsministeren på noget tidspunkt som pressens minister har været ude at forsvare Danmarks Radio eller forsvare andre medieinstitutioner, der får statslig støtte. Men det kan være, statsministeren kan minde mig om et eller andet, altså et initiativ, som regeringen har taget på det her område.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Der er jo da indgået en meget stor, bred medieaftale, som i allerhøjeste grad har skabt et solidt fundament for Danmarks Radio. At der så i Danmarks Radio er truffet dispositioner, som har bragt institutionen i økonomiske vanskeligheder, er noget andet, men fra det politiske system synes jeg da ganske bestemt, at der er gjort meget for at sikre Danmarks Radio gode udviklingsmuligheder og gode muligheder for at opfylde sine public service-forpligtelser.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for tredje og sidste spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Når man laver en public service-aftale eller medieaftale sker det jo inden for en ramme, nemlig at man tager det udgangspunkt, at selvfølgelig er Danmarks Radio et frit medie. Så jeg synes ikke, at man kan bruge medieaftalen som svar på mit spørgsmål.

Det, der undrer mig, er, at statsministeren ikke tager klar afstand fra, at en kulturminister henvender sig direkte til formanden for Danmarks Radio for at diskutere programvirksomheden. Jeg synes, det er meget besynderligt, at statsministeren finder det acceptabelt, ligesom jeg også ville synes, det var meget besynderligt, hvis statsministeren tillod sig selv at henvende sig til formanden for Danmarks Radio og begynde at diskutere programmer.

Er det ikke netop sådan, at kulturministeren og statsministeren har et særligt ansvar for at gå ind og beskytte pressefriheden og derfor bør holde sig for god til at henvende sig til bl.a. bestyrelsesformanden vedrørende programlægningen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jamen såvel kulturministeren som jeg som alle andre ministre i regeringen står vagt om pressefriheden og ytringsfriheden, og det er ikke i modstrid med, at kulturministeren selvfølgelig kan have en dialog med bestyrelsesformanden for Danmarks Radio, ligesom ministre i øvrigt på hver deres område har dialog med respektive bestyrelsesformænd. Det er sådan, vores samfund er indrettet, at rundtomkring på ministerområderne er der en række selvstændige institutioner, hvor der er nogle bestyrelsesformænd, nogle af dem er oven i købet politisk udpeget, og selvfølgelig har man da en dialog med dem.

Det har kulturministeren så også med for- manden for Danmarks Radio. Det er der ikke noget unaturligt i. Men det er jo ikke det samme, som at der udøves trusler eller pression. Kultur- ministeren har da lov til som alle andre i det her samfund at give udtryk for sine holdninger til nyhedsdækningen, men det er jo ikke bestyrel- sen for Danmarks Radio, der bestemmer ny- hedsdækningen, det er redaktionerne på Dan- marks Radio.

Så altså, jeg synes den her sag sådan er blæst lidt voldsomt op i forhold til, hvad den kan bære. Det er en mail, der altså er sendt for 4 år si- den. Den daværende modtager af mailen, Jørgen Kleener, betragtede den ikke som en trussel eller pression; den blev sendt til Christian Nissen via Jørgen Kleener; han betragtede den tilsynela- dende heller ikke som særlig alvorlig, siden den har ligget i 4 år, uden at der er sket noget, og så kommer den altså pludselig frem i forbindelse med lanceringen af en bog. Det er vist, hvad der er om den sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere spørgsmål til statsministeren – i hvert fald ikke denne onsdag.

Så går vi videre til næste spørgsmål.

Spm. nr. S 3261

11) Til udenrigsministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Er udenrigsministeren enig i, at det udgør et problem, når EF-Domstolen i stadig stigende omfang bevæger sig væk fra at træffe juridiske afgørelser og i stigende grad tillægger sig poli- tisk kompetence til eksempelvis at træffe afgø- relser om omformning af traktaterne, som det sås i miljødommen (C176/03), og for nylig også har truffet afgørelser i sagerne imod Danmark om henholdsvis bopælspligten på landbrugs- ejendomme og reglerne for indbetaling til dan- ske pensionselskaber, der må betragtes som mere politiske end juridiske?«

Morten Messerschmidt (DF):

Nu må vi bevæge os ind i andre emner end me- diespørgsmål, nemlig noget væsentligt: EU- spørgsmål.

Der er jo sådan, at EF-Domstolen i stadig sti- gende grad træffer afgørelser, som har mere og

mere politisk end juridisk karakter. Vi så det for et års tid siden i den afgørelse, man normalt kal- der miljødommen, hvor man flyttede rundt på bestemmelserne i traktaten, sådan at man nu kan lave strafferetlige bestemmelser med fler- talsafgørelser i EU-regi.

Vi har så også senest set, at EF-Domstolen er gået ind og har blandet sig i den danske bopæls- pligt i landbrugsloven, som har været en kendt forudsætning for dansk medlemskab af EU si- den 1973, og en række andre sager, hvor EF- Domstolen træffer mere og mere politiske afgø- relser i stedet for rent juridiske afgørelser.

Der vil jeg gerne høre, om ikke udenrigsmini- steren er enig i, at det udgør et problem, at EF- Domstolen på den måde bliver mere og mere politisk?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes da, det er et relevant spørgsmål. Der- for har hr. Morten Messerschmidt jo også rejst det over for justitsministeren og ønsker også at få en debat i salen på baggrund af et beslut- ningsforslag, så det er da klart, at det er en væ- sentlig drøftelse, men jeg vil godt sige, at jeg ikke er enig i hr. Messerschmidts præmis om, at EF-Domstolen fører politik frem for jura.

Kl. 15.15

Man skal huske på, EF-Domstolen har til op- gave at værne om lov og ret ved fortolkning og anvendelse af EF-traktaten; det står jo i trakta- tens artikel 220. Og så må man godt lige være opmærksom på, at langt de fleste domme mod medlemsstater er forholdsvis ukomplicerede sa- ger, hvori EF-Domstolen fastslår, at en medlems- stat ikke har opfyldt sine EU-forpligtelser, f.eks. ikke har gennemført et direktiv eller har indført handelshindringer i strid med traktaten. Det er vi jo interesserede i; ellers er der nogle, der smutter fra de fælles forpligtelser og fælles be- slutninger. Så vi er interesserede i, at Domstolen kan sørge for, at alle respekterer de beslutninger, der er truffet.

Vi skal også som et lille land være glade for, at Domstolen sikrer, at der ikke er forskel på små og store nationer. Ellers ville det jo være som i gamle dage, at de store bare gjorde, hvad der passede dem, og at de små skulle rette ind. Her sørger Domstolen for det.

Men som hr. Messerschmidt er inde på, er der selvfølgelig en del – en meget lille del – af Dom- stolens retspraksis, hvor der er anlagt det, der kaldes en dynamisk fortolkning af EU-retten. Og det har med rette givet debat om, hvad der

er den rigtige rollefordeling mellem de folkevalgte lovgivere og Domstolen. Det er en vigtig, legitim debat, hr. Messerschmidt fører, en debat, som jeg gerne deltager i, og som statsministeren også har været inde i i et svar i Folketinget, og som jeg også ved at dommerne i Luxembourg holder øje med og er opmærksomme på.

Der skal vi så huske på, at EF-Domstolens fortolkningsstil ikke nødvendigvis er noget, der er skidt set med borgernes eller virksomhedernes briller. Vi har jo f.eks. en række eksempler på, at Domstolen har styrket borgernes rettigheder med baggrund i fællesskabets formål og principper. Lad mig f.eks. nævne dom fra 1976 i det, der hedder Defrennesagen, der fastslog, at en borger kan støtte direkte ret på traktatens bestemmelser om ligeløn. Man kunne også nævne Domstolens retspraksis om patientmobilitet, som altså sikrer, at borgerne får de rettigheder, som det er besluttet at de skal have.

Men der har altså været nogle få sager, hvor der er lagt en dynamisk fortolkning, og det skal man selvfølgelig altid diskutere og holde øje med, men der er ikke nogen grund til at forestille sig, at Domstolen prøver at underløbe de politiske beslutninger.

Morten Messerschmidt (DF):

Tak for svaret.

Jeg er glad for, at udenrigsministeren nævner Defrenneafgørelsen – jeg går ud fra, at det er den første af Defrenneafgørelserne, som udenrigsministeren refererer til – for jeg tror egentlig, at udenrigsministeren, hvis han læser præmiserne igennem, vil være enig med mig og Dansk Folkeparti i, at det, at man tillægger et direktiv en horisontal virkning, sådan at borgere kan påberåbe sig rettighederne, kan være godt, det er der slet ikke nogen tvivl om, men det, der er spørgsmålet i Defrennesagen, er jo ikke, hvorvidt det er godt, men om det hører under en domstols myndighed at træffe den afgørelse.

Jeg har altså en forventning om, at udenrigsministeren som konservativ minister er enig med mig i, at de, der skal tillægge borgerne rettigheder, er politikerne, det er Ministerrådet, Europa-Parlamentet, Folketinget og ikke Domstolen. Der er der altså et problem i, at man i stigende grad i EF-Domstolen bevæger sig væk fra at træffe de her almindelige juridiske afgørelser til at blive mere og mere politisk. Jeg kunne nævne en række sager, og jeg er glad for, at udenrigsministeren nævner Defrennedommen som en i den her række.

Derfor vil jeg bare høre, om ikke udenrigsministeren også i den sammenhæng er enig i, at det udgør et problem, at det er Domstolen og ikke Rådet, der træffer afgørelsen.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg er da enig i, at det er vigtigt, at det er politikerne, at det er det folkelige, parlamentariske Europa, som træffer beslutninger om rettigheder. Der er det så Domstolen, der skal se, om et land i virkeligheden blokerer for de rettigheder. Det har vi jo glæde af som borgere. Man har besluttet i Europa, at der er nogle rettigheder; der er et land, som så ikke respekterer, at borgerne har fået de rettigheder, og så dømmer Domstolen. Det er jo til fordel for borgerne.

Men vi skal være opmærksom på det problem, som hr. Messerschmidt påpeger, den dynamiske fortolkning, som altså går ud på at understøtte meningen og måske skele mindre til selve bogstaven. Derfor er vi også fra dansk side – og det er jo Udenrigsministeriet, der står for opgaven med at være Danmarks advokat ved EF-Domstolen i tæt samarbejde med de andre ministerier, vi har – opmærksom på det. Vi søger at påvirke EF-Domstolens fortolkninger af EU-retten gennem aktiv deltagelse ved EF-Domstolen.

Morten Messerschmidt (DF):

Det har vi glæde af som borgere, siger udenrigsministeren. Javel, men hvem afgør, hvad der er glædeligt, og hvad der ikke er glædeligt? Det er jo det, vi har demokratiet til: at et flertal, som kan ændres af befolkningen, er det flertal, som beslutter, hvad der er godt, og hvad der er skidt. Og der er det da dybt problematisk, at det så skal være EF-Domstolen, som borgerne overhovedet ingen mulighed har for at ændre på sammensætningen af, der afgør, hvad der er godt, og hvad der er skidt.

Er det f.eks. godt, at EU nu har fået kompetence til med flertalsafgørelser at træffe straffretlige bestemmelser, som miljødommen lægger op til? Det mener jeg ikke. Det er muligt, at udenrigsministeren mener det. Men der er i hvert fald uenighed.

Eller er det godt, at bopælspligten, som blev indført, netop fordi Danmark skulle ind i EU, nu er blevet ophævet, fordi man fra EF-Domstolens side mener, at det er i strid med kapitalens fri bevægelighed? Jeg mener, det er noget skidt. Det kan være, der er nogle, der mener, det er godt. Men det må til syvende og sidst være be-

folkningerne, der gennem deres demokratisk folkevalgte repræsentanter afgør det og ikke EF-Domstolens udpegede dommere.

Kl. 15.20

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu skal hr. Messerschmidt jo lige være klar på, at i Domstolen har hvert land en dommer. Og det er jo altså ikke sådan – heller ikke i Danmark – at vi udpeger dommerne ved en folkeafstemning. Det gør man heller ikke i EU, så der har vi altså samme princip; det er ikke ved folkeafstemning, man udpeger dommere. Så lad os nu lægge det til side, ellers krænker hr. Morten Messerschmidt jo magtdelingslæren, og det er jeg helt sikker på at hr. Mr. Morten Messerschmidt ikke vil.

Det er klart, at de to konkrete domme har vi også opfattet som problematiske, og det er jo også derfor, hr. Morten Messerschmidt så sent som den 14. marts i år har fået et svar fra justitsministeren her i salen, hvor justitsministeren siger, at såfremt de der sanktionsregler skal »fastsættes på EU-plan, må det efter regeringens opfattelse ske på grundlag af det mellemstatslige samarbejde om strafferetlige og politimæssige spørgsmål, og det er en opfattelse, der deles af langt de fleste medlemslande og også af Rådets juridiske tjeneste.«

Så her er vi altså i arbejde sammen med Rådets juridiske tjeneste for at sikre, at der ikke kommer et skred i forbindelse med miljødommen omkring sanktioner.

Det omkring bopælspligten må jeg svare på bagefter, men der kan man jo drøfte det videre med de ministre, som har med sagen at gøre, og som arbejder med det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Morten Messerschmidt for tredje og sidste spørgsmål.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil sige til udenrigsministeren, at jeg ikke synes, det er godt nok. Vi har altså at gøre med en domstol, der træffer regulære politiske afgørelser, og der er det altså ikke godt nok at sige: Jo, men så må vi så sidde og fortolke de politiske afgørelser i stykker bagefter. Nej, det, der er behov for, er, at man klart siger til EF-Domstolen: I skal tage jer af juridiske afgørelser, og vi som politikere skal tage os af politiske afgørelser.

Det er da fuldstændig rigtigt, som udenrigsministeren siger, at vi hverken i Danmark eller i

EU-systemet har folkevalgte dommere. Problemet er bare, at i EU-systemet opfatter EF-Domstolen sig som en politisk integrationsmaskine i modsætning til danske domstole, hvor den danske Højesteret altså hviler på Frederik III's beslutning helt tilbage fra seksten hundrede nogle og tres. Det er en helt anden struktur, udenrigsministeren ser i EU, og derfor får man den meget aktivistiske domspraksis, hvor man blander sig mere og mere i, hvad landene selv kan afgøre, og træffer mere og mere politiske afgørelser. Det er det, som jeg gerne vil have en klar afstandtagen til fra udenrigsministerens side.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg har jo klart sagt, at politiske afgørelser træffes af de folkevalgte. Det sker i Europa-Parlamentet, eller det sker i Rådet.

Domstolen har sine regler, og reglerne for Domstolens arbejde står i traktaten. Vi arbejder inden for Domstolen med at sikre, at Domstolen holder sig til lov og ret, men der er altså også den dynamiske fortolkning, som går ud på: Hvad er lovgivers hensigt? Der er forskellige traditioner i Europa, og det er det, Domstolen i ganske få tilfælde har taget stilling til. Det er der, vi er utilfredse med Festersensagen, og der skal vi se på, om Domstolen er gået for langt, og det er så der, man ser på: Hvordan kan vi så indrette os efter det? Der er nogle punkter i den sag, hvor Domstolen har retten for sig og rimeligheden for sig, og der er nogle andre, hvor vi har det, og der må vi så finde en løsning på det.

Man kan jo ikke regne med i alle tilfælde, hvor der er en domstol, at man jubler, hver eneste gang der falder en dom; det gør hr. Morten Messerschmidt jo heller ikke her i Danmark. Der må man sige: Det er så Domstolens vurdering, og den må man så arbejde videre med og så i øvrigt påvirke Domstolen i fremtiden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3267

12) Til udenrigsministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Hvad mener udenrigsministeren der bør gøres i forbindelse med EF-Domstolens stadig stigende politiske virke, som vi senest har set det i forbindelse med afgørelserne imod Danmark i sagerne om henholdsvis bopælspligten på land-

brugsejendomme og reglerne for indbetaling til danske pensionsselskaber?»

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er glad for, at udenrigsministeren afslutningsvis sagde, at det politiske skal bestemmes af de folkevalgte, for så har vi ligesom fået afrundet spørgsmål 11. Vi er mere eller mindre enige.

Så vil jeg gerne høre: Hvad vil udenrigsministeren gøre for at sikre den helt fornuftige praksis, at det selvfølgelig er politikere, der skal træffe politiske afgørelser?

En anden sag, som vi ikke har nævnt i det foregående spørgsmål, er jo Växholmsagen fra Sverige, hvor vi forventer dom fra EF-Domstolen, som kan være en bombe under hele den nordiske aftalemodel.

I sag på sag på sag ser vi altså, at der gås direkte ind i den model, i den politiske model, som vi som politikere har valgt for vores lande. Og det er altså dybt problematisk. Fra landbrugsområdet til arbejdsmarkedsområdet til retspolitiske områder og nu også spilleområdet – i dag er der jo kommet meddelelse om, at Danmark også skal ændre sit tipsmonopol osv. – træffes der flere og flere politiske afgørelser.

Der vil jeg gerne høre: Hvad agter udenrigsministeren at foretage sig for at indskærpe over for EF-Domstolen, at det vil vi simpelt hen ikke finde os i?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det vil jo altid være en vurdering, som man foretager sammen med Rådets juridiske tjeneste. Det er man jo i gang med f.eks. fra Justitsministeriets side – det er miljødommen, jeg taler om her – og der ser man på: Er det her rimeligt, er det her rigtigt? Og så kommer man med en fælles linje fra Ministerrådet.

Kl. 15.25

Det fik hr. Morten Messerschmidt også svar på den 14. marts. Nu skal jeg så gentage – for hr. Morten Messerschmidt har jo en stor evne til at kalde os alle sammen ned på sager, der interesserer hr. Morten Messerschmidt.

Der svarer justitsministeren:

»... såfremt EU ønsker fælles regler om bl.a.« – bemærk ordet bl.a. – »strafferetlige sanktioner, må sådanne regler vedtages inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde om strafferetlige og politimæssige spørgsmål. Danmark vil med andre ord stemme nej i Rådet, hvis strafferetlige bestemmelser i et forslag fra Kommissio-

nen går ud over rammerne for det overstatslige samarbejde i EF-traktaten.«

Det vil sige, at vi, når sagerne kommer op i Rådet, vil holde øje med, om dette er rimeligt eller ikke rimeligt, og om Domstolen er gået længere, end vi mener Domstolen kan. Der sagde jeg også før, at Danmark i denne sag – det er miljødommen, jeg taler om her – argumenterer for en snæver fortolkning, og der kommer Danmark ikke til at stå alene i den sammenhæng; 18 medlemslande foruden Danmark har nemlig interveneret i sagen til støtte for Rådet.

Det vil sige, at vi simpelt hen politisk set kan tage sagerne op i Rådet og arbejde med dem, og det er jo det, justitsministeren har gjort i f.eks. miljøstraffedommen.

Morten Messerschmidt (DF):

Det ændrer jo ikke på, at hele styrkeforholdet i EU er skævt, hele den struktur, som EU bygger på, er syg, for EF-Domstolen træffer afgørelser, som det egentlig burde være den danske udenrigsminister og hans kollegaer, der traf afgørelse om.

Når f.eks. Domstolen ændrer på traktatbalancen, sådan at man kan flytte det strafferetlige område over i det overstatslige, så man kan presse landene til at stemme andre lande ned, kan det jo godt være, udenrigsministeren siger: Jo, jo, men det vil vi stemme nej til. Men det er jo alligevel en ændring af traktaten, og så er det sådan set fuldstændig ligegyldigt, om den danske regering siger ja eller nej til de konkrete lovgivningsinitiativer fra Kommissionen, det, den danske regering skulle have sagt nej til, var, at EF-Domstolen kan ændre traktaten, for det er altså politikere, som skal ændre på traktaterne.

Derfor efterlyser jeg, at udenrigsministeren siger noget i retning af, at nu vil man gå ned og få ændret på Domstolens statut, sådan at man sikrer, at Domstolen kun træffer juridiske afgørelser og ikke de her politiske afgørelser, som vi jo har i hobetal.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Dem har vi ikke i hobetal. Som jeg sagde indledningsvis, er langt, langt de fleste domme spørgsmål om lov og ret i forhold til de ting, der er bestemt og vedtaget på fællesskabsplan, at alle landene også respekterer det og borgerne får de rettigheder, som politikerne præcis har vedtaget og tiltænkt borgerne, så det enkelte medlemsland ikke kan lade være med at følge de rettig-

heder. Det betyder så også, at der er lige vilkår for alle og lige konkurrencevilkår.

Det er jo også sådan, at Rådet, Kommissionen og Domstolen altså er tre forskellige instanser, og det er meningen med magtdelingslæren. Og der kan Rådet jo indklage Kommissionen. Det vil sige, at hvis Rådet f.eks. mener, den udøvede magt går for langt i forhold til de beføjelser, man har tillagt den, kan Rådet indklage Kommissionen for Domstolen. Det er såmænd ikke så tosset en ordning, man har med checks and balances. Men selvfølgelig skal vi hele tiden holde øje med, at Domstolen ikke går hen og bliver lovgiver, Domstolen er jo lovfortolker – derom er hr. Morten Messerschmidt og jeg jo enige – og det er derfor, vi, som jeg sagde før, fra Udenrigsministeriets side i samarbejde med de andre ministerier ved EF-Domstolen arbejder for en fortolkning, der svarer til den, vi har her. Og det er jo så det, man skal være enig om med 27 lande.

At gå ned og få ændret traktaten eller statuten tror jeg ikke der vil være nogen stor stemning for i EU.

Morten Messerschmidt (DF):

Så synes jeg, at udenrigsministeren skulle kaste sig ind i den diskussion med samme heroiske tilgang, som han gør i så mange andre gode og mindre gode sager, for det er fuldstændig rigtigt, når udenrigsministeren siger, at Rådet kan anlægge en sag mod Kommissionen, hvis Kommissionen bryder reglerne, men hvem anlægger, og hvordan anlægger man en sag mod EF-Domstolen, når EF-Domstolen bryder reglerne? Og det er jo det, der er tale om.

Tag produktansvarsloven, hvor alle lande havde medgivet, at Danmark kunne opretholde et højere sikkerhedsniveau for de danske forbrugere. Det blev underkendt ved EF-Domstolen for et år siden. Tag miljødommen, hvor vi nu har fået at vide, at man kan indføre straffelove i Danmark, selv om den danske regering ønsker at stemme nej. Pensionsbeskatningsdommen, som fuldstændig er en bombe under de danske pensionsbeskatningsregler, fordi man ikke længere må nøjes med, at det kun er danske pensionselskaber, man kan indbetale af bruttolønnen til. Tag landbrugsdommen om bopælspligten. Tag Växholmsagen, tag tipsmonopolsagen, tag Costa-ENEL-dommen.

Der er da i hobetale af domme, som er hamrende politiske, og det er vi nødt til at få gjort op med. Hvem skal sige til EF-Domstolen, at de af-

gørelser, den træffer, er forkerte, hvis ikke engang udenrigsministeren vil gøre det?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen udenrigsministeren vil ikke gøre alt, hvad Dansk Folkeparti ønsker. (*Morten Messerschmidt: Det var ærgerligt!*). Ja, det kan man sige. Det vil jeg ikke, for vi skal da også være opmærksom på, at man jo også kan lave protektionisme og skjulte handelshindringer med ædle motiver. Altså, det grundlæggende i det indre marked er jo arbejdskraftens og kapitalens frie bevægelighed, og hvis Domstolen så mener, at man ved at lave nogle andre regler lokalt har fået spærret for arbejdskraftens og kapitalens frie bevægelighed, er Domstolen jo i sin ret til at vurdere: Tjener det her formålet, eller går det videre end formålet? Det har været pointen i de to domme, hr. Messerschmidt henviser til, og hvor man jo arbejder med sagerne i de to ministerier.

Kl. 15.30

Så det vil sige, at vi jo også har interesse i, at andre lande ikke kan levere en skjult handelshindring eller en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed ved at tage et andet hensyn end det, der er det overordnede hensyn i fællesskabets politisk besluttede retning.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er jo ikke to domme, jeg nævner, det er snarere ti domme. Det er et langt, langt større problem, end udenrigsministeren åbenbart vil vedkende sig. Hvis det her bare handlede om, at landene ikke skulle have mulighed for at føre en protektionistisk linje over for de andre medlemslande, så var det godt nok.

Men tag bopælspligtdommen: Lige siden Danmark meldte sig ind i EF den 1. januar 1973, har vi haft reglen om bopælspligt ved erhvervelse af landbrugsejendomme, fordi man netop ville beskytte sig imod kapitalens frie bevægelighed; man ville sikre, at de danske landområder ikke blev fuldstændig affolket; man ville sikre, at det ikke var ganske få monopollhavere, der kunne styre alt landbrug i Danmark. Det var en forudsætning for dansk medlemskab, og nu, 34 år efter, kommer EF-Domstolen og siger: I øvrigt skal den slettes, den vil vi ikke længere finde os i.

Det er da en meget politisk afgørelse. Det handler ikke om jura, det handler om politik. Det handler om, at forfatningen er faldet, så Rådet og Parlamentet er gået lidt i stå, og så påtager EF-Domstolen sig den store integrationsop-

gave at æde sig længere og længere ind på medlemslandenes suverænitæt på politiske områder.

Har udenrigsministeren ikke øje for, at det her ikke bare er et juridisk problem? Det er altså et politisk problem.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det har jeg i høj grad øje for. Det er også min opgave, og jeg er glad for, at hr. Morten Messerschmidt holder mig til ilden, hvis jeg skulle glemme det.

Med hensyn til dommen om bopælspligt er det jo meget væsentlige ting, som drøftes med fødevareministeren, så det kan vi slet ikke gøre færdigt her. Der ser man på, hvilken virkning dommen har for Danmark, og hvordan vi kan sikre det, der var formålet med loven uden at krænke dommen. Det arbejder man med for øjeblikket, så det kan vi ikke konkludere på i dag.

Men jeg vil godt sige, at rent principielt er det jo rigtigt, som hr. Morten Messerschmidt siger – det er også det, jeg erindrer – at vi jo præcis indførte jordloven og bopælspligten for at undgå affolkning af landdistrikterne, præcis som hr. Morten Messerschmidt siger, og vi ville heller ikke have monopoler. Det er jo også derfor, vi har regler om, hvor mange gårde der kan slås sammen.

Men det kan man formentlig godt forene med dommen, for det bliver jo ikke sagt, hvem der skal bo på gården. Det bliver sagt, at gården skal bebos. Der er jo ingen, der siger, at det ikke kan være en hollænder eller en tysker, der bor på gården. Så man kan godt sikre, at gården bebos ved f.eks. at sige, at der skal være virksomhed på den gård – og man kan også derved samtidig forhindre monopolerne. Så jeg mener nok, det vil være muligt at forene det.

Men det drøftes jo med fødevareministeren, så det kan vi slet ikke gøre færdigt i dag. Men det er muligt at forene dommen med vores politiske hensyn.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3581

13) Til kulturministeren af:

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes han vil sikre DR's redaktionelle uafhængighed?«

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det handler om den efterhånden famøse mailsag, som der har været så meget om den sidste uges tid. Og det første spørgsmål her lyder: Vil ministeren redegøre for, hvorledes han vil sikre DR's redaktionelle uafhængighed?

Og baggrunden for, at jeg har valgt at stille det her spørgsmål, er den mail, som kulturministeren sendte til daværende bestyrelsesformand i Danmarks Radio, Jørgen Kleener, hvoraf det fremgår, at der i regeringen er en meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig. De har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og på Ole Sippel. Det er altså DR's Irakdækning, der her er tale om, og det er bestemte medarbejdere på DR.

Efter det angreb, som regeringen åbenbart foretog på Danmarks Radio for 4 år siden, hvordan vil kulturministeren så fremover sikre DR's redaktionelle uafhængighed?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Sagen er jo den, at DR's redaktionelle uafhængighed allerede er sikret i radio- og fjernsynsloven og i DR's public service-kontrakt. Det er som bekendt fastsat i radio- og fjernsynsloven, at DR's bestyrelse er DR's øverste ledelse. Bestyrelsen har det overordnede programansvar for stationen og ansvaret for overholdelse af de bestemmelser for institutionens virksomhed, som er fastsat i loven og i bestemmelser fastsat i medfør af loven. Det fremgår endvidere af loven, at DR's generaldirektør har det daglige programansvar og varetager den daglige administrative og økonomiske ledelse af DR.

Kl. 15.35

Herudover skal jeg gøre opmærksom på, at det i DR's public service-kontrakt er fastsat, at kontrakten baseres på lovgivningens bestemmelser om DR som en selvstændig offentlig institution uden for kulturministerens almindelige instruktionsbeføjelser. Det indebærer bl.a., at DR's bestyrelse inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen og i kontrakten, har ansvaret for den overordnede tilrettelæggelse af programvirksomheden. Det er hermed sikret, at hverken jeg som kulturminister eller andre kan diktere DR en bestemt journalistik.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak for svaret. Det er jo altid spændende at få en redegørelse for formalia, men det bringer os jo ikke videre. Det, der er sagen, er jo, at selv om formalia er i orden, har kulturministeren valgt at

lægge et utvetydigt pres på DR's redaktionelle linje og er samtidig kommet med slet skjulte trusler imod Danmarks Radio. Det er det, der fremgår af den mail, som kulturministeren har sendt til den tidligere bestyrelsesformand Jørgen Kleener.

Derfor er det ikke nok at gøre rede for, hvordan de formelle regler er. Og jeg skal lade være med at hænge mig i fortiden, men se fremad og spørge, hvordan kulturministeren vil sikre, at dette ikke gentager sig, og at DR's redaktionelle uafhængighed fremover ikke bliver antastet.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

DR's redaktionelle uafhængighed har ikke været antastet og vil heller ikke blive det i fremtiden. Men det er klart, at det er naturligt, at der er en løbende dialog imellem bestyrelsesformanden og kulturministeren.

Det er meget vigtigt at understrege, at regeringen ikke har haft til hensigt at blande sig i den redaktionelle frihed, som DR har, og heller ikke vil gøre det i fremtiden – ud fra fremtidsperspektivet i spørgsmålet her. Men det er også efter min mening nødvendigt, at man understreger her, at det er bestyrelsen, der har det overordnede programansvar, og at det redaktionelle ansvar altså ligger hos generaldirektøren og hos nyhedschefen.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er meget tilfreds med den fremadrettede del af svaret, som jeg tolker på den måde, at det her ikke ville kunne ske i 2007. Det er noget, man er gået bort fra, det her med at lægge pres. For selvfølgelig har der været et pres, selvfølgelig har man antastet DR's redaktionelle frihed.

Når der i mailen står, at der er utilfredshed med DR's dækning – det er Irakdækningen, der er tale om – at der er utilfredshed med et par kvindelige studieværter, at der er utilfredshed med Ole Sippel, og at problemet i øvrigt er Lisbeth Knudsen, altså den daværende nyhedsdirektør i Danmarks Radio, så prøver man jo at lægge et pres på DR om at ændre sin Irakdækning i det pågældende tilfælde. Det er der sådan set ikke nogen tvivl om. Men jeg stiller mig gerne tilfreds, hvis kulturministerens svar betyder, at den slags gør man ikke længere.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er ikke noget pres. Jørgen Kleener bad som bestyrelsesformand kulturministeren om at give

en orientering om, hvad der rørte sig i verden. Det fik han selvfølgelig en orientering om.

Det interessante her må jo være, hvordan afsender vurderer budskabet, og hvordan modtager vurderer budskabet. Jeg kan roligt sige, at den mail ikke har været ment som nogen som helst form for pres. Sådan kan man heller ikke læse den, selv med den allerbedste vilje – eller den ondeste vilje. Det kan godt være, man som opposition kan finde et eller andet, men det er ikke det, der er ment. Og jeg synes heller ikke, at man, hvis man læser den objektivt, kan opfatte den som pressio.

Slet ikke, når man også tager modtagelsen med, og der har Jørgen Kleener jo udtalt, har jeg læst her i avisen, at det var fuldstændig rigtigt, at han modtog den mail, og han opfattede den som en ud af mange meningstilkendegivelser i den forbindelse. Det gjorde Christian Nissen også. Dengang gav mailen i hvert fald ikke anledning til reaktioner, det gør den først nu, hvor den skal fremme et bogsalg.

Så Jørgen Kleener har ikke opfattet den som politisk pressio. Afsenderen – det vil sige mig – har ikke opfattet den som politisk pressio. Så er det relativt svært at få mere fugls føde ud af den sag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll har mulighed for at få sit sidste spørgsmål. Der er også to medspørgere, så vil hr. Simon Emil Ammitzbøll vente til sidst? Ja. Så er det først hr. Jens Peter Vernersen, værsgo.

Jens Peter Vernersen (S):

Jamen der er vel ikke nogen som helst tvivl om, at der har været et formål med at sende den mail til formanden for Danmarks Radio, Jørgen Kleener. Formålet har selvfølgelig været, at den skulle viderebringes fra Jørgen Kleener. Altså, det var vel ikke noget, han skulle holde hemmeligt. Det har vel været meningen, at den skulle gå videre til redaktionen, sådan at der kunne lægges et pres på redaktionen. Hvad skulle meningen ellers være?

Kl. 15.40

Nu sagde ministeren jo i starten af sit indlæg, at DR er uafhængig, og at det er slået fast i loven. Så er det jo faktisk ulovligt, når ministeren forsøger at lægge sådan et pres på DR. Det er jo faktisk en overskridelse af loven. Er det ikke et problem for ministeren?

Jeg kan godt se, at ministeren smiler, men det er jo da ministeren, der har overtrådt loven ved at lægge det her pres på DR og forsøge at anfægte uafhængigheden.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Man skal være varsom med, hvad man siger, selv i Folketingssalen, og jeg synes, at spørgeren skal tænke sig om – i hvert fald næste gang, han går så vidt, som han gjorde her. Men det må spørgeren selv om, og hans parti må jo også selv spekulere på, om man vil have sådan en kalkunjæger i spidsen til at sige sådan nogle ting. Men det må man selv afklare i partiet.

Mailen til Jørgen Kleener blev som nævnt sendt som en ren og skær orientering til bestyrelsesformanden omkring en ordveksling. Og hvorfor bliver den sendt? Hvad er formålet? Bestyrelsesformanden beder selv kulturministeren, mig, om at give en orientering. Det er formålet. Der er ikke noget andet formål. Den dialog mellem en bestyrelsesformand og ministeren er meget naturlig, og den foregår jævnlige, den foregår regelmæssigt, fordi man selvfølgelig gerne vil have en dialog imellem ministeren for det pågældende ressortområde og bestyrelsesformanden for x institution – og sådan vil det også være i fremtiden.

Jens Peter Vernersen (S):

Det her svar hænger jo overhovedet ikke sammen med virkeligheden. Jeg står her med mailen fra ministeren, skrevet af ministerens egen hånd, og der fremgår det jo fuldstændig klart, at nu skriver man en mail til Jørgen Kleener. Det er jo ikke sådan, at Jørgen Kleener har vidst, at det her har været drøftet på ministermødet, så derfor er der jo i det her tilfælde ikke nogen sammenhæng med svaret.

Ministeren gør helt egenhændigt det efter ministermødet, at han sætter sig til computeren og skriver, at den linje, der føres i Danmarks Radio, er uacceptabel, at man er utilfreds med medarbejderne, med kvindelige værter, med Ole Sippe og med Lisbeth Knudsen. Og det er selvfølgelig for at opnå et eller andet. Hvad skulle formålet ellers være? Det tror jeg heller ikke ministeren kan være det mindste i tvivl om.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Man kan jo lave alle mulige former for motivanalyse. Det er jo et yndet begreb på Københavns Universitet, og der kan hr. Jens Peter Vernersen så søge ind på et fritidsstudium. Men det

interessante, når man laver motivforskning, er at se, hvad afsenderen mener, og hvad modtageren mener.

Afsenderen – i dette tilfælde mig – har ment det som en orientering, som jeg også skriver i mailen, som led i en almindelig generel dialog med bestyrelsesformanden for Danmarks radio. Det er en del af min opgave, en del af mit arbejde. DR's tidligere bestyrelsesformand, Jørgen Kleener, afviser, at – og jeg citerer fra avisen – en mail fra kulturminister Brian Mikkelsen var pressions, siger han til Ritzaus Bureau.

Christian Nissen siger til Politiken den 17. marts, og jeg må hellere citere direkte:

»Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen. Og jeg opfattede den da slet ikke som en sensation.«

Altså, modtager og afsender opfatter ikke det her som pressions, men som en gensidig orientering. Sådan var virkeligheden i 2003, og sådan er virkeligheden også i 2007.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Nu bliver ministeren ved at sige det, han har sagt om samme sag tidligere i dag i samrådet, nemlig at der var en jævnlig, regelmæssig dialog med bestyrelsesformanden af den her karakter. Og da vi så spurgte på samrådet i dag, om vi kunne få de andre mail at se, som har været i den her jævnlige, regelmæssige dialog, fik vi den besked, at der ikke er andre mail.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvad er det så for en jævnlig, regelmæssig dialog, der har været af denne karakter, hvis der ikke eksisterer andre mail? Og hvis der eksisterer andre mail, kan vi så ikke få dem, så vi kan se, om den dialog har været af samme karakter som den her, som altså af fem eksperter i statsret og medier bliver betragtet som truende og som en pressions mod Danmarks Radio, og som også af Danmarks Radio selv bliver betragtet som truende og pressions?

Jeg citerer Christian Nissen fra Politiken i lørdags:

»... Brian Mikkelsens mail var bare ét af mange styringssignaler. En minister sætter sig ikke til computeren blot for at sende en venlig hilsen, men for at sikre sig, at DR skulle være lige så venlig eller »objektiv« i dækningen af Danmarks engagement i Irak som TV 2«.

Betyder det ikke, at modtageren – i det her tilfælde Christian Nissen – opfatter det her som en pression?

Kl. 15.45

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Modtageren af mailen var, vil jeg lige minde om, Jørgen Kleener som bestyrelsesformand. Det var ham, jeg som minister havde en dialog med. Jeg gætter på, at hvis jeg havde sendt nogle mail til Christian Nissen, havde han nok også gemt dem i skuffen og offentliggjort dem 4 år senere som led i promoveringen af den her bog. Det må han jo gerne have lov til, sådan er demokratiet, men der har ikke været den pression, hverken over for Nissen eller Lisbeth Knudsen. Jeg har for øvrigt slet ikke været i dialog med Lisbeth Knudsen, hverken om programmer eller redaktionelle linjer, så det ville også være helt hen i vejret.

Det er jo interessant at høre, hvad modtageren, Jørgen Kleener, mener. Han opfatter det ikke som pression. Det er jo klart nok, for der var en dialog mellem os, han havde selv bedt om at blive orienteret.

Med hensyn til akter forklarede jeg også på det samråd, som hr. Mogens Jensen var inde på her, at der er flere forskellige spørgsmål om aktindsigtsbegæring i ministeriet om det her emne, og selvfølgelig vil vi gennemgå ministeriets journaler, og vi vil aflevere alle de akter, vi har i ministeriet om den sag, selvfølgelig.

Mogens Jensen (S):

Jamen det er jo tydeligt, hvad der er foregået her. Det har vi også nogenlunde fået opklaret med statsministeren, selv om han har mørkelagt det, der er foregået på selve ministermødet, og som kulturministeren refererer til i sin mail. Vi har dog fået klarlagt, at Danmarks Radio er blevet diskuteret, og at konklusionen på den drøftelse formentlig har været – det ved vi ikke noget om, for det vil statsministeren ikke oplyse – at kulturministeren så skulle sende en mail til Danmarks Radios bestyrelsesformand. Og med hvilket formål?

Altså, hvis det ikke skulle betyde noget som helst, kunne kulturministeren lige så godt have sendt mailen til Bubber, eller hvem ved jeg. Nu sender han den altså til bestyrelsesformanden for Danmarks Radio – selvfølgelig med et klart formål. Og det står jo også i selve mailen, hvad formålet er: Der er problemer med nogle navngivne medarbejdere, der er problemer med en konkret dækning af Irakkrigen, og hvis ikke

man gør noget, forstås det indirekte, er der nogle, der ønsker at privatisere DR. Det er jo trussel og pression.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er kun et formål, og det er en orientering af DR's bestyrelsesformand, som selv har bedt om en orientering. Og den orientering får han med den her mail. Den er ikke ment som andet end en orientering. Sådan opfatter afsender – dvs. jeg – den, sådan opfatter modtager den.

At andre i oppositionen så kan have en politisk interesse i at opfatte den på anden måde, og at man som led i promoveringen af en bog 4 år senere kan bruge den, for min skyld ingen alarm, sådan fungerer den parlamentariske situation, og sådan fungerer demokratiet. Det er o.k. for mig, og det er fint, at man får en debat omkring det. Men det interessante må jo være, hvordan afsender og modtager opfatter situationen, og vi opfatter begge mailen som orienterende.

Samtidig skal man huske på, at bestyrelsen altså ikke har nogen kompetencer til at blande sig i redaktionelle anliggender, den har det overordnede programansvar. Og derfor må jeg også understrege, at den person, som har ansvaret for nyhederne i den her henseende, Lisbeth Knudsen, i hvert fald ikke fra min side har fået nogen henvendelser om noget med hensyn til programmer.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll, der som hovedspørger har mulighed for at afslutte.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Vi har nu været vidner til en længere diskussion om motivanalyser. Det er jo ikke nok, at vi bare får afsenderens og modtagerens svar på, hvad motivet var. I hele denne mailsag – vi må jo sige det, som det er – er afsenderen den, der er »mistænkt« for at have gjort noget. Så det udsagn vil jeg se bort fra, i hvert fald med hensyn til motivet.

Modtageren var en Venstremand. Med al ære og respekt, så har en konservativ siddet her og sendt en mail til en Venstremand, og når det bagefter bliver afsløret, hvad der er sket i regeringen, så går en konservativ og en Venstremand ud og bedyrer, at der ikke er noget mærkeligt ved det her.

Det her handler om, at der er lagt et pres på DR og på DR's redaktionelle frihed. Ministeren

har sagt, at han ikke vil gøre det fremover, er det så egentlig ikke o.k. at indrømme, at det faktisk var en fejl, ministeren lavede i 2003?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil godt understrege igen, at den pågældende mail til Jørgen Kleener skal ses som en ren og skær orientering om DR's nyhedsdækning. Den er ikke ment som et indgreb i nogen som helst former for redaktionelle friheder. Så havde jeg jo grebet fat i eksempelvis Lisbeth Knudsen. Men den her regering har en dyb respekt for journalistisk integritet, ikke som i nogle af de andre eksempler, som David Trads fra Nyhedsavisen har nævnt, hvor DR's indlandsredaktør i DR Nyheder gentagne gange blev, og jeg citerer fra Nyhedsavisen den 17. marts:

Kl. 15.50

»... opsøgt eller ringet op af socialdemokratiske og radikale ministre, som var rasende over, at Radioavisen næsten hver morgen kunne berette om ny rutsjetur for euroen over for dollaren. Det gavnede ikke jaet, lod de forstå.«

Oh han siger videre:

»I min mailboks har jeg eksempelvis et par stykker gemt fra såvel nuværende ministre som topsocialdemokrater ...«.

»Når oppositionen nu råber så meget op om Mikkelsens afgang, ja, så burde de ærligt talt minde sig selv om, hvor lille en sag, vi taler om, og hvor ofte de selv gør det samme.«

Den her mail er intern orientering til DR's bestyrelsesformand. Det er ikke et indgreb i nogen som helst former for redaktionelle friheder, og det er et led i en meget, meget naturlig dialog, der selvfølgelig altid skal og bør være imellem minister og bestyrelsesformand.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3595

14) Til kulturministeren af:

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil ministeren definere, hvad han forstår ved armslængdeprincippet, set i lyset af ministerens mail af 25. marts 2003 til Danmarks Radios tidligere bestyrelsesformand?«

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kunne godt tænke mig at få en definition af armslængdeprincippet, hvad kulturministerens forståelse af det er, for som jeg ser det, er arms-

længdeprincippet efterhånden krympet til et lillefingerprincip, når det drejer sig om regeringens kulturpolitik. Og den sidste sag her med Danmarks Radio er et meget godt eksempel på, at kulturministeren ikke på nogen måde holder sig tilbage fra at lægge pres på en uafhængig bestyrelse.

Jeg synes, det er meget bekymrende, at kulturministeren som ressortminister overhovedet kan finde på at sende en mail, der har det her pressionsmiddel i sig, til en formand for Danmarks Radio, der oven i købet sender den videre til generaldirektøren, der har det redaktionelle ansvar.

Så mit spørgsmål er: Vil kulturministeren definere, hvad regeringen egentlig forstår ved armslængdeprincippet?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg tillader mig at henvise til svaret til hr. Simon Emil Ammitzbøll, som vi lige har været igennem. Jeg svarede også lidt omkring armslængdeprincippet i forhold til DR, således som det er fastlagt i lovgivningen og i DR's public servicekontrakt.

Princippet indebærer som nævnt bl.a., at DR's bestyrelse inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen og kontrakten, har ansvaret for den overordnede tilrettelæggelse af programvirksomheden. Det indebærer herudover, at DR's generaldirektør har det daglige programansvar og varetager den daglige administrative og økonomiske ledelse af DR. Og det betyder bl.a., og det er vigtigt at holde fast i, at hverken jeg som kulturminister eller andre kan diktere DR en bestemt journalistisk linje, for den bliver ikke diskuteret i DR's bestyrelse.

Derudover er det vigtigt at understrege, at der selvfølgelig er en rimelighed i, at bestyrelsesformanden beder om at få en reaktion også fra landets kulturminister om en meget, meget vigtig sag, der bliver diskuteret i offentligheden på det tidspunkt, for 4 år siden, i 2003.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Altså, jeg forstår ikke kulturministerens svar.

Mailen er meget klar. Mailen er kun sendt til formanden, gør ministeren opmærksom på, så derfor er der ikke nogen ko på isen. Det er helt i orden – mener ministeren i al fald.

Men det er ikke slut med det: Formanden sender den jo videre til det menneske, der har programansvaret i Danmarks Radio, nemlig generaldirektøren, og derfor vil jeg gerne vide: Var

det meningen? Vidste kulturministeren, at Jørgen Kleener rent faktisk sendte den videre til generaldirektøren for Danmarks Radio? Og hvis ministeren vidste det, reagerede han så? Hvad var reaktionen, hvis ministeren vidste det?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der var en løbende dialog, også på forskellige platforme, imellem bestyrelsesformanden og mig, og det er klart, at det var en privat dialog imellem bestyrelsesformanden og mig, fordi jeg passede mit arbejde, og fordi bestyrelsesformanden efterlyste reaktioner fra mig på forskellige ting, der blev diskuteret. Nu var det ikke så ofte, vil jeg så sige. Der var en meget hed diskussion i 2003, fordi der på det tidspunkt var meget debat i aviserne om DR's dækning af Irakkrigen. Man kunne åbne en avis og se, hvad de forskellige reaktioner var på forskellige ting.

Jeg fandt først ud af i onsdags, at den mail var sendt videre. Fint for mig, det giver jo en god demokratisk debat. Jeg synes, det er en sund debat om, hvad rammerne er for DR. Og min holdning og regeringens holdning er krystalklar. Det er fuldstændig normalt – i går, i dag og i morgen – at der er en dialog imellem en minister og en bestyrelsesformand.

Kl. 15.55

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis kulturministeren havde vidst, at Jørgen Kleener sendte mailen videre til den programansvarlige i Danmarks Radio, så er det jo et udtryk for, at regeringen lægger direkte politisk pres på redaktionen i Danmarks Radio. Så jeg vil gerne spørge: Hvis ministeren havde vidst, at bestyrelsesformanden sendte mailen videre, hvad ville ministeren så have gjort – fyret formanden eller hvad?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er et hypotetisk tilfælde, for jeg var ikke i dialog med Christian Nissen om de her ting. Det, jeg var i dialog med formanden om, var, at han havde bedt mig om at give en orientering om, hvad vi mente om forskellige ting. Det var der forskellige holdninger til. Vi var ikke et kollegium, som havde én mening, men vi har lige så vel som alle andre ytringsfrihed i debatten.

Hvis man åbnede aviserne i marts-april måned 2003, så ville jeg gætte på, at man i en hvilken som helst avis kunne se en hulens masse ytringer om, hvad der blev sendt i DR på det

tidspunkt. Nogle mente, man var meget objektiv; nogle mente, man var meget ensidig til fordel for Saddam Hussein; nogle mente, man var for amerikanervenlig. Der var mange meninger om det, det var der selvfølgelig også blandt ministrene på det tidspunkt, og det var den reaktion, som formanden efterlyste. Den fik han på samme måde, som når man åbner en avis.

Det var den dialog, jeg havde med ham. Jeg havde ikke nogen dialog med den administrerende direktør om de ting.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der to medspørgere. Først er det hr. Simon Emil Ammitzbøll, værsgo.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg forstår godt fru Elsebeth Gerner Niensens frustration over svaret, for der bliver jo ikke rigtig svaret med hensyn til armslængdeprincippet. Vi har en e-mail fra kulturministeren til DR's daværende bestyrelsesformand, hvoraf det fremgår, at der var utilfredshed i regeringen med DR's dækning af Irakkrigen. Er det virkelig inden for armslængdeprincippet, at kulturministeren henvender sig til bestyrelsesformanden i et statsligt ejet medieselskab for at fortælle ham, at regeringen er utilfreds med dækningen?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er fuldstændig inden for armslængdeprincippet og respekten for journalistisk integritet. Det er tilladt for en hvilken som helst borger i det her land at være utilfreds med dækningen, også af DR.

Nu har der været nogle eksempler her det sidste halve år med Afghanistan sagen, med demonstrationsdækningen osv., hvor nogle har ytret sig i den forbindelse, og det er deres soleklare og fuldstændig legitime ret at ytre sig i den debat, lige så vel som det er en hvilken som helst ministers ret at mene, at en dækning er skæv eller afbalanceret i DR eller et hvilket som helst andet program eller et hvilket som helst andet medie.

Det har man selvfølgelig lov til at have en mening om, og det er det referat, som Jørgen Kleener – efter selv at have bedt om det – har fået. Så der er intet – intet – pres, intet som helst, der er ment som andet end en orientering om, hvad forskellige ministre havde af meninger på det tidspunkt, for 4 år siden.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg må indrømme, at jeg synes, at det er en overraskende form for overbærenhed i forhold til sådan en misrøgt af de mest fundamentale grundpiller i et folkestyre. Det her handler om, at vi skal have pressefrihed i det her land, og at vi skal sikre mediernes uafhængighed. Nu har vi haft pressens minister i salen tidligere, men det er kulturministeren, som har afsendt mailen. Jeg har meget svært ved at se, at det her skal kunne ses som andet end et forsøg på at få en bestemt dækning.

I dag har Politiken en fantastisk tegning af Roald Als, hvor man ser kulturministeren og statsministeren, der glæder sig over at se nogle nyheder, hvor det går godt i Irak – krigen er vundet, og terroristerne er besejret – og hvor den ene minister siger til den anden: Ja, det var bedre. Er det ikke meget godt sat på kornet, hvad det egentlig er, der foregår i regeringen i forhold til Danmarks Radio?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er det nemlig ikke, og det er derfor, der til stadighed er en diskussion om DR. Det er derfor, der lige har været en diskussion om Afghanistan-filmen. Det er derfor, der har været en stor diskussion om dækningen af demonstrationerne i efteråret, for vi har en fri presse i Danmark, og vi har et frit, uafhængigt DR.

Jeg kan ikke tale på vegne af journalisterne derinde, men de mærker sandsynligvis heller ikke den klamme hånd fra nogen, der skal bestemme, hvad de skal sende. De sidder jo selv til redaktionsmøder og bestemmer, hvad de laver. Der er da ikke nogen, der har indflydelse på, hvad de sidder og laver til redaktionsmøder.

Kl. 16.00

Det er selvfølgelig alligevel en meget spændende og spekulativ historie, men vi har ikke nogen intentioner om det. Jeg er glad og stolt over at leve i et demokrati som det danske, hvor vi har en fuldstændig fri presse. Og jeg vil, som jeg også har sagt, gå så langt som til at sige, at jeg næsten ikke kan se et sted i verden, hvor der er en mere fri presse, end den vi har.

Der er ingen, der overhovedet blander sig i, hvad der bliver sendt i Danmarks Radio. Men selvfølgelig har man lov til at have en mening om, hvad der bliver sendt i Danmarks Radio. Det er jo sådan set det, der er forskellen. Danmarks Radio bestemmer selv, hvad de bringer. Vi har også ret til at have en mening om det, de bringer.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Nu tager kulturministeren jo journalister fra Danmarks Radio til indtægt for, at de sikkert ikke føler, at der er nogen indgreb i deres redaktionelle frihed. Det er jo ikke længere siden end forleden dag, hvor TV-avisens leder udtaler, at han er nervøs for og medarbejderne på TV-avisen er nervøse for selvcensur i forbindelse med en sag som bl.a. den her og det, statsministeren har rejst. Det er selvfølgelig bekymrende.

Jeg tror, at de nok skal klare at stå imod regeringens pres, men det er jo bekymrende, når vi kan se en systematisk indsats fra regeringens side for at lægge pres på DR, og det er jo det, vi gerne også med den debat her i dag vil forsøge at undgå sker fremover.

Når ministeren nu siger, at det sådan er en harmløs mail, han har sendt til DR's formand på daværende tidspunkt, kan ministeren så ikke forklare, hvad det egentlig er, der står i den mail? Hvad er f.eks. problemet med Ole Sippel og Ole Sippels dækning af Irakkrigen, og hvad er problemet med Lisbeth Knudsen? Ministeren har skrevet mailen, så må ministeren kunne referere, hvad det konkrete problem er.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er overhovedet intet systematisk pres på DR. Men DR må selvfølgelig også vænne sig til kritik, og det har de også, og som toppolitiker har man lige som alle mulige andre krav på, at man selvfølgelig også kan henvende sig, hvis man synes, der er et problem i DR.

Tilfældigvis sad jeg og læste i »Fyrsten« af journalisten Erik Holstein. Fyrsten handler jo om Lykketoft, og der står bl.a. om nogle situationer her, hvor han har haft omgang med forskellige journalister. Han har bl.a. kontakt til den daværende Aktueltjournalist og nuværende journalist på TV 2 Ole Krohn, som Lykketoft ligefrem ifølge bogen her betegner som psykopat. Lykketoft kalder ifølge den her bog noget af det, journalisterne på Berlingeren laver, for rottejournalistik.

I bogen her skriver man om Radioavisen, som jo selvfølgelig har en afgørende indflydelse på mange ting, og også her slår Mogens Lykketoft til: Finansministeren ringer med mellemrum til Radioavisen for at gøre opmærksom på, at den historie, de netop har citeret, er fuldstændig

misforstået, med det formål at lægge en ubekvem historie død.

B.T.-journalister får sig et par større overraskelser, fordi han råber: »Hvad er det for noget svineri?« efter dem. Ekstra Bladet bliver lagt på is. I flere år bliver en ellers meget, meget dygtig journalist, Hans Mortensen, boykottet af Lykketoft. Der er nævnt en episode her med hr. Jens Peter Vernersen i bogen – og Lykketoft – som er meget interessant, og som jeg ikke behøver referere her ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Og det tillader tiden heller ikke, fordi den røde lampe lyser ...

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):
Nej, jeg må hellere lade være, men jeg blev så opslugt af det her ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til kulturministeren. Når jeg ikke greb ind, da Lykketoft blev omtalt flere gange, er det, fordi jeg forstod, det var et citat, så det ikke var kulturministerens egen udtalelse, for så skulle det jo have heddet hr. Mogens Lykketoft.

Dermed er vi næsten færdige med spørgsmålet, men hovedspørgen har det sidste ... Undskyld, hr. Mogens Jensen har kun stillet ét spørgsmål, det er korrekt. Værsgo, hr. Mogens Jensen.

Mogens Jensen (S):
Altså, jeg synes da også, det er en helt urimelig beskrivelse af Ole Krohn, der her kommer frem. Forskellen på den udlægning, som ministeren så har her, af noget fra en Lykketoftbog, som jeg ikke erindrer, og så det, ministeren gør, er jo, at Lykketoft giver udtryk for, hvad ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Det er altså hr. Lykketoft.

Mogens Jensen (S):
... hr. Mogens Lykketoft, tidligere socialdemokratisk partileder – hvad han har givet udtryk for over for en journalist, kommer jo ikke det her skålpund kød ved, fordi det her handler om, at kulturministeren indirekte truer Danmarks Radio. Der er altså fem statsrets- og medieeksperter, der mener, at der er tale om pression, der er tale om en trussel. Der er udtalelser fra Christian Nissen og Lisbeth Knudsen om, at man opfatter, at man var under pres.

Derfor kan dette ikke sammenlignes, vil jeg sige til kulturministeren, og derfor bliver jeg nødt til at spørge kulturministeren, om kulturministeren ikke mener, at kulturministeren har begået en fejl ved at sende den mail. Kulturministeren bør nu få den her sag afsluttet og beklage det, og lad os så komme videre.

Kl. 16.05

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):
Jeg er sådan af natur, og det ved hr. Mogens Jensen også godt, at jeg da gerne beklager mange ting her i livet, for alle kan jo gøre ting bedre. Men i det her tilfælde er den her mail hverken ment som pression eller trussel. Altså, det står fuldstændig klart, når man ser, hvordan modtageren reagerer, og jeg citerer igen Jørgen Kleener, som igen siger, at han overhovedet ikke opfattede den her mail som pression. Det var én blandt mange meningstilkendegivelser under Irakkriegen. Det var en meget hed debat, der var på det tidspunkt.

Og selvfølgelig havde man også som minister en mulighed for at give sin mening tilkende i foråret 2003. Der er ingen krav om, at man skal gøre ditten eller datten eller pjatten. Det her er et spørgsmål om, at bestyrelsesformanden får en orientering, fordi han selv har bedt om det, og derfor er der ikke noget at beklage. Jeg vil ellers gerne beklage alle mulige ting over for hr. Mogens Jensen, som jeg synes er en sympatisk politiker, men jeg kan ikke rigtig beklage noget, når jeg ikke synes, der er noget at beklage.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Elsebeth Gerner Nielsen for at runde af.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):
Det mest besynderlige i den her mail har vi slet ikke diskuteret endnu, og det er, at der ikke står ét ord om, hvad kulturministeren gjorde, da hans ressort blev angrebet af den øvrige regering. Det, jeg mener at man kunne forvente af denne ressorts minister, var, at han gik ind med næb og klør og forsvarede pressefriheden, forsvarede Danmarks Radio over for den øvrige regering. Og i den her personlige mail har kulturministeren ikke skrevet en lyd om, at han gik ind og forsvarede sin institution.

Så er det, jeg må spørge: Hvad er det så, man har en kulturminister til? Kulturministerens fornemste opgave som ansvarlig for en statslig medieinstitution må være at forsvare pressefrihe-

den. Og hvad gjorde ministeren? Han sendte bare en såkaldt orienterende mail til formanden.

Han sagde åbenbart ikke et ord på det ministermøde, hvor han forsvarede Danmarks Radio. Kan kulturministeren bekræfte det?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg kan ikke bekræfte noget andet, end at jeg selvfølgelig står ved den mail, der er sendt, men jeg vil ikke referere, hvad der skete på det ministermøde. Sagen er den, at jeg om nogen på vegne af den her regering har kæmpet for et stærkt Danmarks Radio. Det er jo for øvrigt det interessante i det her, når man igen laver nogle konspirationræsonnementer, for hvad er der sket? Hvad er der sket?

Vi har styrket DR løbende. Vi har styrket DR løbende ved at lave en endnu bedre medieaftale, som har givet DR nogle flere ressourcer. DR har fået nogle flere muskler at gøre godt med, og at de så selv har skabt sig nogle problemer i forbindelse med byggeriet derude, er jo deres problem, som de skal til at få løst. Men DR er jo blevet styrket under den her regering, for øvrigt i fuldstændig harmoni og fællesskab med Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, som vi har fuldstændig beslægtede holdninger med med hensyn til public service og med hensyn til Danmarks Radio.

Så der har ikke været noget som helst angreb på Danmarks Radios uafhængighed eller selvstændighed i den periode. DR har sådan set fået bedre vilkår i den her periode. Hvis der skulle have været lavet en straffeaktion, skulle vi jo have skabt dårligere vilkår for dem. De har jo sådan set fået bedre vilkår.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3587

15) Til kulturministeren af:

Jens Peter Vernersen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt statsministeren eller andre medlemmer af regeringen direkte eller indirekte har foreslået eller anmodet ministeren om at sende den i Weekendavisen den 16. marts 2007 omtalte mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand?«

Jens Peter Vernersen (S):

Det er jo nok ganske vanskeligt efter den røffel, som kulturministeren har fået af statsministeren,

at få kulturministeren til at fortælle yderligere, hvad der skete på ministermødet. Men der kan vel ikke være nogen som helst tvivl om, at der var en forventning i regeringen om, at kulturministeren reagerede over for Danmarks Radio, og det gjorde kulturministeren jo så i form af den skrivelse, den mail, som det hedder på nudansk, der blev sendt over til formanden.

Når den blev sendt over, var det vel med en forventning om, at det skulle sive længere ned i systemet, da man jo klart var utilfreds med den redaktionelle linje i Danmarks Radio. Delte kulturministeren – og det kan ministeren jo i hvert fald svare på – den utilfredshed med Danmarks Radio, så det var belejligt at sende mailen over til Venstremanden Jørgen Kleener, der var formand for Danmarks Radio?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil godt lige referere til selve spørgsmålet fra hr. Jens Peter Vernersen. Der er ikke nogen i regeringen, som har bedt mig om at sende den pågældende mail til DR's daværende bestyrelsesformand, for det var DR's daværende bestyrelsesformand, som selv bad mig om at sende den mail.

Og som jeg allerede har nævnt flere gange i den forløbne tid, så har jeg fundet det helt naturligt at orientere Jørgen Kleener om mine indtryk af forskellige aktuelle vurderinger vedrørende DR's virksomhed. Det var der en løbende dialog om, og det var der i det hele taget vedrørende ledelsen også i Danmarks Radio som den mest naturlige ting. Og det er bestemt også mit indtryk, at den pågældende mail til Jørgen Kleener af Jørgen Kleener selv er blevet opfattet i den kontekst, nemlig som en blandt mange meningstilkendegivelser i forbindelse med DR's dækning af Irakkrigen.

Kl. 16.10

Jeg vil i den forbindelse ikke undlade at gøre opmærksom på, at det jo fremgår af nogle af de offentliggjorte uddrag af daværende generaldirektør Christian S. Nissens bog »Generalens veje og vildveje«, at DR i årenes løb har modtaget adskillige kritiske henvendelser fra forskellig side i det politiske liv. Og det fremgår også, at disse henvendelser har taget forskellig form. Nogle er blevet overbragt mundtligt, andre i elektronisk form, andre pr. brev, og bl.a. nævnes i et uddrag fra bogen, at Christian Nissen modtog mange kritiske reaktioner i forbindelse med DR's udsendelse af en række dokumentarprogrammer, som afslørede kritisable forhold i fagbevægelsen

og dens forgreninger i diverse kooperative aktiviteter i boligselskaber osv.

Det her var ment som en mail til Jørgen Kleener, fordi Jørgen Kleener selv havde bedt om at blive orienteret.

Jens Peter Vernersen (S):

Jo, men Jørgen Kleener var vel ikke klar over, der var ministermøde lige bestemt den dag og med det her tema til diskussion. Derfor må det vel være kulturministeren, der efter mødet i regeringen har sat sig ved computeren og så sendt mailen til Jørgen Kleener.

Der er jo et spørgsmål, der ikke har været stillet: Kom der noget svar fra Jørgen Kleener på mailen? Og det må vi jo så bede om at få sendt over via skriftlige spørgsmål, for jeg går ud fra, at såvel den her mail som andet, der er sendt fra kulturministeren, er arkiveret på behørig vis, sådan at man kan se, om der måtte ligge noget svar fra ministeren.

Der kan jo ikke være nogen som helst tvivl om, at der har været en idé med det her, og ideen var, at i den anspændte situation skulle den redaktionelle linje lægges om. Og dermed kræver man jo den uafhængighed, som ministeren selv her tidligere har slået fast er der.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

For det første: DR var ikke et tema på noget ministermøde. Og for det andet: Det eneste formål, der har været med den her mail, har været at give en orientering til Jørgen Kleener, lige så vel som jeg også havde en løbende dialog med, hvad skal man sige, den øverste ledelse i DR om, hvordan jeg så på tingene, hvordan virkeligheden så ud set fra min stol. Det kunne man læse i avisen; det kunne man få besked om fra alle mulige andre steder, til middagsselskaber osv.; og det havde jeg selvfølgelig som en del af min arbejdsopgave – definerede jeg selv – at man som minister har en dialog med bestyrelsesformændene.

Sådan er der jo en dialog med bestyrelsesformanden; alle ministre har hele tiden en dialog med bestyrelsesformændene. Og nogle gange er det roser, og nogle gange er der tidsler. For DR's vedkommende var der nu i de fleste tilfælde en masse roser, fordi man gjorde en masse gode ting. Men i det her tilfælde var det altså ment som en orientering, som Kleener selv havde bedt om.

Jens Peter Vernersen (S):

Nu siger kulturministeren, at Danmarks Radio ikke var et tema på det her ministermøde. Jamen ministeren skriver jo selv til Jørgen Kleener, Danmarks Radio, at man drøftede spørgsmålet under morgenmaden, og man drøftede det også ind i selve mødet. Så har det selvfølgelig været et tema. Og det er da fuldstændig klart, at når man sender en henvendelse som den her til DR's formand, er det, fordi der skal reageres på den. Det er jo ikke meningen, den henvendelse skal puttes ned i skrivebordsskuffen. Det er jo meningen, den skal bringes videre, sådan at man kan sadle om i Danmarks Radio. Og det er vel klart – efter det, som ministeren selv har sagt her – helt ulovligt, idet ministeren jo så bidrager til at krænke Danmarks Radios uafhængighed.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er ingen, der har ment, at man så at sige skulle ændre ved den redaktionelle frihed i Danmarks Radio. Det er ment som en orientering fra mig til bestyrelsesformanden, fordi bestyrelsesformanden bad om at få en orientering. Og så fik han selvfølgelig en orientering som led i den løbende dialog, vi havde om forskellige ting, der havde at gøre med DR og den verden, som omgiver DR. Det var den mest naturlige ting i verden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Og så tager vi nogle medspørgere med. Hr. Rasmus Prehn som den første.

Rasmus Prehn (S):

Det undrer mig såre, at ministeren står her i Folketinget og siger, at det er ikke noget, der har været drøftet på ministermødet. Der står her i det referat, som kulturministeren har lavet af mødet:

KL 16.15

Blot til orientering, så blev DR's dækning af regeringen og specielt Irakkrigen taget op på ministermøde i dag først under morgenmaden af mange ministre og dernæst under det formelle møde.

»Dernæst under det formelle møde«. Så det er altså taget op, men kulturministeren står altså her og siger, at det ikke blev taget op. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Der må kulturministeren forklare, hvordan det hænger sammen.

Det næste er, at vi nu igen og igen har hørt kulturministeren sige, at der bare var tale om en orientering: »Jeg har sendt et referat fra mini-

stermødet til hr. Jørgen Kleener«. Men hvad forestillede kulturministeren sig egentlig, at formanden for Danmarks Radios bestyrelse skulle foretage sig, hvis han ikke skulle tage action på de ting, hvis ikke han skulle forholde sig til, at kulturministeren direkte skriver, at der er en særlig utilfredshed med Lisbeth Knudsen, at der er en særlig utilfredshed med Ole Sippel osv.?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu er det jo op til hr. Rasmus Prehn selv, hvordan han opfatter det. Som jeg nævner i mailen – jeg vil ikke referere fra ministermødet, men det står jo i mailen – blev det drøftet. Men det blev ikke drøftet som et egentligt tema, lige så vel som man ved private middagsselskaber og lige så vel som man – igen må være med det forbehold, at jeg jo ikke sidder inde i det socialdemokratiske gruppeværelse og heller ikke sad der under den gamle Nyrupregering – givetvis også der til forskellige møder og seancer har siddet og drøftet nyhedsformidlingen i Danmark. Det gætter jeg på man har gjort. Det ville da være underligt andet, for som politiker interesserer man sig jo levende for den nyhedsformidling, der er i det danske samfund. Og det gør ministre selvfølgelig også i dag, lige så vel som de sandsynligvis gjorde i den tidligere regering.

Hvordan vil det så blive opfattet? Jamen det er en orientering til DR's bestyrelsesformand, og DR's bestyrelsesformand skal selvfølgelig have at vide – blandt mange andre henvendelser – hvordan situationen så ud hos nogle af ministre, lige så vel som man kunne åbne en avis på det tidspunkt i 2003 og se et utal af forskellige tilkendegivelser om DR på den ene og på den anden og på den tredje side.

Rasmus Prehn (S):

Jeg må indrømme, at forvirringen er total. Vi hører en kulturminister, der står her i Folketingssalen og siger: »Jeg vil ikke referere fra et ministermøde« – »jeg vil ikke referere fra et ministermøde«. Så står der i en mail, og det er jo sådan set også en slags referat: Blot til orientering, så blev DR's dækning af regeringen og specielt Irakkriegen taget op på ministermødet.

Er det ikke et referat? Hvad er forskellen på det, ministeren kalder en orientering, og så et referat? Jeg oplever det her som en refererende stil, og at det, der foregik på ministermødet, blev refereret i en e-mail til hr. Jørgen Kleener. Har ministeren så ikke forbrudt sig ved at gøre det,

som statsministeren tidligere i dag har sagt ikke er almindelig praksis?

Og i øvrigt slutteligt: Hvad med statsministerens opfattelse af det møde her? Vi kan jo forstå, at statsministeren ikke kunne bekræfte, at han havde samme opfattelse af mødet, som kulturministeren havde. Har kulturministeren statsministerens accept af den her orientering eller det her referat sendt til hr. Jørgen Kleener?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det her er en dialog imellem bestyrelsesformanden og kulturministeren, i det her tilfælde mig, fordi bestyrelsesformanden har bedt om at få en orientering, og den orientering giver jeg selvfølgelig bestyrelsesformanden som led i mit daglige arbejde og som led i bestyrelsesformandens daglige arbejde.

Om andre så har været involveret i det? Det kan jeg jo klart benægte, fordi det er en orienterende mail fra mig til Jørgen Kleener som led i en dialog, vi havde frem og tilbage på det tidspunkt – og også senere hen – om forskellige ting. Nu var det nu ikke så intensivt, som man kunne få indtryk af her, men det er jo klart, at vi havde en dialog, fordi det var min opgave at snakke med ham som bestyrelsesformand. Det kunne være om digitalisering i tv, det kunne være om udvikling af nye programtyper, og hvad det eller er af opgaver, man havde i forbindelse med den public service-aftale, vi havde med DR.

Der er det klart, at det er min opgave at snakke med bestyrelsesformanden, ligesom det er min opgave at snakke med bestyrelsesformanden for mange andre institutioner. Alene i denne her uge har jeg haft et par møder med forskellige bestyrelsesformænd om meget banale ting, men det er for at holde mig orienteret, og så de kan høre, hvad vi mener om forskellige ting. Sådan er den verden jo, for man sidder ikke som på en isoleret ø, når man er bestyrelsesformand, men man træffer sine egne beslutninger. Og jeg vil igen understrege, hvad der gør, at ræsonneret ikke holder: Bestyrelsen har ikke noget ansvar for de enkelte programmer, den har kun det overordnede programansvar.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Næste medspørger, hr. Mogens Jensen.

Mogens Jensen (S):

Nu gør kulturministeren jo meget ud af, at der med den her mail jo nærmest er tale om en enkeltstående begivenhed, og at der kun sådan var

tale om en dialog, hvor kulturministeren orienterede. Så vil jeg gerne bede kulturministeren forholde sig til en mail, som Kleener sender til generaldirektør Nissen i 2004, hvor han, og nu citerer jeg, skriver:

Kl. 16.20

Jeg har netop modtaget en ordentlig skideballe fra chefen for KUM – det er det, der normalt betegner Kulturministeriet, og jeg forstår, at der her forstås kulturministeren – hvor der ankes over, at DR Nyheder er systematiske i deres jagt på regeringen og negative i deres omtale. Der efterlyses en objektiv nyhedsformidling fra det, der betegnes som S' store bastion, DR's nyhedsformidling. Min stjerne er ikke stor på de kanter. Hilsen Jørgen.

Her giver ministeren åbenbart en skideballe til DR's bestyrelsesformand. Hvordan hænger det sammen med, at ministeren siger, at der kun er tale om objektive orienteringer, og at der ikke forsøges lagt pres på DR?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er ikke pres på DR, når der er en dialog mellem bestyrelsesformanden og ministeren og man selv fra bestyrelsesformandens side beder om at få de orienteringer om, hvordan man opfatter situationen. Som man kan konstatere ved at åbne en hvilken som helst avis på de tidspunkter, var der utilfredshed hos nogle med dækningen i Danmarks Radio.

Det må man jo så tage stilling til som bestyrelsesformand. Man kan jo ikke drage nogen konsekvenser af det, men det er klart, at man kan åbne avisen, og så kan man få nogle forskellige meninger, og det var også det, som jeg havde en dialog med bestyrelsesformanden om. Og det er som led i mit arbejde, at jeg har den dialog. Jeg fortæller, hvad forskellige folk mener, og det er sådan set sandsynligvis meget oplysende også for bestyrelsesformanden at få at vide, så man ved, hvordan landet ligger, og at der er forskellige meninger. Der er sikkert, kunne jeg forestille mig, rigtig mange henvendelser til DR om ditten og datten og forskellige ting hele tiden.

Mogens Jensen (S):

Jeg vil gerne have, at kulturministeren bekræfter, at kulturministeren har ført den her samtale, som Jørgen Kleener her refererer, og som han altså refererer videre til Christian Nissen, hvor kulturministeren efter Jørgen Kleeners opfattelse – og nu er der det der med at give modta-

ge, og her er det altså Jørgen Kleener, der har modtaget det og opfattet det – har givet ham en skideballe. Kulturministeren har anket over, altså klaget over, at DR Nyheder er systematiske i deres jagt på regeringen og negative i deres omtale, og kulturministeren har efterlyst en objektiv nyhedsformidling fra det, der betegnes som S' store bastion, nemlig DR's nyhedsformidling.

Kan ministeren bekræfte, at ministeren har haft en samtale med Jørgen Kleener, som Jørgen Kleener her refererer til Christian Nissen, med det her indhold, og vil ministeren medgive, at her er der altså tale ikke om objektiv orientering, men om at give skideballe og om at klage over DR's dækning?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Men der er jo blevet klaget over DR på forskellige områder. Det er der blevet i forbindelse med Afghanistan, det er der senest blevet i forbindelse med demonstrationerne i efteråret, og det blev der givetvis også på det tidspunkt. Altså, jeg har jo ikke ført referat af vores samtaler, så hvad den samtale præcis har handlet om, kan jeg jo ikke huske, men der var løbende samtaler med DR's generaldirektør selvfølgelig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Næste medspørger, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvordan kan det være, at kulturministeren overhovedet accepterede, at formanden for Danmarks Radio skulle orienteres om regeringens syn på forskellige programmer? Det kan jeg ikke se at der er nogen grund til, for vi er jo enige om, håber jeg, at bestyrelsen for Danmarks Radio overhovedet ikke skal blande sig i programvirksomheden.

Hvad er årsagen til, at kulturministeren så ikke siger til formanden for Danmarks Radio: Der er ikke nogen grund til at orientere dig om, eller at du beskæftiger dig med, hvad vi i regeringen mener om programmerne, for det er jo ikke dit ansvar. Ansvar for programvirksomheden ligger hos generaldirektøren.

Så hvordan kan det være, at kulturministeren ikke bare siger fra over for formanden og dennes ønske om at blive orienteret? Det kan jo være et udtryk for, at formanden simpelt hen ikke har forstået sin rolle.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Forholdet er noget, man må afklare i bestyrelsen kontra direktionen, og jeg ved jo ikke, hvad der har været af diskussioner og dialog på det punkt. Jeg hørte i hvert fald ikke dengang nogen fra direktionen brokke sig på noget tidspunkt, men det må de selv afklare, og det må man så snakke med bestyrelsesmedlemmerne om.

Altså, der er jo ytringsfrihed for ministre og selvfølgelig også for bestyrelsesformænd, og de kan frit høre, hvad man mener om de forskellige ting. Det ville jo være noget af en underlig situation, hvis bestyrelsesformanden ikke interesserede sig for, hvad man mente om den institution, han eller hun var formand for. Og det er sådan set det, det handler om i den her henseende.

Det har Jørgen Kleener så fået en orientering om. Det har vi ført en løbende drøftelse af, og det har han jo så taget til efterretning forstået på den måde, han sikkert har fået i hobevis af forskellige henvendelser om forskellige ting. Men the bottom line er, at han jo ikke kan blande sig i de enkelte programmer, men at han selvfølgelig har ret til at få at vide, hvad man mener om de forskellige ting.

Kl. 16.25

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Danmarks Radios forretningsorden bliver godkendt i Kulturministeriet, og desuden har det været en hovedregel til alle tider, at bestyrelsen først og fremmest skulle have ansvaret for de økonomiske rammer. Selve programansvaret, ansvaret for at understøtte ytringsfriheden, lå i direktionen. Så kulturministeren kan ikke komme rendende og sige, at han ikke ved, hvor kompetencen ligger, for det er et ansvar, som er Kulturministeriet fuldstændig bevidst – altså, hvordan kompetencefordelingen er mellem bestyrelsen og direktionen.

På den baggrund, så må jeg igen gentage, at det virkelig undrer mig meget, at kulturministeren ikke siger fra over for formanden. I virkeligheden er det jo sådan, at kulturministerens fornemste ansvar er at beskytte friheden for Danmarks Radio. Og en del af den frihed uddelegerer man så til formanden for Danmarks Radio, der altså også skal gå ind og beskytte friheden. Men både kulturministeren og formanden svigter i deres ansvar for at beskytte friheden.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er intet angreb på DR's frihed. Jeg kunne igen referere, hvordan man har opfattet den her

mail fra Kleeners side, hvad jeg har gjort et par gange, nemlig at man ikke opfattede den som pression. Jeg kan referere Christian Nissen, som siger:

Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen, jeg opfattede den da slet ikke som en sensation.

Kleener siger, at han ikke opfatter det som pression. Hans Jørgen Jensen, tidligere generaldirektør for DR, siger til TV 2:

Ja, jeg har nok lidt svært ved at følge med i forargelsen. Jeg har jo siddet i DR i 30 år som TV-avis-chef, som programdirektør, som generaldirektør, i programudvalgsmøder, i radioudvalgsmøder osv. osv., og der hagede det ned over os med kritik, som man godt kan sige var pression. Ja, det var klart: Der var udtryk for forskellige politiske holdninger. Og sådan var det. Jeg har også været udsat for, at politikere, ministre i socialdemokratiske regeringer har brokket sig over Danmarks Radios dækning, for det ligger nu engang nært for en regering, at når den bliver kritiseret eller der bliver udøvet kritisk journalistik over for den, brokker den sig. Det har jeg oplevet.

Sagens kerne er den, at man som bestyrelsesformand selvfølgelig godt må tage imod de indtryk, der er. Bestyrelsesformanden skal så ikke gå ind og blande sig i enkeltprogrammer – det følger jo sådan set af, at man har det overordnede programansvar, og det har jeg heller ikke indtryk af at man har gjort. Det er jo derfor, der er en bestyrelse, og det er derfor, der er en generaldirektør.

Det interessante er, at der ikke var nogen fra direktionen, der på noget tidspunkt brokkede sig til mig over, at man følte, at bestyrelsen var for indgribende. Det er jo sådan set altid lettere at være bagklog, men der var i hvert fald ikke nogen, der henvendte sig til mig om – jeg har heller ikke indtryk af, at nogen henvendte sig til andre om det – at man mente, at bestyrelsen var for indgribende, eller at nogle blandede sig for meget i enkeltprogrammer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så er det hr. Jens Peter Vernersen for det absolut sidste spørgsmål.

Jens Peter Vernersen (S):

Det er jo helt åbenbart, at kulturministeren oplever verden meget anderledes end stort set alle andre. Men en ting kan i hvert fald slås fast på det her tidspunkt: Ministeren har ingen instruk-

tionsbeføjelser over for Danmarks Radio, hvad angår den redaktionelle linje. På trods af det forsøger ministeren altså at påvirke den redaktionelle linje i kraft af sin mail. Det ligger jo også rimelig fast.

Der står også i mailen:

Jeg nævnte henvendt til statsministeren, at jeg løbende havde en fortrolig dialog med Jørgen Kleener om tingenes tilstand.

Så står det jo altså også fuldstændig klart, at statsministeren på ministermødet har været inddraget i diskussionen om Danmarks Radio.

Det, som er uafklaret på nuværende tidspunkt, og som ministeren ikke har svaret på – men det kan jo nås – er, om ministeren delte utilfredsheden med Danmarks Radio. Delte ministeren den utilfredshed? Det synes jeg egentlig er lidt afgørende, for hvis ministeren deler den utilfredshed, hænger det jo meget godt sammen med den måde, som ministeren efterfølgende agerer på. Hvis ministeren derimod var uenig i utilfredsheden, ville ministeren jo sikkert aldrig have skrevet den her mail.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg har ikke tænkt mig at referere, hvad min personlige holdning er i den her sag, for det her var en intern dialog imellem Jørgen Kleener og mig, og vi havde en løbende dialog om så mange forskellige ting. Mailen her blev af modtageren og af afsenderen ikke opfattet som andet end en orientering. Det er klart, at man som formand selvfølgelig er glad for at få de orienteringer, når man selv har bedt om det. Og det er på det niveau, man skal opfatte den her mail og den dialog, der var.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 16.30

Spm. nr. S 3588

16) Til kulturministeren af:

Jens Peter Verner (S):

»Vil ministeren bekræfte, at han har givet Folketinget usande oplysninger i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 3045 af 12. marts 2007, hvor ministeren bl.a. skriver: »Jeg har dog naturligvis i sådanne sammenhænge altid fuldt ud respekteret DR's uafhængighed i programspørgsmål, idet det som bekendt er DR's øverste ledelse, der har det fulde ansvar for DR's programmer«, eftersom den i Weekendavisen den 16. marts 2007

omtalte mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand dokumenterer det fuldstændig modsatte?«

Jens Peter Verner (S):

Når jeg har stillet det her spørgsmål, er det jo, fordi kulturministeren tilkendegiver, at det med at påvirke Danmarks Radio og diskutere ikke er noget, man bruger. Det har altså åbenbart allerejest drejet sig om Krøniken og andre. Det fremgår jo af det svar, der er givet på spørgsmål S 3045 af 12. marts 2007.

Så det er jo helt åbenbart, at helt uskyldig har ministerens ageren under ingen omstændigheder været, men det kan ministeren måske give et svar på her?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg har selvfølgelig ikke givet forkerte oplysninger. Der er ikke noget modstridende mellem den orientering og den løbende dialog, jeg havde med DR's bestyrelsesformand, og de oplysninger, som jeg har givet over for Folketinget, om, hvorvidt jeg siden min tiltræden har haft kontakt med DR's øverste ledelse om konkrete programmer i DR.

Jeg har – som jeg nævnte både som svar på det spørgsmål og tidligere spørgsmål, og det står klart i de tre svar, jeg har givet – siden regeringens tiltrædelse i 2001 haft løbende kontakt til DR's øverste ledelse. Det står klart, og det er jo helt naturligt, i og med at DR hører under mit ressortområde.

De drøftelser har været af generel karakter, samtalen er naturligvis også indimellem faldet på DR's generelle programvirksomhed. Alt andet ville være meget unaturligt, fordi vi jo alle benytter os af DR's mange public service-tilbud.

Jeg vil i den forbindelse selvfølgelig gerne bekræfte over for spørgeren, at jeg har og altid har haft fuld respekt for DR's uafhængighed i programspørgsmål.

Jens Peter Verner (S):

Nu fremgår det jo fuldstændig klart af det svar, der er givet her til Folketinget på spørgsmål S 3045, at ministeren netop nævner konkrete emner, man har diskuteret. Man nævner jo netop ikke i det her svar, som altså er givet her for ganske nylig, at der sådan set har været langt alvorligere spørgsmål, der har været diskuteret.

Hvis det var sådan, at det havde været et fyldestgørende svar, ville ministeren vel have skrevet om den konflikt, som der helt åbenbart var

med Danmarks Radio tilbage i 2003. Det undlader ministeren jo meget behændigt i det her svar og forsøger at skyde det ind under, at vi har haft lidt snak om Krøniken og andre spændende udsendelser i Danmarks Radio. Forbrydelsen har man også talt om.

Hvorfor skriver man ikke, vi har haft en samtale om Forbrydelsen og Krøniken m.fl.? Det der med flere, er det noget, der dækker tilbage til 2003?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg svarer helt præcist, både i det svar og i de to foregående svar, at jeg løbende har haft en generel drøftelse med DR. Det har jeg haft, og det er som et led i mit arbejde.

De seneste eksempler, vi har snakket om med DR's ledelse, har været Krøniken og Forbrydelsen, fordi man gerne har villet satse på drama-produktion i Danmarks Radio. De har vundet nogle præstigefyldte priser til Danmarks Radio, og de har samtidig været med til at skabe en masse seertilstrømning til Danmarks Radio. Det giver Danmarks Radio identitet.

Så hvor meget man end vil puste den anden dialog op, har den vigtigste dialog nu altså været om, hvordan man kunne være med til at præsentere og promovere Danmarks Radio som en vigtig kulturinstitution. Det kan godt være, man i oppositionen synes, det er vigtigt at diskutere de her ting, men for mig som minister og for DR har det været vigtigere at se på, hvordan man kunne være med til at vise DR som en stærk kulturinstitution. Der har de vigtigste sager altså været Forbrydelsen og Krøniken osv. Men jeg har selvfølgelig, som jeg har svaret i alle tre spørgsmål, haft generelle diskussioner med DR.

Jens Peter Verner (S):

Der er jo ikke nogen som helst tvivl om, at ministeren undlader at give et fyldestgørende svar, i og med der netop ikke nævnes, at man også har diskuteret det andet. Og der er altså en verden til forskel på at tage en snak om, hvorvidt Krøniken er en god udsendelse, og hvad der ellers har været bragt på Danmarks Radio, som ganske bestemt er spændende, og så sende en henvendelse til Danmarks Radios formand i form af den mail, hvor man helt præcist tilkendegiver, at der altså skal andre boller på suppen i Danmarks Radio. Det er jo det, det drejer sig om. Og hvis ikke man finder ud af det, skulle man måske

kigge på nogle af de folk – et par kvindelige værter, Ole Sippel og Lisbeth Knudsen.

Hvis ikke ministeren selv forstår alvoren af det, forstår, at der altså er et formål med en sådan mail, synes jeg måske, at det er mere vanskeligt end som så. Alle andre forstår, at ministeren udøver pression mod Danmarks Radio i den her sag.

Kl. 16.35

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der skal ikke andre boller på suppen, simpelt hen fordi den dialog, der har været med DR's bestyrelsesformand, har DR's bestyrelsesformand selv bedt om for at få en orientering om, hvordan jeg og andre opfattede situationen, lige så vel som han givetvis har fået en orientering fra mange andre om, hvordan de opfattede situationen, også politikere fra andre partier. Sådan har virkeligheden været, og sådan vil den også være i fremtiden, nemlig at der vil man selvfølgelig som bestyrelsesformand snakke med os politikere lige så vel som journalister og redaktører om, hvordan man opfatter verden, og så må man jo danne sig sit indtryk ud fra det.

Så der er ikke ment noget med den mail om, at der skal andre boller på suppen – så ville der jo være kommet andre boller på suppen, og det er der ikke. Vi har et stærkt DR, som fungerer godt, og det er en utrolig god kulturinstitution, som vi er glade for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Rasmus Prehn som medspørger.

Rasmus Prehn (S):

Jeg forstår stadig væk ikke, hvordan kulturministeren på den ene side i sit svar på S 3045 kan sige, at: Jeg har dog naturligvis i sådanne sammenhænge altid fuldt ud respekt for DR's uafhængighed i programspørgsmålet, og at ministeren så på den anden side alligevel føler anledning til at sende et referat fra et regeringsmøde til bestyrelsesformanden i Danmarks Radio, hvori kulturministeren direkte refererede regeringen for at være stærkt utilfreds med Danmarks Radio, nævnedes navne på journalister, herunder nyhedschef Lisbeth Knudsen, som skulle være særlig problematisk. Hvordan hænger det sammen? Hvordan forestiller kulturministeren sig, at det her referat fra regeringsmødet skal opfattes, hvis ikke det skal opfattes som et vink med en vogntang om, at der er noget, der skal laves om i Danmarks Radio? Hvordan

kan det hænge sammen med, at ministeren påstår i et andet svar, at der er fuldstændig uafhængighed?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Fordi der er uafhængighed. Det er DR's egen redaktion, som fastsætter deres egne historier, og det var på det tidspunkt DR's egen nyhedschef, som fastsatte sine historier. Og jeg vil igen understrege, at det her er en dialog mellem Jørgen Kleener og mig, fordi bestyrelsesformanden selv bad om at få den orientering. Jeg syntes for øvrigt det var meget naturligt, og det var også rimeligt, og sådan bør en bestyrelsesformand selvfølgelig agere, ellers ville han jo ikke passe sit arbejde. Så det synes jeg sådan set er rimeligt nok.

Det er jo også rimeligt nok, at man som politiker har forskellige meninger om, hvad der foregår på DR. Det har intet at gøre med trusler eller pression. Man kan sagtens have en mening om, at det er skævt, og det er skævt, og det er skævt. Det er da kun sundt for demokratiet, at man får den debat – jf. f.eks. debatten om Afghanistanfilmen. Det er da sundt, at man får en diskussion om, om det er en sober film eller ej. Det kan man jo altid diskutere.

Det er jo også derfor, jeg citerer. Jeg kunne sikkert have fundet mange andre spændende eksempler fra socialdemokratiske ministre – uden at jeg har dem her – f.eks. hr. Mogens Lyketoft, og hvordan han brugte forskellige metoder til at få ting igennem over for journalister. Sådan fungerer verden jo. Man har lov til at have en mening, og så må man med journalistisk integritet selvfølgelig undersøge, om det er rigtigt eller forkert, og så må man reagere ud fra det.

I det her tilfælde var det en henvendelse og en dialog mellem bestyrelsesformanden og mig som kulturminister. Det var ikke en dialog imellem mig og eksempelvis Lisbeth Knudsen, selv om den i for sig også ville have kunnet finde sted, hvis der var noget, jeg var utilfreds med hos hende. Men nu havde jeg ikke nogen dialog med hende.

Rasmus Prehn (S):

Hvis det er sådan, at Danmarks Radios frihed til selv at sammensætte programmer osv. står fuldstændig uantastet af den her e-mail, vil kulturministeren så være rar at forklare her i Folketinget, hvad der overhovedet var årsagen til, at kul-

turministeren skulle bruge tid og kræfter på at sende den e-mail?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Meget enkelt: Bestyrelsesformanden havde bedt mig om det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den næste medspørger er hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Vi har jo diskuteret denne famøse mailsag meget her i dag både ved et samråd og udspørgning af statsminister, kulturminister osv., men jeg synes faktisk, at hr. Mogens Jensen havde fat i en mere væsentlig pointe her på det seneste, nemlig at kulturministeren jo ikke alene har sendt denne første pressionsmail i 2003, men åbenbart også har indtelefoneret en skideballe til bestyrelsesformanden for Danmarks Radio. Kulturministeren har hele dagen i forbindelse med mailsagen gået meget op i, at nu skulle vi altså høre på, hvordan Jørgen Kleener havde opfattet sagen. Jeg går ud fra, at man så kan drage en parallel til den telefonopringning, som ministeren har været så elskværdig at berige DR's bestyrelsesformand med året efter, og som Jørgen Kleener betegner som: Jeg har netop modtaget en ordentlig skideballe fra chefen for KUM, altså kulturministeren.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Som jeg har sagt hele tiden, havde jeg en løbende dialog med bestyrelsesformanden om forskellige ting, og det er klart, at jeg også havde en mening om forskellige temaer, og den har jeg selvfølgelig også drøftet med bestyrelsesformanden.

KI. 16.40

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er jo rent nysprog, vi nu er vidner til. Dialog er vel ikke det samme som uddeling af skideballe – vel ikke engang efter en konservativ opfattelse. Dialog handler om, at vi taler om tingene, vi prøver at blive kloge på tingene. Skideballe, må vi gå ud fra, handler om, at det er ministeren, der har læst og påskrevet i forhold til bestyrelsesformanden.

Ifølge bestyrelsesformanden efterlyste kulturministeren mere objektiv nyhedsformidling for det, der betegnes som S' store bastion. Vil det sige, at det er kulturministerens opfattelse, at

Danmarks Radios nyhedsafdeling er en bastion for Socialdemokraterne? Har Jørgen Kleener opfattet dette korrekt, den samme mand, som kulturministeren har brugt som sandhedsvidne i mailsagen hele dagen?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg havde, som jeg nævnte før – for fem minutter siden, for en time siden, og også under samrådet – en løbende dialog også med Jørgen Kleener om forskellige programmer. Og den må han jo opfatte, som han vil. Jeg fik selvfølgelig også at vide, hvordan han opfattede tingene, og sådan var der jo en dialog mellem bestyrelsesformanden og kulturministeren, og det er min opgave som minister at sige, hvad jeg mener. Det må man jo så samle ind blandt mange andre indtryk, man får som bestyrelsesformand.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Kulturministeren kommer ud på tynd is. Han er i dag startet med at stå nærmest og sige, at det var et enkeltstående tilfælde, og indikerer, at den mail, som kulturministeren har fremsendt, er blevet modtaget af Jørgen Kleener ikke som pression, ikke som trussel, men som en helt almindelig udveksling. Så har vi nu et eksempel på en ny samtale, hvor Jørgen Kleener helt klart siger, at han har fået en skideballe af kulturministeren. Det vil sige, når man bruger ordet skideballe, så er det jo åbenbart nærmest et raserianfald fra kulturministerens side over Danmarks Radios dækning og en direkte klage til bestyrelsesformanden, som der står i mailen til Christian Nissen.

Kan det ikke betragtes som et helt klart forsøg på at lægge pression på Danmarks Radio, når denne mail også videresendes til Christian Nissen? Er det ikke et signal til Christian Nissen om, at kulturministeren siger, der er noget, der skal laves om i Danmarks Radio?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

For det første kan jeg ikke se, der er noget problem i, at man har objektiv nyhedsdækning nogen som helst steder, og for det andet er der ikke nogen trussel i, at man har en dialog mellem en bestyrelsesformand og kulturministeren, hvor jeg og andre udtrykker, hvad vi mener. Det foregår jævnlige også med andre institutioner, og det må man jo så danne sig nogle indtryk af.

Sådan er det, når man åbner en avis, sådan er det, når man er til et middagsselskab, sådan er det, når man er til møder, og så samler man de indtryk sammen, man har. Det er en fuldstændig normal fremgangsmåde, som også vil komme til at foregå i fremtiden i min dialog og med andre ministres dialog med bestyrelsesformanden. Selvfølgelig vil det foregå på den måde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Mogens Jensen for det sidste spørgsmål.

Mogens Jensen (S):

Jeg kan jo konstatere, at nu er det en ren tilståelse. Nu siger ministeren selv, at de samtaler, den kommunikation, der har været med Danmarks Radios bestyrelsesformand, simpelt hen har haft til formål, at ministeren kunne komme ud med sin holdning til, hvordan Danmarks Radios redaktionelle indhold skulle tilrettelægges. Vi har jo mange eksempler på, at det er sket gennem den her regerings levetid, helt konkrete eksempler, som nu kan dokumenteres.

Jeg forstår ministeren på den måde, at ministeren også selv mener, at det som minister er en helt farbar vej at tage, at man kan uddele skideballe til bestyrelsesformænd, sende mails til bestyrelsesformænd, hvor man fortæller, hvordan man som minister mener at det redaktionelle indhold skal tilrettelægges. Er det ikke et eklatant brud på armslængdeprincippet, når man forsøger at blande sig så direkte i forhold til bestyrelsesformanden?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Da socialdemokratiske og radikale ministre ringede til David Trads som indlandsredaktør i DR Nyheder, fordi de var rasende over, at Radioavisen næsten hver morgen kunne berette om en ny rutsjetur for euroen over for dollaren – det gavnede ikke jaet, lod de forstå – havde de selvfølgelig en mening med, at de syntes, det var en skæv vinkling. Jeg synes sådan set, at det var fornuftigt nok, hvis de ville ringe om det, og så må det selvfølgelig også være sådan, at der er ytringsfrihed for ministre til at udtrykke, hvad de mener.

Kl. 16.45

I det her tilfælde er der jo tale om en dialog imellem en minister og bestyrelsesformanden, og den foregår jævnlige, og den foregår bredt. Og når andre ministre så, som spørgeren hentyder til og henviser til, løbende har henvendt sig

til DR både under den nuværende regering og under den tidligere regering – nu har aviserne jo bragt nogle eksempler, kan jeg se, med nogle ministre, der har rettet henvendelse – så synes jeg sådan set, det er fair nok. Hvis man mener, man er blevet ukorrekt behandlet, hvis man mener, der er for skæv en vinkel i forhold til, hvordan man opfatter virkeligheden, må man selvfølgelig godt fortælle det. Selvfølgelig må man da fortælle det. Vi lever i et demokrati.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så skal vi have hr. Jens Peter Vernersen til at runde af.

Jens Peter Vernersen (S):

Vi lever netop i et demokrati, hvor vi har et sæt spilleregler, og en af spillereglerne her er, at ministeren ikke har nogen instruktionsbeføjelse i forhold til Danmarks Radio. Det har været sagt nogle gange. Og alligevel går man altså ud og fortæller helt præcist i en mail til Danmarks Radios formand, hvordan man forventer, at Danmarks Radio skal agere.

Jeg ved ikke, om kulturministeren har tænkt på, hvad det her kan sammenlignes med, når regeringen på den måde er i gang med sin værdikamp. Et af de allervigtigste mål, ved man jo fra andre styre, er radiostationen. Man skal overtage radiostationen, så har man magten. Og det er jo det, man forsøger i regeringen, nemlig at overtage en radiostation, en national radiostation, og sige til den: Hvis ikke I gør sådan og sådan, så er vi utilfredse med jer. Ja, vi mener i øvrigt, at I kunne blive privatiseret osv. Men så havde man måske ikke den mulighed. Men det er jo det, man gør. Man overtager en radiostation, forsøger at få det ud af radioen, som man ønsker. Det er lige bestemt det magtmiddel, man bruger i andre stater, som vi meget nødig vil sammenlignes med.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu synes jeg, at man skal falde lidt ned fra hr. Jens Peter Vernersens side.

Jeg vil vove den påstand, uden at have et empirisk grundlag for det, at vi nok har verdens frieste medier i Danmark – det kan være, at der er nogle undersøgelser, der viser, at vi er nummer to eller nummer tre – fordi der er ingen redaktionel indblanding, og fordi vi har pluralisme og diversitet i pressen. Og vi har ikke villet true med noget som helst. Jeg har om nogen på rege-

ringens vegne talt om et stærkt Danmarks Radio.

Det bedste, man kan lære af, er jo historien. I 2006 indgik vi et medieforlig, som styrkede Danmarks Radio, gav Danmarks Radio flere penge, flere muligheder for at agere. Det er jo historie. Det viser, at vi ville have et stærkt, uafhængigt DR, og det viser også, at vi tror på journalistisk integritet, men også på en demokratisk debat, hvor man selvfølgelig har lov til at mene, hvad man vil, men hvor den journalistiske beslutningsproces bliver truffet ét sted, og det er hos nyhedschefen og i direktionen.

Så derfor har den mail og den dialog, jeg har haft med ledelsen, jo ikke haft noget at gøre med, hvad vi forventer, man gør, men har haft noget at gøre med, hvad vi har ment om forskellige ting. Og så må man jo selv så at sige træffe sine konklusioner, men det har ikke noget med direktionen at gøre, for den har vi jo ikke udøvet noget som helst pres på eller pression over for. Hvorfor skulle vi gøre det? Vi er glade for en fri presse i Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3591

17) Til kulturministeren af:

Rasmus Prehn (S):

»Vil ministeren uddybe regeringens holdning til, at »der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig – de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel (som mange nævnte som ekstremitet i sine udtryk mod koalitionen)«, og herunder oplyse, hvilke konkrete kvindelige værter på DR regeringen har set sig sur på, jf. kulturministerens mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand?«

Rasmus Prehn (S):

Kulturministeren har jo begået et ganske fyldestgørende referat af det her regeringsmøde, hvor det bliver ridset op, hvad der blev sagt omkring Danmarks Radio. Tidligere på dagen havde vi lejlighed til at spørge statsministeren om det her møde, og det var så desværre sådan, at statsministeren fuldkommen havde mistet sin hukommelse på det her område. Statsministeren var fuldkommen blank. Han kunne ikke huske, hvad der var sket på det her møde. Derfor kunne det jo være, at kulturministeren nu med det

her meget fyldestgørende referat kunne være med til at uddybe, hvad der står.

Derfor vil jeg gerne have ministeren til at uddybe regeringens holdning til, at der er en meget stor utilfredshed med Danmarks Radios dækning som meget ensidig, de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel, som mange nævnte som ekstrem i sin ytring mod koalitionen, og herunder oplyse, hvilke konkrete kvindelige værter på Danmarks Radio, regeringen har set sig sur på, jævnfør kulturministeren mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er som bekendt tale om en mail, som jeg skrev til DR's daværende bestyrelsesformand for 4 år siden. Jeg sammenfattede i min mail en ordveksling, som havde fundet sted den pågældende dag, den 25. marts. Mailen er ment som en fortrolig orientering til bestyrelsesformanden, fordi han selv havde bedt om det, og derfor har jeg ikke tænkt mig – og jeg finder det heller ikke korrekt – at referere mere fra det møde, også fordi jeg simpelt hen ikke rigtig kan huske det. Der er sket rigtig meget de sidste 4 år, og i den tid er der diskuteret meget om Irak. Det var ment som en orientering til bestyrelsesformanden, men der er sket rigtig, rigtig meget siden, og jeg kan ikke huske særlig meget fra det møde.

Kl. 16.50

Rasmus Prehn (S):

Det er ganske interessant, at vi hører kulturministeren sige her, at han ikke vil referere mere. Tidligere på dagen sagde kulturministeren, at han overhovedet ikke ville referere, fordi der ikke var tale om noget referat; der var tale om en orientering. Men nu indrømmer kulturministeren altså, at kulturministeren imod de gældende regler har refereret fra regeringsmødet.

Med nogle støtteord må det da kunne lade sig gøre at genopfriske hukommelsen. Det er jo meget tydeligt, hvad kulturministeren selv har skrevet, bl.a. bliver en journalist ved navn Ole Sippel nævnt, og når det nu er kommet frem i offentligheden og en journalist føler sig kraftigt kritiseret af kulturministeren, synes jeg, det vil være rimeligt, at kulturministeren her i Folketingssalen simpelt hen redegør for, hvad det var for en utilfredshed, der var i regeringen, siden kulturministeren følte anledning til simpelt hen at sende et referat til formanden for Danmarks

Radios bestyrelse, hvor han lige præcis omtalte Ole Sippel på en kritisk måde.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg følte mig ikke kaldet til straks at sende en mail. Bestyrelsesformanden bad mig om at give en orientering, og som vi har hørt fra Jørgen Kleener selv, afviser han, at mailen fra kulturminister Brian Mikkelsen var pression, men blot var orientering. Mailen fra kulturministeren var bare en af mange meningstilkendegivelser under Irakkrisen, og der var ikke tale om politisk pression, siger den daværende bestyrelsesformand Jørgen Kleener til Ritzau.

Det er sådan set, hvad der er at sige om den sag. Der blev givet en orientering, og der var en samtale med Jørgen Kleener, fordi Jørgen Kleener selv havde bedt om at blive orienteret om, hvad vi mente.

Rasmus Prehn (S):

Det er jo altid farligt at stille to spørgsmål, for man risikerer, at kulturministeren kun svarer på det ene, så jeg gentager mit andet spørgsmål, der drejer sig om journalist Ole Sippel, som kulturministeren i sit referat fra regeringsmødet nævner som værende ekstrem. Vil kulturministeren gerne uddybe, hvad kulturministeren mener med det?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der var rigtig megen diskussion om den pågældende journalist i medierne i foråret 2003. Jeg blev ringet op af den ene journalist efter den anden fra forskellige aviser, som spurgte, hvad jeg mente om den pågældende journalist, og dengang sagde jeg det samme, som jeg vil sige nu: Det har jeg ingen mening om i det offentlige rum, for det må vedkommende selv stå til ansvar for.

Her er der tale om en privat samtale med Jørgen Kleener om en meningstilkendegivelse, om hvad der blev sagt på et møde, som jeg ikke vil referere fra, fordi det var en privat samtale. Selvfølgelig vil jeg ikke referere fra det møde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S):

Det er da sjovt, at alle de private samtaler, ministeren har haft med bestyrelsesformanden, med det samme bliver kolporteret videre til den programansvarlige i Danmarks Radio, nemlig gene-

raldirektøren. Det er jo egentlig grunden til, at vi overhovedet ved, at de samtaler har fundet sted, så der er altså en fuldstændig klar forbindelse mellem det, ministeren skælder ud over og giver skideballe for til DR's bestyrelsesformand, og det, der går videre til de ansvarlige for programvirksomheden, og det er jo her, vi har problemet. Det er ikke alene skideballe og trusler og pressio, regeringen forsøger jo at styre Danmarks Radio, og det er her, vi har problemet.

Jeg undrer mig, for når ministeren har haft den løbende dialog med Danmarks Radios bestyrelsesformand, hvorfor har der så ikke været nogen dialog med TV 2's bestyrelsesformand? TV 2's bestyrelsesformand siger jo klart, at TV 2 aldrig har været udsat for sådan noget, og hvornår har der så været en naturlig dialog, skideballe og trusler over for TV 2's bestyrelsesformand?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er ikke tale om nogen trusler eller nogen pressio mod DR. Vi har den allerdybeste og største respekt for DR's journalistik og integritet, og den er jo hele grundlaget for vores demokratiske debat herhjemme.

Kl. 16.55

Der var en stor offentlig debat i aviser og medier om dækningen af Irakkrigen, sandsynligvis også i DR, selv om jeg ikke præcis kan huske det. Der var en hel del mennesker, som mente, at det var en ensidig dækning af Irakkrigen, fordi den var for pro Saddam Hussein, nogle mente, at den var neutral, og andre mente, at den var amerikanervenlig. Det er selvfølgelig klart, at vi havde en dialog om det, og det var bestyrelsesformanden selvfølgelig interesseret i at vide noget om. Men fordi man har en mening om det, har det jo ikke noget med trusler eller pressio at gøre. Man kan da sagtens have en mening om det, og det tror jeg de fleste politisk aktive havde på det tidspunkt i 2003.

Mogens Jensen (S):

Skal vi ikke bare konkludere – i overensstemmelse med den uvildige undersøgelse, der blev lavet om DR's dækning af Irakkrigen – at dækningen blev fundet fuldstændig nuanceret og måske endda lidt pro regeringen, når det kommer til stykket? Så var der jo ingen grund til dette pres, denne trussel og disse skideballe fra ministerens side over for DR's bestyrelsesformand.

Men jeg må bede ministeren om at svare på mit spørgsmål om, hvorfor der har været en så

intens dialog med DR's bestyrelsesformand med skideballe osv., når der tilsyneladende overhovedet ingenting har været med TV 2's bestyrelsesformand. I TV 2 foregik der vel lige så mange ting og forhåbentlig også en kritisk dækning af regeringens virksomhed i den periode, men der var bare ingen diskussion, så var der ikke tale om en systematisk kampagne mod Danmarks Radio, som ministeren var en del af?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der var ingen systematisk kampagne, blot en varetagelse af den funktion, Kleener havde som bestyrelsesformand og jeg i min egenskab af kulturminister. Der var på det tidspunkt en debat i offentligheden om DR's Irakdækning, en meget stor, intensiv og følelsesbetonet debat, men det var der altså ikke om TV 2's Irakdækning.

Selvfølgelig diskuterede jeg også forskellige ting med TV 2's formand, men det var mere almindelige ting, økonomiske spørgsmål osv., og langt de fleste diskussioner, jeg havde med DR's bestyrelsesformand, handlede om alt andet end politik. De handlede om dansk drama, de handlede om digitalisering osv., og sådan var det selvfølgelig også med TV 2's formand. Men på det tidspunkt var der en diskussion, og DR's formand bad om en orientering. Det fik han, og så lang er den historie altså.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll som medspørger.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jamen det er jo helt utroligt. Der var en diskussion i offentligheden om DR, men ikke nogen om TV 2, og så måtte kulturministeren ligesom tage sig af DR. Det vil sige, at hvis de venstreorienterede var begyndt at være lige så useriøse i deres kampagne mod TV 2, som visse højreorienterede var i deres kampagne mod DR, ville kulturministeren have begyndt at tage samtaler med TV 2's ledelse om en for højreorienteret dækning. Det er helt utroligt, hvad man skal lægge øre til, blot fordi man har været så heldig at blive medlem af Folketinget.

Men det, der er foregået, er altså utilslørt pressio og slet skjulte trusler fra kulturministerens side mod DR's bestyrelsesformand. Det vil kulturministeren ikke indrømme, men skideballe tog han ikke afstand fra, og vil kulturministeren dermed medgive, at der er givet skideballe til DR's tidligere bestyrelsesformand?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Forskellen med hensyn til TV 2 på det tidspunkt var jo, at der ikke var nogen fra TV 2's ledelse, der bad mig om at komme med nogen reaktioner, og jeg kommer kun med reaktioner, når jeg bliver bedt om at komme med reaktioner.

Der var en løbende dialog, og der var tilkendegivelser. Der var en del positive ting, der var også nogle negative ting, og sådan var den dialog, der var mellem bestyrelsesformanden og undertegnede. Det havde bestyrelsesformanden selv bedt om, det synes jeg er meget naturligt, og det er endnu mere naturligt, at kulturministeren selvfølgelig giver sin mening til kende i et demokratisk samfund. Men det er bare vigtigt at understrege, at den redaktionelle prioritering ligger ét sted, og det er altså i nyhedsredaktionen på Danmarks Radio.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu skal man jo ikke lade andres manglende professionalisme få indflydelse på sin egen dømmekraft. Ud over at være medieordfører er jeg også så heldig at være retsordfører, og hvis der er nogen, der spørger mig, hvad jeg mener om en konkret sag, der verserer ved en domstol, udtaler jeg mig ikke, selv om andre kunne forfalde til at tro, at jeg ville gøre det, for jeg vil ikke lade min egen integritet blive antastet af andres mærkelige forventninger.

Burde kulturministeren ikke have tænkt sig lidt mere om, da DR's bestyrelsesformand åbenbart bad om at få en kommentar til DR's redaktionelle linje? Burde kulturministeren ikke have tænkt: Det kan jeg ikke som kulturminister, det ligger ikke inden for det, som det vil være rimeligt at gøre?

Kl. 17.00

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Selvfulgelig kan jeg komme med kommentarer til den redaktionelle linje i DR, hvis jeg synes, den er forkert. Det kan jeg som en hvilken som helst anden borger i dette land, det kan jeg gøre over for bestyrelsesformanden, og det kan jeg gøre over for hvem som helst, men jeg har valgt ikke at gøre det i det offentlige rum. Det kunne jeg gøre, hvis jeg ville, fordi jeg også er borger her i landet, og så må man forsvare sig og forklare sig. Sådan fungerer det i et demokrati, sådan er meningsudvekslinger i et demokrati. Det er jo ikke sådan, at nogen er mere fredet for at tage imod modstand og kritik end andre.

Alle vores aviser modtager jævnligt kritik i form af læserbreve og alt muligt andet, der reagerer på, hvad de skriver, og selvfølgelig må DR også tage imod kritik. Her ligger det imidlertid sådan, at det er min opgave at gå i dialog med bestyrelsesformanden om tingene, og jeg synes sådan set, han passer sit arbejde rigtig godt, når han beder om at få kommentarer til de ting, der foregår.

Men det er meget vigtigt at understrege, at nyhedsprioriteringen ligger i nyhedsafdelingen. Jeg kunne læse i avisen, at på det tidspunkt havde man også flere diskussioner om prioritering og alle mulige andre ting. Men jeg kunne også læse i avisen, at det ikke var sådan, at bestyrelsen blandede sig i det, for det kunne den ikke, og det gjorde den heller ikke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen som medspørger.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Kulturministeren siger igen og igen, at det er meget almindeligt, at man orienterer journalister og medier om sine synspunkter, og at ytringsfriheden også gælder for regeringen. Det er jeg fuldstændig enig i, men der er bare en stor forskel mellem Danmarks Radio og andre medier.

Forskellen er, at Danmarks Radio er ejet af regeringen, og det vil sige, at regeringen virkelig har noget at true Danmarks Radio med. Man kan true med at tage bevillingen, man kan true med at lave et medieforlig, der er så snævert, at der ikke bliver nogen public service tilbage osv., og det vil sige, at man har helt andre muligheder, end man f.eks. har, hvis det gælder Jyllands-Posten eller Politiken. Her kan regeringen højst true med at opsige sit abonnement. Kan kulturministeren se, at der er den forskel?

Med andre ord: Kulturministeren har et særligt ansvar for at værne om ytringsfriheden og pressefriheden, når det drejer sig om en statslig kulturinstitution som Danmarks Radio. Jeg må indrømme, at jeg har lidt svært ved at se, at kulturministeren gør det, men lad mig alligevel høre.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jamen denne regering værner om ytringsfriheden hver eneste dag og sikrer, at vi har en stærk Danmarks Radio, og igen må jeg henvise til historien: Denne regering har styrket Danmarks Radio. Danmarks Radio har fået flere penge, fle-

re opgaver og flere public service-forpligtelser. Det er ikke gået den anden vej rundt, det er det, der er realiteten, det er sådan set det, der er sagens kerne, og derfor synes jeg, det er vigtigt at kigge på historien. Der har ikke været nogen trusler eller pression eller noget som helst, men der har selvfølgelig været en almindelig diskussion om, hvordan DR håndterer forskellige ting. Sådan er det foregået siden arilds tid, og sådan fungerer det også nu.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det hjælper ikke at have penge, hvis man ikke har frihed. Hvis man ikke har frihed, kan man kun bruge pengene til propaganda, og så er det ikke længere et demokrati, vi har.

Jeg vil godt slutte nu, for dagen er ved at rinde ud. Men jeg minder om, at kulturkampen i sin tid blev blæst i gang af kulturministeren, og at udgangspunktet var, at den nuværende udenrigsminister som ung havde haft store problemer med Danmarks Radio. Udenrigsministeren skulle være blevet truet med at blive hængt i en lygtepæl af venstreorienterede journalister fra Danmarks Radio.

Kan man se en lige linje fra den situation, som regeringen nu vil hævne, og udenrigsministerens udsagn på regeringsmødet for nogle år siden, hvor han sagde, at i virkeligheden burde man privatisere Danmarks Radio og ikke TV 2? Er der en lige linje mellem udgangspunktet for kulturkampen, udenrigsministerens udsagn på regeringsmødet og den skideballe, som kulturministeren har givet formanden for Danmarks Radio, fordi Danmarks Radio ikke makker ret over for regeringen, når den omtaler regeringens strategi i Irakkrigen?

Kl. 17.05

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der mangler noget i ræsonnementet. Der mangler jo, hvad konsekvensen skulle være.

Sagen er den, at vi har styrket Danmarks Radio, og sagen er den, at jeg gentagne gange har sagt på vegne af regeringen, at vi vil have en stærk Danmarks Radio. I 2003 svarede jeg SF's Aage Frandsen på spørgsmål 4520, og i det svar oplyste jeg, at det er min opfattelse, at DR skal opretholdes som en selvstændig og offentligt licensfinansieret public service-station, og at regeringen ikke har planer om at privatisere DR.

Vi har ikke ændret opfattelse siden da. I den brede medieaftale, som vi indgik sidste sommer, har vi tværtimod cementeret DR som Danmarks førende udbyder af public service og har i den forbindelse sikret DR en reel stigning af den årlige licens på 150 mio. kr. i løbet af aftaleperioden og givet DR flere public service-opgaver.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så får hr. Rasmus Prehn ordet for at runde af.

Rasmus Prehn (S):

Jeg synes, kulturministeren taler udenom her. Det er jo ganske tydeligt, at der er en fuldstændig lige linje fra den kulturkamp, fru Elsebeth Gerner nævnte, til det, kulturministeren foretager sig. Men kulturministeren mener åbenbart ikke, at projektet tåler dagens lys; kulturministeren mener åbenbart ikke, at det er noget, der skal ud i offentligheden. Men nu blev referatet altså skrevet, og formanden valgte at offentliggøre det ved at sende det til generaldirektøren.

Er det sådan, at kulturministeren fortryder sin virksomhed som referent? Er det sådan, at kulturministeren fortryder, at han har offentliggjort de holdninger, som regeringen har, men som den åbenbart ikke tør stå ved? Er det sådan, at kulturministeren fremover vil neddrogse sin karriere som referent i regeringen?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg kan godt gentage: Der var en løbende dialog mellem bestyrelsesformanden og undertegnede, og den var tænkt som en opfordring til, at man selvfølgelig holdt hinanden orienteret, lige så vel som bestyrelsesformanden givetvis havde en løbende dialog med politikere fra alle partier inklusive Socialdemokratiet.

At det skulle kunne opfattes som politisk pression og trusler, tror jeg man skal meget langt ud for at kunne forstå, men det er jo fair nok. Men jeg kan rolig sige, at det ikke var ment som politisk pression eller som en trussel, og det interessante er, at modtageren heller ikke opfattede det som en pression eller en trussel. Selvfølgelig vil der stadig være en dialog, også med kommende bestyrelsesformænd, men det vigtigste er at sikre autonomi og integritet omkring den redaktionelle beslutningsproces, og den vil vi værne rigtig meget om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3593

18) Til kulturministeren af:

Rasmus Prehn (S):

»Vil ministeren oplyse, præcis hvori problemet med Lisbeth Knudsen består, jf. kulturministerens mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand?«

Rasmus Prehn (S):

Vi har jo været i gang længe, men vi skal selvfølgelig lige nå at få det allervigtigste med.

Vi kan forstå af kulturministerens referat fra regeringsmødet, at der var et helt særligt problem i Danmarks Radio – et problem, som i øvrigt i parentes bemærket ikke findes længere. Men der var et særligt problem, kan vi forstå, nemlig den daværende nyhedschef, Lisbeth Knudsen, og i den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at få kulturministeren til at gøre sig nogle overvejelser: Præcis hvori ligger problemet med Lisbeth Knudsens virke som nyhedschef? Det vil da være interessant at vide.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg synes ikke, der var noget problem med Lisbeth Knudsen. Der var tale om en orientering om, at når der foregår en redaktionel beslutningsproces, ligger den ét sted, og det er hos nyhedschefen, når det handler om objektivitet og om at sikre en kvalitetskontrol. Det var det, der var en diskussion om i det offentlige rum på det tidspunkt, men jeg havde ikke noget problem med Lisbeth Knudsen, når der nu bliver spurgt om det.

Rasmus Prehn (S):

Jamen af det referat, som kulturministeren har skrevet, fremgår det jo tydeligt, at i hvert fald kulturministeren har den opfattelse, at en af årsagerne til, at problemet ikke er løst endnu, er Lisbeth Knudsen. Hvordan får kulturministeren det til at hænge sammen med sit svar lige før?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det skal altså ikke opfattes som andet, end at det endelige redaktionelle ansvar for den journalistiske dækning ligger hos chefen for nyhedsafdelingen, sådan som arbejdsdelingen i DR's direktion er. Jeg har ikke været i forbindelse med Lisbeth Knudsen angående de ting, så jeg ved ikke, hvordan hun har håndteret dem. Jeg har ikke snakket med hende eller med nogen i hendes afdeling om, hvordan man redigerede, eller

hvad man gjorde. Det må de sådan set selv om, og jeg havde ikke noget problem med Lisbeth Knudsen.

Kl. 17.10

Rasmus Prehn (S):

Lad mig spørge på en anden måde: Nu hvor Lisbeth Knudsen ikke længere er i Danmarks Radio, oplever kulturministeren så, at der er færre problemer i Danmarks Radio?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Man kan sige, at der jo var en stor diskussion om Afghanistanfilmen. Nu ved jeg ikke præcis, hvornår det var, hun egentlig stoppede i DR, men der var jo stadig væk en diskussion om det. Så der vil altid være en diskussion om Danmarks Radio, fordi det er vores vigtigste public service-medie, og der er altid nogle politikere, som vil føle sig ramt, som føler sig dårligt eller skævt behandlet. Sådan vil det være i et demokrati, og det må DR jo vænne sig til, og det gør de jo også; det synes jeg, de sådan set håndterer meget flot. Så det har ikke noget at gøre med, om det var Lisbeth Knudsen eller ej.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi går videre til medspørgerne. Hr. Mogens Jensen er den første.

Mogens Jensen (S):

Ja, jeg synes da, at man kan konkludere efter dagens debat her med kulturministeren og statsministeren, at den her regering sætter helt nye standarder for, hvor meget en regering kan tillade sig at udøve pression over for de offentligt betalte medier, i det her tilfælde Danmarks Radio. Jeg synes, vi har fået synliggjort en kampagne, hvor det jo rent faktisk også er væltet frem – og der kommer måske mere endnu – med direkte henvendelser fra ministerniveau ned til Danmarks Radio, hvor bestyrelsesformanden oven i købet får skideballe med hensyn til, hvordan Danmarks Radio skal agere.

Der vil jeg gerne spørge kulturministeren: Når nu det er tilfældet og gælder Danmarks Radio og åbenbart med regeringens accept og ministerens accept, vil det så være noget, han vil overføre til andre kulturinstitutioner? Foregår det her også i forbindelse med andre kulturinstitutioner og deres ledelser, altså, at ministeren bare kan ringe og sige, at nu skal det være sådan, som han siger, og uddele skideballe?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nej, for det foregår jo på den måde, at man selvfølgelig kommer med en vurdering af, hvordan tingene er, men der er ikke nogen, der siger: Sådan skal det være. Det er jo der, hvor grænsen går, så at sige, og der må man jo selv træffe sine beslutninger i DR på det tidspunkt, i DR's bestyrelse og i DR's redaktion.

Nu skal man jo passe på, at man ikke bliver for højtravende her. Selvfølgelig må det være tilladt, at der er en dialog om, om man synes, dækningen er objektiv eller ej; vi lever altså trods alt i et demokrati. Så derfor har man da ret til og mulighed for at sige, om man synes, det er objektivt eller fair eller ej. Det har man da ret til.

Forskellen ligger i, om man så går ind og siger: Du skal røre ved den eller den eller den. Det må de sådan set selv om, og det er der ikke nogen der har blandet sig i på noget tidspunkt. Hvad de træffer af personalemæssige dispositioner, er der ikke nogen, der har været inde over eller har rørt ved eller tænkt på, det må de sådan set selv om.

Mogens Jensen (S):

Jeg synes ikke, at jeg fik svar fra kulturministeren på det her. På den ene side har kulturministeren jo travlt med at forsvare et armslængdeprincip, altså at ministeren ikke må blande sig på de konkrete faglige områder, altså medier, filminstitut, andre områder. På den anden side kan jeg konstatere, at ministeren nu mener, at han er i sin fulde ret til at kontakte bestyrelsesmedlemmer, give dem skideballe og dermed udøve pression med hensyn til, hvad ministeren mener er det rigtige, der bør ske i de pågældende institutioner. Det er da – vil ministeren ikke medgive mig det? – et decideret brud på armslængdeprincippet, når ministeren forsøger at presse og gennem skideballe at påvirke konkrete institutioner til at gøre, som ministeren mener er det rigtige, selv om de selv skal træffe beslutningen.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det interessante er jo, hvordan afsender og modtager vurderer det her, og at det er som led i en normal dialog med en bestyrelsesformand og en minister. Sådan skal det være, nemlig at der selvfølgelig er en reaktion på, hvordan verden hænger sammen, og der må man jo så sige: Jamen sådan fungerer verden. Lige så vel kan man jo sige til bestyrelsesformanden: Du må ikke læse aviser, du må ikke åbne en bog, du må ikke se tv-

aviser, fordi der er kritik af dig. Sådan fungerer det jo ikke. Selvfølgelig må der være en sådan dialog, og alle politikere, inklusive ministre, både under den tidligere regering og under den nuværende regering, har selvfølgelig en ret til at ytre sig og komme med meninger om de forskellige ting. Sådan må det være.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Vi kender alle lande og systemer, hvor det er ganske normalt, at kulturministre retter henvendelse til ledelsen i offentlige radio- og tv-selskaber for at uddele skideballe. Jeg tror, de færreste danskere havde forestillet sig, at Danmark var et af de lande.

Det her er noget, som, hvis man skal sige det på en pæn måde, kunne ske i Berlusconi's Italien. Det er den pæne version. For det er da ikke i orden, at en kulturminister ringer til DR's bestyrelsesformand for at uddele skideballe, alene af den grund at ministeren er utilfreds med nyhedsafdelingens vinkling og dækning.

Er det her fremtiden for kulturministerens virke i forhold til DR's bestyrelsesformand, eller er det slut med den her slags henvendelser og skideballe?

Kl. 17.15

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jamen jeg har som minister lige så vel som andre ministre, der har rettet henvendelse, både under den nuværende regering og under den tidligere regering, fuldstændig klart en ret til at ytre mig om, hvad jeg mener om de forskellige produktions- og selvølgelig har jeg det.

Der er det bare vigtigt at understrege, at man i bestyrelsen har det overordnede programansvar, og så må man træffe sine endelige beslutninger nede i redaktionerne; der sidder der jo ikke nogen politikere og blander sig. Og derfor vil jeg stadig væk vove den påstand, som jeg afleverede for lidt siden, og udfordre med, at vi nok har nogle af verdens frieste medier, og hvis man måler det på forskellige leder og kanter, er vi nok nr. 1, 2 eller 3 eller noget i den stil. Vi har diversitet, pluralisme og frihed i vores medier, og det kan vi være stolte af, og det skal vi værne om og kæmpe for.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg ved næsten ikke, hvordan jeg skal ende den her dag. Ministeren siger, at det er o.k., at man kritiserer Danmarks Radio som minister, for man har ytringsfrihed.

Hvor usmagelig jeg end synes at VK-regeringens kampagne imod DR i forskellige medier har været igennem de sidste 6-9 måneder, så synes jeg dog, at det er langt mere fair, at man udøver sin pression gennem offentlige kanaler, end at man gør det på en gedulgt måde i hemmelighed, sådan som kulturministeren har gjort i forbindelse med DR's tidligere bestyrelsesformand, Jørgen Kleener, den samme Jørgen Kleener, som selv har skrevet, at han modtager skideballe fra kulturministeren på grund af kulturministerens utilfredshed med DR's nyhedsdækning.

Hvis regeringen fortsætter sin kampagne imod DR, kunne vi så i det mindste ikke få et løfte om, at det foregår offentligt i stedet for i det skjulte?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er ingen som helst kampagne imod DR. Vi er glade og stolte af uafhængigheden i medierne. Der er en dialog mellem bestyrelsesformand og minister. Så er der jo ministre, som er utilfredse med nogle af programmerne; det er de jo sådan set i deres gode ret til. Jeg kan jo nævne nogle af de ting, som vi har været udsat for tidligere fra socialdemokratiske og radikale ministre i forbindelse med forskellige begivenheder – det er jo sådan set også deres ret at være utilfredse på den måde – og hvis man selv beder om en reaktion, så får man den selvfølgelig.

I forhold til den nuværende bestyrelsesformand er der ikke den dialog, forstået på den måde at han ikke har bedt om, at han bliver orienteret på den måde. Det er klart, at vi mødes en gang imellem, men ikke på samme måde, fordi han ikke har den samme interesse i at gå ind i det.

Jens Peter Verner (S):

Det er jo helt åbenbart efter dagens debat, først med statsministeren og nu med kulturministeren, at regeringen med statsministeren i spidsen og med kulturministeren som budbringer har ageret rå magt over for Danmarks Radio og forsøgt at få dem til at ændre i programmerne. Det er helt åbenlyst. Det er muligt, at kulturministeren kalder det dialog, men den måde, man fører dialog på, er jo ganske urimelig i forhold til, hvad det er, der er forventningen til en regering.

Det, man gør her i sit brev, er jo, at man forlanger ændringer i den redaktionelle linje, på en sådan måde at befolkningen ikke kan have tillid til det, der kommer ud af Danmarks Radio, og det er jo det, man ser i stater, hvor regeringen ta-

ger magten over radiostationerne, som det også blev nævnt her for et øjeblik siden.

Det er jo det, der er virkeligheden, og hvorfor skulle man have tillid til noget, der på den måde styres af en konservativ kulturminister med en Venstrestatsminister i spidsen?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det kan man have fuld tillid til, simpelt hen fordi den daværende bestyrelsesformand ikke opfattede det som pression eller trusler; simpelt hen fordi Christian Nissen selv i Politiken den 17. marts 2007 siger, og jeg citerer:

»Da jeg sad og skrev bogen i efteråret, hæftede jeg mig slet ikke ved mailen fra Brian Mikkelsen. Og jeg opfattede den da slet ikke som en sensation«.

Der må og skal altid være en dialog mellem en bestyrelsesformand og ministeren på de forskellige områder; sådan må det være. Så må man træffe sine egne beslutninger i bestyrelsen ud fra de mange indtryk, man selvfølgelig får. Sådan er demokratiet, sådan fungerer det. Og der får man indtryk ind, og så danner man nogle holdninger, og sådan må det være.

Kl. 17:20

Jens Peter Verner (S):

Det er jo med en forventning om, at sagen går videre til den daglige ledelse i Danmarks Radio, sådan at det kan påvirke programmerne. Ministeren har jo aldrig skrevet den her mail med en forventning om, at det skulle holdes hos Danmarks Radios formand. Det er jo helt åbenbart, at det har drejet sig om at få lagt linjen om, fordi regeringen var utilfreds; det står der fuldstændig klart og tydeligt. Om det er lykkedes, er jo svært at bedømme. Men der er i hvert fald én ting, der er helt sikker: Forsøget har været gjort, man ønskede, at der skulle ske ændringer.

Jeg håber virkelig, at Danmarks Radio har medarbejdere, der kan stå imod den slags afpresning.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der har ikke været nogen intentioner om at ændre i nogen programmer eller i programplanlægningen. Der har jo blot været en forespørgsel fra bestyrelsesformanden, som har bedt om at blive orienteret. Det er han så blevet, og det er den dialog, der har været. Der har ikke været nogen trusler eller pression i det. Det er heller ikke blevet opfattet på den måde af bestyrelsesformanden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så er det hr. Rasmus Prehn for et absolut sidste spørgsmål i dag.

Rasmus Prehn (S):

Ja, afslutningsvis er jeg nødt til at sige, at det har været en hel usædvanlig særegen oplevelse at opleve kulturministeren her i dag.

Vi hørte kulturministeren hele eftermiddagen igennem tale om, at kulturministeren har ytringsfrihed, at han ligesom alle andre har ret til at ytre sig i offentligheden. Men når vi så her i Folketinget opdigner kulturministeren til at ytre sig, til at ytre sig om det referat, kulturministeren har skrevet fra regeringsmødet om de her ting, om det meget hårde personlige angreb på Ole Sippel, om det meget hårde personlige angreb på Lisbeth Knudsen, ja, så er kulturministeren lige pludselig fuldstændig tavs og vil ikke benytte sig af sin ytringsfrihed; så er det lige pludselig så pinligt, at kulturministeren ikke vil ytre sig om det længere.

Det afslører jo med al ønskelig tydelighed, at det, der er tale om, er, at regeringen har foretaget et hidtil uset benhårdt angreb på Danmarks Radio, og at man nu, hvor det kommer frem i offentligheden, synes, det er så pinligt, at man skynder sig at blive fuldstændig tavse og lukke fuldstændig af, mens man prøver at pakke det ind i et eller andet med ytringsfrihed. Men ytringsfriheden vil man ikke bruge til at forklare sig.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er intet angreb på Danmarks Radio. Vi har styrket Danmarks Radio. Altså, jeg synes hele tiden, man skal se på historien. Vi har styrket Danmarks Radio: flere penge, mere public service. Danmarks Radio har fået det bedre i løbet af de seneste år, og det er jo det bedste bevis på, at vi værner om uafhængighed, integritet og journalistisk frihed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 124: Forslag til lov om tilskud til Grønlands hjemmestyre for 2008 og 2009.

Af finansministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 31/1 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal lige her oplyse, at finansministeren er forhindret i at være til stede, hvorfor det er socialministeren, der dækker sagen.

Den første ordfører bliver fru Birgitte Josefson.

Forhandling

Birgitte Josefson (V):

Ja, da vores ordfører, hr. Lars Christian Lilleholt, heller ikke kunne være til stede i dag, vil jeg på vegne af Venstre fremføre vores synspunkter i forbindelse med tilskud til Grønlands hjemmestyre.

Venstre kan støtte op om lovforslaget, L 124, der er til behandling her i dag, om at yde Grønland et bloktilskud på godt 3,2 mia. kr. årligt for hvert af årene 2008 og 2009, korrigeret for prisudvikling. Vi synes, det er glædeligt, at man nu igen har fået en flerårig aftale, som parterne er nået frem til i enighed.

Vi skal i de kommende år fastholde intentionerne om at arbejde frem imod endnu flere egenindtægter til det grønlandske samfund i form af privatindtjening og deraf stigende skatteindtægter for det offentlige. Venstre er derfor positiv over for øremærkning af 50 mio. kr. til et sektorprogram for uddannelse og erhvervsudvikling. Dette skaber et øget fokus på et forbedret uddannelsesniveau i Grønland og på udvikling af den private erhvervssektor. Det vil forhåbentlig i fremtiden medføre, at Grønland opnår et forhøjet uddannelsesniveau, som kan skabe vækst og innovation i Grønland.

Venstre vil med interesse afvente Selvstyrekommissionens beretning om, hvorledes de grønlandske myndigheder kan overtage yderligere ansvar, hvor dette er muligt, og Selvstyrekommissionens forslag til en ny økonomisk ordning mellem Grønland og Danmark.

Venstre støtter forslaget.